

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2024/4.

János evangéliuma

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2024

A tanulmányokat összeállította:

Egerváriné Árvai Márta (8.), Farkas Ádám (4.), Fodor Albert (5.),
Kovács Zoltán (9., 12.), Somogyi Lehel (6.),
Soós Attila (2., 10.), Vankó Zsuzsanna (1., 3., 7., 11.), Vigh Ágnes (13.)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon,
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor ■ Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Kvadrát Print ■ +36-30/280-6656

info@kvadratprint.hu ■ www.kvadratprint.hu

ISBN 978-615-6599-09-4 ■ ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
I. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 5. Ünnepélyes, hitvallás jellegű bevezetés az evangéliumhoz (János 1,1–18)	10
II. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 12. Beszélgetés Nikodémussal Jézus szolgálata kezdetén (3,1–21)	20
III. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 19. Jézus beszélgetése a samáriai asszonnyal (4,3–26)	32
IV. TANULMÁNY ■ OKTÓBER 26. A bethesda-i beteg meggyógyítása – Jézus bizonyágtétele a főtanács előtt (5. fejezet)	44
V. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 2. Válság Jézus galileai szolgálatában, a királlyá kikiáltás elutasítása után (6. fejezet)	57
VI. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 9. A vakon született ember meggyógyítása (9. fejezet)	70
VII. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 16. A jó Pásztor példázata (10,1–29)	82
VIII. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 23. Lázár feltámadása (11. fejezet)	92

IX. TANULMÁNY ■ NOVEMBER 30.

Az utolsó vacsora (13. fejezet) 105

X. TANULMÁNY ■ DECEMBER 7.

A Szentlélekről szóló ígéretek
Jézus búcsúbeszédeiben 116

XI. TANULMÁNY ■ DECEMBER 14.

Jézus kihallgatása Pilátus előtt,
párbeszéde a helytartóval (18,28–19,16) 127

XII. TANULMÁNY ■ DECEMBER 21.

A feltámadt Jézus első találkozásai tanítványaival
(20. fejezet) 140

XIII. TANULMÁNY ■ DECEMBER 28.

A feltámadt Jézus találkozása tanítványaival
a Galileai-tengernél (21. fejezet) 153

Igék minden napra

OKTÓBER 166
NOVEMBER 167
DECEMBER 168

BEVEZETÉS

Az előző negyedévben Márk evangéliuma volt a heti Biblia-tanulmányaink témája, ebben a negyedévben pedig János evangéliuma. Ezt a negyedik evangéliumot – amelyet Luther Márton „szépséges főevangélium”-nak nevezett – másképpen fogjuk tanulmányozni, mint Márk evangéliumát. Az egyes leccék nem fogják át az evangélium egészét, hanem csak bizonyos szakaszokat emelünk ki. Igyekszünk ezeket versről versre haladva minél jobban átgondolni, megérteni.

Az evangélium szerzője, keletkezési ideje, jellegzetességei

János apostol az első század vége felé, 90 körül írta meg visszaemlékezését Jézus tanításairól, nyilvános szolgálata eseményeiről, ami azt jelenti, hogy körülbelül harminc évvel Máté, Márk és Lukács evangéliuma után. Félreérthetetlenül felismerhető, hogy tudatos kiegészítésnek is szánta evangéliumát a korábban keletkezett három evangéliumhoz képest.

Egyedül János apostol ír például Jézus kezdeti, körülbelül egy évig tartó júdeai szolgálatáról. (A másik három evangélium Jézus galileai szolgálatának kezdetétől beszéli el az eseményeket, és örökíti meg a Megváltó ezekhez kapcsolódó tanításait.) Jézusnak több olyan beszélgetését, illetve életének olyan eseményeit vagy azok részleteit is megismerteti velünk, melyekről a másik három evangélium nem szól. Például János evangéliuma örökíti meg Jézus első fellépését a jeruzsálemi templomban, a templom első megtisztítását, továbbá beszélgetését ugyancsak még a júdeai szolgálat idején Nikodémussal, majd – útban Galilea felé – a samáriai asszonnyal. E negyedik evangéliumban olvashatunk

Jézus első megidézéséről a zsidó főtanács (szanhedrin) elé a bethesda-i beteg szombatnapi meggyógyítása nyomán, és a kilétéről, küldetéséről szóló tanúságtételről, amely ekkor hangzott el. A galileai szolgálat során bekövetkezett válságról is János tudósít részletesebben, ő szól arról, hogy erőszakosan királlyá akarták tenni Jézust, és ennek visszautasítása miatt hagyták el sokan. Megörökíti a Jézus személye, kiléte körüli vitákat is a tömeg és az írástudók körében (7–8. fejezet). A többi evangéliumban olvasható példázatok sorát is kiegészíti a jó pásztor példázatával (10. fejezet). János evangéliumában olvashatunk a vakon született ember meggyógyításáról, Lázár feltámasztásáról, és arról, hogy ez utóbbi csodatétele miképpen siettette halálra adását a vallási vezetők részéről. Az utolsó vacsora történetét is kiegészíti azzal, hogy megírja, miként iktatta be Jézus a vacsora elején a lábmosás továbbiakban is ismételendő, jelképes cselekedetét. Részletesen ismerteti a Pilátus előtti meghallgatás során elhangzottakat. A Jézus feltámadása utáni történéseket is kibővíti, kiegészíti a másik három evangéliumhoz képest.

János evangéliuma teszi világossá, hogy Jézus nyilvános szolgálata három és fél évet ölelt fel a Dániel 9. fejezetében foglalt próféciaának megfelelően. Az apostol ugyanis mindig megjelöli, mely ünnepeken jelent meg Jézus a jeruzsálemi templomban, és ez segít megállapítani, hogy mennyi ideig végzett Jézus tanítói szolgálatot, keresztségétől kezdve elfogatásáig, illetve haláláig.

Nem nevezi néven magát az apostol az evangélium szerzőjeként, de egyértelműen utal arra, hogy az a tanítvány örökítette meg ezeket Jézus életéről, tanításairól, kijelentéseiről, akit „Jézus szeretett”. Az ő evangéliumában olvashatunk arról, hogy „Jézus szerette az övét e világon, mindvégig szerette őket” (Jn 13,1), azaz minden tanítványát, követőjét szerette. Ugyanakkor voltak közöttük különösen fogékony lelkületűek, akikkel Jézus különösen szoros, bizalomteljes szeretetkapcsolatot alakíthattott ki. Közéjük tartozott Jánoson kívül például a három testvér, Márta, Mária és Lázár (Jn 11,5).

Evangéliumán kívül János apostol még négy további iratnak is a szerzője az újszövetségi iratgyűjteményen belül. Ezek közül három levelét valószínűleg a 90-es évek első felében írta, Jelenések könyvét pedig száműzetése idején, Pátmosz szigetén, valószínűleg 95-ben. Az ókeresztény irodalom tanúsága szerint idős korban, a század lezárulása idején halt meg Efézusban.

Javaslatok az egyéni tanulmányozásra és a közös megbeszélésre vonatkozóan

Javasoljuk, hogy a negyedév folyamán teljes egészében olvassuk el János evangéliumát, fejezetről fejezetre haladva, és lehetőleg nem csupán egyszer, hanem többször is. Így sokkal jobban, mélyebben tudjuk megérteni a kiemelt részleteket, eseményeket is.

Javasoljuk továbbá, hogy olvassuk el újra az előző negyedévi tanulmány végén közölt függelékét, amely tanácsokat tartalmazott a szombatiskolai megbeszélések minél jobb színvonalra emelése érdekében. Igyekezzünk mindannyian személyesen hozzájárulni ahhoz, hogy hasznosabbá, áldottabbá váljék a tanulmányok közös megbeszélése!

Ünnepélyes, hitvallás jellegű bevezetés az evangéliumhoz

(János 1,1–18)

János apostol ünnepélyes hangvételű, tömör prologussal (bevezető beszéddel) nyitja meg Jézus nyilvános szolgálatáról szóló beszámolóját. Az apostol Szentlélektől ihletett hitvallását, bizonyágtételét tartalmazza ez a prologus Jézus személyéről és küldetéséről. Szem- és fültanúként szól Jézus tanításairól és cselekedeteiről (lásd 14. vers), saját tapasztalatai alapján győződött meg Jézus Isten Fia és Emberfia mivoltáról, aki az elveszett emberiség megváltására jött világunkba.

I Kit nevez az apostol Igének, aki kezdetben Istennél volt, és maga is Isten?

Jn 1,1–2 ■ „Kezdetben volt az Ige, és az Ige volt Istennél, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben Istennél volt.”

Vö. 1Jn 1,1–3 ■ „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk és kezünkkel illettünk az élet Igéjéről... Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal legyen.”

Vö. Jel 19,11–13 ■ „Láttam, hogy az ég megnyílt, és íme volt egy fehér ló, és aki azon ül, hivatik Hűnek és Igaznak, aki igazságosan ítél és hadakozik. Szemei olyanok, mint a

tűzláng, a fején sok korona. Neve – amit senki nem tud, csak ő maga – fel volt írva... Neve Isten Igéjének nevezetik.”

.....

.....

.....

János apostol a sokatmondó *Ige* megnevezéssel szól Jézusról. (Nemcsak evangéliumában, hanem első levelében és Jelenések könyvében is.) Az eredeti görög szövegben a *logosz* szó található, amelynek jelentése: „beszéd, hatalommal bíró szó, isteni kijelentés”. Jézusnak ez a neve arra utal, hogy az Atya általa szól és cselekszik. A Szentírás Isten Igéjének nevezi Isten próféták által kinyilatkoztatott beszédét, megkülönböztetve azt a közönséges emberi beszédétől. Ilyen értelemben az egész Szentírás Jézus beszéde, mert az Atya mindenkor általa szól hozzánk, emberekhez (vö. 1Pt 1,10–11).

János apostol határozott, félreérthetetlen módon tesz bizonyosságot Jézus istenségéről evangéliuma legelején. Ugyanilyen határozottan szól majd valóságos emberré válásáról is (lásd 14. vers).

„Az Úr Jézus Krisztus Isten, Isten Fia, aki az örökkévalóság óta külön személyiségként létezett, mégis egy volt az Atyával... Világosság és dicsőség rejlik abban az igazságban, hogy Krisztus már a föld alapjainak letétele előtt egy volt az Atyával. Olyan ez a kijelentés, mint a sötét helyen világító lámpás, amely betölti a homályt isteni eredetű dicsőséggel. Ez a végtelenül titokzatos igazság más titokzatos, megmagyarázhatatlan igazságokat világít meg, miközben maga is megközelíthetetlen, felfoghatalan világosságba burkolt kijelentésként áll előttünk.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1096. április 5.)

2 Kicsoda ez az Ige, és mi közünk van hozzá nekünk, embereknek?

Jn 1,3–10 ■ „Minden Őáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Őbenne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága... A világban volt és a világ általa lett.”

Vö. 8,12 ■ „Ismét szólt azért hozzájok Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”

.....

.....

.....

Jézus az egész univerzum, valamint a mi Földünk és az ember Teremtője. Őáltala teremtette az Atya a „mindenséget”, és Ő az, aki „hatalma szavával fenntartja a mindenséget” – amint az Újszövetség más irataiban is olvashatjuk (1Kor 8,6; Zsid 1,3). Milyen hatalmas dolog, hogy ez a mindenható isteni Fenség jött el világunkba, hogy fáradozzék elveszett emberek megmentéséért és önmagát adja értük! Jézus az élet forrása számunkra, mégpedig nem csupán fizikai, hanem lelki értelemben is.

„Krisztus, a Felkent, a Messiás, emberi léttel takarta el istenségét. Egész idő alatt Isten is volt, noha nem látszott Istennek... Földi tartózkodása idején is Isten volt, de egy időre letette az istenség dicsőségét... Csaknem teljesen ismeretlenül járt földi teremtményei között. Mint az emberiség tagja, halandó lett, de mint Isten Ő volt az élet forrása a világ számára... Micsoda megalázkodás volt ez! Az anyagok elámultak rajta. Nyelv soha le nem írhatja, képzeletünk sem képes átfogni e titkot...” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1905. június 15.)

3 Ki volt Keresztelő János, mi volt a küldetése?

Jn 1,6–8 ■ „Volt egy Istentől küldött ember, akinek a neve János. Ő jött tanúbizonysággal, hogy bizonyóságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen őáltala. Nem ő volt a világosság, hanem azért jött, hogy bizonyóságot tegyen a világosságról.”

Vö. **Jn 5,35** ■ „Ő égő és fénylő szövétnek volt...”

Vö. **Jn 1,19–34; 3,31–36** ■ „Ez János bizonyágtétele, amikor a zsidók papokat és lévítákat küldtek Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék őt: Kicsoda vagy te? Megvallotta, nem tagadta: Nem én vagyok a Krisztus.* Kérdezték őt: Kicsoda vagy tehát?... Mit mondasz magad felől? Mondta: Én kiáltó szó vagyok a pusztában: Egyengessétek az Úr útját, amint megmondta Ésaiás próféta... Köztetek van, akit ti nem ismertek, ő az, aki utánam jön, de előttem lett, akihez képest én arra sem vagyok méltó, hogy a saruja szíját megoldjam... Utánam jön egy férfiú, aki előttem lett, mert előbb volt nálam... Én láttam, és bizonyóságot tettem, hogy ő Isten Fia... Aki felülről jött, feljebbvaló mindenkinél. Arról tesz bizonyóságot, amit látott és hallott... Mert akit Isten küldött, Isten beszédeit szólja... Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent. Aki hisz a Fiúban, örök élete van...”

.....

.....

A Jézus előfutáraként megjelent próféta, Keresztelő János félreérthetetlen bizonyóságot tett Jézus kilétééről, Isten Fia voltáról, örökkévaló létezéséről, és az Atyával való egységéről.

* A görög *Khristosz* (Krisztus) a héber *Massiah* (Messiás) szó szerinti fordítása.

Josephus Flavius, a Jézus utáni nemzedékből való zsidó történetíró így ír arról, hogy milyen nagy hatású volt Keresztelő János fellépése: „Seregestül tódultak hozzá az emberek, és nagyon szívesen hallgatták... Heródes* attól tartott, hogy ennek a férfinak a tekintélye, akire úgy látszik, mindenki hallgatott, a népet még lázadásba kergeti. Bilincsbe verette Jánost... és kivégeztette... A zsidók meggyőződése szerint az ő halála volt az oka annak, hogy Heródes hadserege elpusztult,** mert Isten haragjában ezzel a bűntetéssel sújtotta.” (A zsidók története, 18. könyv, 5. fejezet)

Döbbenetes, hogy Keresztelő János széles körben ismertté vált bizonyágtétele ellenére nem fogadták el Jézust Messiásnak, Isten Fiának, és végül istenkáromlóként ítélték halálra, mint aki emberként Istennek vallja magát. Bizonyosága ez annak, hogy a féltékeny vallási vezetők micsoda befolyással lehetnek a tömegekre. El tudták feledtetni velük Keresztelő János bizonyágtételét.

4 A világ és ezen belül „az övéi” hogyan viszonyultak az igazi világossághoz, amely eljött e világba?

Jn 1,9–11 ■ „Az igazi világosság eljött már a világba, amely megvilágosít minden embert. A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be őt.”

.....

.....

A prolóógus e szakasza fölé oda lehetne írni e címet: *Az emberség tragédiája*. A bűn okozta vakságnak, a bűn hatalmának

* Nagy Heródes fiáról, Heródes Antipászról van szó.

** Az Arétász arab király seregével vívott csatában.

bizonyosága ez. Az ószövetségi választott nép tragédiája is benne foglaltatik e néhány sorban. A messiási jövendölések sokaságának az egyértelmű tanúságtétele ellenére a nép többsége, élen a vallási vezetőkkel elutasította, megtagadta Őt, akinek a jöveteleéről oly világosan szóltak szent irataik évszázadokon át.

„Merészség kell hozzá, hogy egy és ugyanazon dolgot annyiféleképpen mondjanak meg előre... Már az is végtelen tudást tételezne fel, ha egyetlen ember írta volna meg egy könyvben a Jézus Krisztusra vonatkozó összes jövendölést, eljövételének idejét és módját, aztán Jézus valóban e jövendölések szerint jött volna el. Itt azonban sokkal többről van szó..., egymást követő férfiak szakadatlan soráról, akik eltérések nélkül jövendölik ugyanazt az eljövételt.” (Blaise Pascal: *Gondolatok*, 740. töredék)

Jézus tanításai, az általa hozott és megtestesített, „igazi vilá-gosság” elutasításának a következménye volt az, hogy olyan civi-lizációt épített fel az ember – büszkén, magabiztosan –, amely át meg át van szöve az önzés törvényével. Ez pedig törvényszerűen sodorja pusztulásba az egész világot.

5 Milyen áldásban részesülnek viszont azok, akik befogadják az Igét?

Jn 1,12–13 ■ „Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek, akik nem vérből, sem testnek akaratóból, sem férfiú indulatából, hanem Istentől születtek.”

Vö. Mt 1,20–21 ■ „Nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből.”

.....

.....

.....

A *hatalom*nak fordított görög szó (*exuszia*) jelentése: „szabadság, jogosultság, képesség, erő”. Jézus befogadása egyaránt jelent jogot az istenfiúságra, és részesít hatalomban is ahhoz, hogy valószínűsítően – jellemükben, gyakorlati életükben – Isten fiaivá legyenek. Tartalmazza ez a kijelentés a hit általi megigazulás, az újjá születés és az azt követő megszentelődés ígérését. A természetfeletti hatalom, amelyet a Krisztust befogadók elnyernek, nem más, mint maga a Szentlélek, az Ő munkálkodása az emberi szívben. A bűnnel fertőzött ember önerejéből nem nyerheti vissza istenfiúságát. Isteni gyógyító hatalomra van szüksége ehhez (vö. Mt 19,25–26).

A „Jézus befogadásával” párhuzamos kifejezés az idézett igeszakaszban így hangzik: „akik az ő nevében hisznek”. A héber Jehosua (Józsua) név görögös formája a Jézus, jelentése: Isten megszabadít. Ha Izráel gyermekei ezt a nevet kapták, ez hitvallásként emlékeztette őket arra, hogy Isten kegyelmes, szabadító Isten. Jézus esetében viszont azonosításként szolgált ez a név: Ő az az Isten, aki megszabadítja népét a legnagyobb rossztól, a bűntől. Ezen ige szerint csak azok mondhatják jogosan, hogy hisznek Jézusban, akik az Ő „nevében hisznek”, azaz abban, hogy Ő az a Megváltó, aki meg akarja és meg tudja szabadítani őket bűneikből.

6 Mi mindent tartalmaz a 14. versben foglalt nagy súlyú kijelentés, továbbá a 16–18. vers?

Jn 1,14 ■ „Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott. Láttuk az ő dicsőségét mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, mint aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal... És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet, egyre több kegyelmet.* Mert a törvény Mózes által adatott, kegyelem

* Pontosított fordítás szerint.

pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett. Istent soha senki nem látta, az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, Ő jelentette ki Őt.”

.....

.....

.....

A „testté lett”-nek fordított eredeti görög kifejezés félreérthetlenné teszi, hogy a bűnre hajló emberi természetet vette magára Jézus testtéletelekor. Bár „megkísértetett mindenben hozánk hasonlóan” (Zsid 4,15), sohasem vétkezett. Élete, jelleme törés és fogyatkozás nélkül tükrözte Isten jellemét: „teljes volt kegyelemmel és igazsággal”. Azt a csodát testesítette meg, hogy bukott állapotában is a bűn felett győzelmes életet élhet az ember, amennyiben a benne lakozó istenséggel belsőleg, lelkileg azonosul, mindenkor engedelmességet tanúsít a Lélek készletesei iránt, együttműködik vele.

„Krisztus nem jöhetett el földünkre a mennyei udvarokban viselt dicsőségével. Bűnös emberi lények nem tudták volna elviselni a látványt. Emberi léttel földte hát el istenségét, de nem vált meg istenségétől. Isteni-emberi Üdvözítőként jött, hogy a bukott emberiség élére állva gyermekkortól a férfikorig megossza tapasztalataikat... Krisztus testté válása titok volt és titok is marad. »A kijelentett dolgok a mieink és a mi fiainké.«” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1905. június 12)

„Bár Krisztus emberi volta egy időre elfátyolozta, eltakarta dicsőségét, mégis Isten maradt, miközben ember lett. Az emberi nem vette át az isteni helyét... E két kifejezés – isteni és emberi – Krisztusban elválaszthatatlanul és

szorosan egy volt... Míg emberi testben élt, olykor előfordult, hogy Isten Fiaként lépett fel, istensége átvillant emberi voltán... Senki sem tudja megmagyarázni Jézus Krisztus testté válását. Annyit mégis tudunk, hogy eljött a Földre, és emberként élt az emberek között.” (Ellen G. White, 140. kézirat, 1903)

„Krisztus nem csupán látszatra, hanem valóságosan emberi természetet vett magára. »Mivel a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlóképpen részese lett azoknak.« (Zsid 2,14) Mária fia volt, emberi származása szerint Dávid fia.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1906. április 5.)

„Bár emberi természetét bukott állapotában öltötte magára, a legkevésbé sem vett részt az ember bűnében... Ő volt a hibátlan, szeplőtlen Bárány. Ha Sátán a legkisebb mértékben bűnre tudta volna csábítani Krisztust, az ember reménysége elveszett volna. Krisztust, miként Ádámot, Isten haragja sújtotta volna, és Krisztus is, valamint az egyház is reménység nélkül maradt volna. Ne aggódjék, ne kételkedjék senki Krisztus emberi természetének a tökéletes büntelenségét illetően.” (Ellen G. White: *The Signs of the Times*, 1898. június 9.)

A 16. vers szerint nem elég csak olykor kegyelmet nyerni, hanem folyamatosan növekedni kell ebben. A Krisztus képére való átformálódás csak úgy lehetséges, ha egyre szorosabb közösségre jutunk Vele. A 17. versben nem arról van szó, hogy a Krisztus által hozott kegyelem ellentétben állna a mózesi törvénnyel, a Tízparancsolat követelményeivel. Arra utal az igei kijelentés, hogy bár a törvény tökéletes kívánalmakat fogalmaz meg, önmagában nem formálhatja át az ember jellemét. Ehhez arra a többletre, arra a kegyelemre van szükség, ami a Krisztus által elnyert Szentlélek munkálkodása által lehet a miénk.

„Ami a beszéd a gondolat számára, az Krisztus a láthatatlan Atya számára. Jézus az Atya kinyilatkoztatása, ezért Isten Igéje a neve. Krisztus ismertette meg az Atya szavait, jellemét, hatalmát és dicsőségét, természetét és tulajdonságait... Jézus testesítette meg Isten törvényét, amely az Atya jellemének a tükré.” (Ellen G. White, 1899, 77. kézirat)

*Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.
– A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi
vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek
megfelelően és a lehetőségekhez mérten.*

Beszélgetés Nikodémussal Jézus szolgálata kezdetén

(János 3,1–21)

I Ki volt Nikodémus? Milyen kettősség jellemezte, amikor Jézust éjjel felkereste? Miért „éjnek idején” jött Krisztushoz?

Jn 3,1–2 ■ „Volt pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere: Jézushoz jött éjjel, és mondta neki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, hanem csak ha Isten van vele.”

„A farizeus (héberül *perusim*, görögül *pharisaios*) név annyit jelent, mint *elkülönített*... A farizeusi alapmagatartás: feltétlen ragaszkodás Isten minden törvényéhez, a törvény minden parancsolatának megtartása megalkuvás nélkül, és az elkülönülés azoktól, akik nem ezen az úton járnak... A farizeusok vezetői az írástudók voltak... Az időszámításunk előtti első század elejétől fogva ez a befolyás a széles néprétegekben erőssé lett.” (Kovács-Karner Károly: *Hellenizmus, Róma, zsidóság*, Bécs, 1969, 370–375. o.)

„Nikodémus a nemzeti tanács, a szanhedrin megbecsült tagja volt. Őt is felkavarta Jézus tanítása, s noha gazdag, ta-

nult és köztiszteletnek örvendő ember volt, mégis vonzódott az alázas Názáretihez. Az Üdvözítő tanításai mélyen hatottak rá, és szeretett volna többet megtudni ezekről a csodálatos igazságokról.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Nikodémus c. fej.)

Nikodémus személyesen szeretett volna elbeszélgetni Jézussal, de magas pozíciójának féltése és a személyével kapcsolatban felmerülhető előítéletek miatt jobbnak látta, ha nem nyíltan, hanem az éjszaka leple alatt keresi fel a Mestert.

„Nikodémus maga is érezte a lelkeség hiányát honfitársai között, és látta, hogy túlnyomórészt a vakbuzgóság és a világi becsvágy vezérli őket. A dolgok jobbra fordulását remélte a Messiás eljövetele nyomán. Keresztelő János szívet vizsgáló üzenete mégsem alakította ki benne azt a meggyőződést, hogy bűnös. Szigorú farizeus volt, aki jó cselekedeteiért büszke volt magára. Köztiszteletnek örvendett jótékonykodása és a templomi szolgálat fenntartása iránti bőkezősége miatt, és úgy érezte, hogy ezzel biztosította Isten jóakarát...” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Nikodémus c. fej.)

Nikodémus beszélgetést indító mondatával egy belső kettőséget árult el magáról: „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, csak ha Isten van vele.” (Jn 3,2) Küzdött benne a Krisztus iránti őszinte kíváncsiság és tudásvágy a farizeusi büszkeséggel, és ezt felengzős kommunikációval próbálta leplezni.

„Azt remélte, hogy ha Krisztus kivételes tanítói képességeiről, hatalmas csodatévő erejéről beszél, ezáltal jól előkészíti a beszélgetést. Szavait jól átgondolta, hogy bizalmas légkört teremtsen, de valójában elárulta hitetlenségét. Nem ismerte el Jézust Messiásnak, csak Istentől küldött tanítónak.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Nikodémus c. fej.)

2 Miért adott meghökkenítő választ Jézus Nikodémus beszélgetést elindító mondataira?

Jn 3,3 ■ „Felelt Jézus és mondta neki: Bizony, bizony mondom neked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg Isten országát.”

.....

.....

.....

Jézus azonnal átlátott Nikodémuson, „mivel magától is tudta, mi van az emberben” (Jn 2, 25). Látta, hogy lelke legmélyén őszinte, jobb után vágyódó farizeus ő, de azt is tudta, hogy Nikodémusnak mire van szüksége igazán: nem több elméleti tudásra, vallási ismeretekre, hanem igazi belső változásra, őszinte, szívből jövő átalakulásra.

„Nikodémus azzal az elgondolással jött az Úrhoz, hogy beszélgessen vele, de Jézus a leplezetlen igazság alapelveire terelte a szót. Ezt mondta Nikodémusnak: Nem annyira elméleti ismeretekre van szükséged, hanem inkább lelki megújulásra. Nem a kíváncsiságodat kell kielégítened, hanem új szívre kell szert tenned. Felülről kell új életet kapnod, mielőtt értékelni tudnád a mennyei dolgokat. Amíg ez a változás be nem következik, és minden újjá nem tesz, addig nem szolgál a javadra, hogy elbeszélgetsz velem hatalmamról és küldetésemről.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Nikodémus c. feje.)

Önvizsgálati kérdés:

Lehet, hogy mi is hasonló választ kaphatnánk Jézustól, amikor pusztán elméleti, bibliai ismereteinket szeretnénk gyarapí-

tani, anélkül, hogy mélyebb lelki változásra, Jézussal való közösségre vágyánánk? Krisztus a laodiceai levélben világosan megfogalmazza, hogy a tudásbeli gazdagság könnyen inkább csak büszkévé, magabízóvá tesz: „Mivel ezt mondod: gazdag vagyok, és meggazdagodtam, semmire nincs szükségem...” (Jel 3,17). Ezért zörget Jézus a végidő hívői szívének ajtaján, hogy beengedve őt, élő kapcsolatba lépjen velük (Jel 3, 20). Hiszen csak egy valódi, mélyebb újjászületés tehet bennünket gyümölcstermő tanítvánnyá a végidő nagy küzdelmében: „Légy buzgóságos azért, és térj meg! Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorázom, és ő énvelem.” (Jel 3,19–20) Hozzánk is szólhatnak az alábbi figyelmeztetések:

„Nikodémushoz hasonlóan azzal áztatjuk magunkat, hogy helyesen élünk, és hogy igaz jellemünk van, így eszünkbe sem jut a bűnösök sorába állva megalázni szívünket Isten előtt. Amikor azonban lelkünket áthatja Krisztus világossága, rádöbbenünk, mennyire tisztátalanok vagyunk, szemünkbe tűnik önző mivoltunk és Istennel szembeni ellenségeskedésünk, ami minden addigi tettünket bemocskolta. Akkor ráébredünk, hogy tisztaságunk valójában csak rongyos ruha, és kizárólag Jézus vére képes minket a bűn fertelmességéből megtisztítani, egyedül Ő alakíthat át saját képe hasonlóságára.” (Ellen G. White: *Conflict and Courage* szemelvénygyűjtemény, 292–293. o.)

„Sokan elismerik, hogy Jézus Krisztus a világ üdvözítője, ugyanakkor távolságot tartanak Tőle, nem bánják meg bűneiket, és nem fogadják el Jézust személyes Üdvözítőjüknek. Hitük pusztán az elme jóváhagyása és az igazsággal való egyetértés. Az igazságot azonban nem fogadják be a szívükbe, hogy megszentelje a lelket és átalakítsa a jellemet.” (Ellen G. White: *Az igazi megújulás*, Advent Kiadó, 2011)

3 Hogyan próbálta elhárítani Nikodémus Jézus megtérésre hívó felhívását? Mivel válaszolt erre Krisztus?

Jn 3,4-8 ■ „Mondta neki Nikodémus: Mi módon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-e anyja méhébe másodszor, és megszülethet-e újra? Felelt Jézus: Bizony, bizony mondom neked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be Isten országába. Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondtam neked: Szükség nektek újonnan születnetek. A szél fúj, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jön és hová megy, így van mindenki, aki Lélektől született.”

.....

.....

.....

„Az újjászületés képe, amelyet Jézus használt, nem volt teljesen ismeretlen Nikodémus előtt. Az Izrael hitére tért pogányokat gyakran hasonlították újszülött gyermekekhez. Ezért bizonyára megértette, hogy Krisztus szavait nem szó szerint kell vennie. De mint izraelita úgy tekintett magára, mint akinek születése révén biztos helye van Isten országában. Úgy érezte, hogy nem kell megváltoznia... Meglepetésében elveszítette önuralmát, és ironikus szavakkal felelt Krisztusnak: »Mi módon születhet meg újra az ember, ha vén?« (Jn 3,4) Mint sokan mások, amikor a metsző igazság egészen a lelkiismeretükig hatol, ő is elárulta azt a tényt, hogy a testi ember nem fogadhatja be Isten Lelkének dolgait, mert semmi sincs benne, ami ezekre fogékony, mivel a lelki dolgokat csak lelkileg lehet megérteni (1Kor 2,14-15).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Nikodémus c. fejj.)

Jézus nem engedte, hogy Nikodémus ironikus értetlenkedése kizökkentse a kettőjük között elindult, nagy jelentőségű beszélgetést. Türelemmel elismételte és megerősítette imént mondott gondolatait a megtérés szükségességéről, kiegészítve azzal, hogy a megtérést mi nem tudjuk magunkban előidézni – legfeljebb akadályozni! A Szentlélek tapintatos, kitartó, sokszor észrevétlen munkája ez – ami a szél munkájához hasonló –, melynek befogadása által valósulhat meg az újjászületés az ember életében. Azonban, ahogyan a szél láthatatlan munkája is egyszer csak nyilvánvalóvá válik, úgy válhat „kézzelfogható” tapasztalattá a lélek megújulása is.

Önvizsgálati kérdések:

Vajon a mi életünkben megvalósult-e az igazi, valódi újjászületés, melyet „új teremtésnek” is nevez az Ige (2Kor 5,17)? Mielőtt válaszolnánk, olvassuk el az alábbi sorokat, vajon termünk-e „megtéréshez illő gyümölcsöket” (Mt 3, 8)? Lehetséges, hogy nekünk is újabb megtérésre van szükségünk?

„A szél láthatatlan, de olyan hatásokat kelt, amelyek láthatók és érezhetők. Ugyanígy válik nyilvánvalóvá a Lélek emberi szívben végzett munkája is az olyan ember cselekedeteiben, aki már érezte a megmentő erőt. Amikor Isten Lelke birtokba veszi a szívet, átalakítja az életet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, és feladja a gonosz cselekedeteket. Szeretetet, alázat, békességet vesz át a harag, irigység, viszály helyét. A szomorúságot öröm váltja fel, és az arc a menny világosságát tükrözi.

Senki sem látja a kezet, amely leemeli a terhet, nem látja a menny udvaraiból alászálló fényt. Az áldás akkor érkezik, amikor a lélek hittel alárendeli magát Istennek. Ekkor az emberi szem számára láthatatlan hatalom egy új lényt teremt Isten képmására.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Nikodémus c. fej.)

4 Milyen pozitív fordulat következett be Nikodémus gondolkodásában? Milyen burkolt feddés rejtett Jézus Nikodémushoz intézett kérdésében?

Jn 3,9-10 ■ „Felelt Nikodémus és mondta neki: Mi módon lehetnek ezek? Felelt Jézus és mondta neki: Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket?”

.....

.....

.....

Jézus türelmesen hordozta Nikodémus „mellébeszéléseit”, tiszteetlen ironizálását, és csak azután vonta kérdőre a farizeus tanítói hitelességét, miután kezdte őt valóban érdekelni a lelki újjászületés titka. Izráel tanítójaként nem ismered a Szentlélek munkáját, az újjászületés isteni munkáját? – készítette gondolkodásra Jézus a nép tanítóját. Szelíd figyelmeztetésében nem kárhoztatta a főfarizeust, s mivel nem számított válaszra, rögtön rátért Nikodémus első komoly kérdésének megválaszolására. Mit tanulhatunk mi is Jézus beszélgetésének ebből a szakaszából? Mikor, hogyan lehetséges szembesíteni valakit ismeretbeli és jellembeli hiányosságaival, és ezáltal őszinte változásra készíteni?

„Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket?» – kérdezte Jézus Krisztus (Jn 3,10). A nép vallási vezetésével megbízott személy számára valóban nem lehetnek ismeretlenek az ilyen fontos igazságok. Jézus szavai azt tanították, hogy ne botránkozzon meg az igazság egyszerű, világos szavain, inkább alázatosabban vélekedjen önmagáról. Jézus olyan ünnepélyes méltósággal beszélt, tekintete és hangja olyan őszinte szeretetet fejezett ki, hogy Nikodémus nem

sértődött meg, amikor rádöbbsent szánalmas állapotára... Nikodémus közel érezte szívéhez Krisztust. Amikor az Üdvözítő az újjászületésről beszélt neki, arra vágyott, hogy ez a változás benne is végbemenjen. De mi módon valósulhat meg ez?” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Nikodémus c. fej.)

5 Milyen ószövetségi történet által próbálta szemléltetni Jézus Nikodémusnak, hogy „mi módon lehetséges”, hogyan valósulhat meg az újjászületés csodája az ember életében?

Jn 3,14–18 ■ „Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy, ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. Aki hisz őbenne, el nem kárhozik, aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt Isten egyszülött Fia nevében.”

.....

.....

.....

(Miért kellett Mózesnek a kígyót felemelnie a pusztában? Hogyan szemléltette a kígyó Jézus Krisztus keresztdozatát? Mit fejezett ez ki az ember elveszettségéről és Isten irántunk való szeretetéről? Mikor jelenthet ez az áldozat lelki gyógyulást, örök életet számunkra is? Hogyan, mivel ítélhetjük kárhozatra magunkat?)

„Ez a témakör Nikodémusnak már ismerős volt. A fel-
emelt kígyó jelképe világossá tette számára az Üdvözítő kül-
detését. Amikor Izrael fiai közül sokan haldokoltak a tüzes
kígyók marásától, Isten megparancsolta Mózesnek, hogy
készítsen egy rézkígyót, és helyezze el magasan a gyülekezet
közepén. Azután kihirdették, hogy mindenki életben ma-
rad, aki feltekint a kígyóra. A nép jól tudta: a kígyónak nincs
hatalma, hogy segítsen. A kígyó Jézus Krisztust jelképezte.
Ahogyan a pusztító kígyók hasonlóságára készített képmást
felemelték az izraeliták gyógyulása érdekében, úgy jelenik
meg a Megváltó is »bűn testének hasonlatosságában« (Rm
8,3).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Nikodémus c. fej.)

Ahogy a kígyómarás, úgy a bűn is gyógyíthatatlan, halálos be-
tegség. Jézus azonban átvette halálos kígyómarásunk, bűneink
következményét, büntetését, mivel Isten „azt, aki bünt nem is-
mert, bűnné tette értünk” (2Kor 5,21), „a mi bűneinket maga vit-
te fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalva, az igazságnak
éljünk: az ő sebeivel gyógyultatok meg” (1Pt 2,24).

„Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen
kell az ember Fiának felemeltetnie.” A *kell* szónak kettős jelen-
tése is lehet ebben a mondatban. Nemcsak bűneink megbocsá-
tása miatt *kellett* Jézusnak a kereszten meghalnia, azzal az igaz-
ságos, jogos kárhozzátással, amit mi érdemelnénk, hanem Isten
igazságának is érvényt „kellett” szerezni. További jelentése a *kell*
szónak a szeretettel van összefüggésben. Mintha csak ezt mon-
ta volna Isten: annyira szeretem az embert, annyira szeretném
minden ember üdvösségét, hogy szeretetem diktálja: meg kell
hoznom ezt az áldozatot az emberért. Önként, szabadon, szere-
tetből meg *kell* ezt tennem értetek. „Mert úgy szerette Isten e
világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne,
el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Aki úgy kapaszkodik ebbe a szeretetbe, helyettes áldozatba,
ahogyan a kígyómarástól szenvedő, halálra szánt izraelitáknak

kellett feltekinteniük a kígyóra, hogy életben maradjanak, azok meggyógyulnak és üdvösséget nyernek. Szoktunk-e így a keresztre tekinteni, hiszünk-e ebben az értünk hozott áldozatban olyan komolysággal, mintha a pusztai kígyómarás állapotában lennénk, és akik elveszünk, ha nem tekintünk fel a felemeltetett Ember Fiára? Akik nem gyógyultak meg a pusztában és meghaltak, mind kizárólag csak „maguknak köszönhették” ezt, hiszen csak karnyújtásra volt számukra a segítség, de nem éltek vele.

6 Miért nem változnak, nem térnek meg emberek a felkínált bősséges kegyelem ellenére sem? Mi lehet ennek az emberi szem számára láthatatlan és érthetetlen állapotnak az oka? Mit mondott erről Jézus Nikodémusnak a beszélgetésük végén?

Jn 3,19–21 ■ „Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, de az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert cselekedeteik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek. Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek azok.”

.....

.....

.....

Az itt szereplő *kárhoztatás* szónál a görög *krizisz*, a köznyelvben is használt *krízis* szó szerepel. „Válságos helyzetre” utal ez a szó, melyben eldől, hogy a lehetőségek közül melyik fog megvalósulni. A világosság, azaz Jézus Krisztus eljövetelével

(Jn 1,9) minden ember választás elé kerül: a világosságot vagy a sötétséget választja. Sajnos minden emberről elmondható: szereti a világosságot, de a sötétséget is! A kárhoztatás annak az embernek az életében lesz valósággá, aki „inkább”, vagyis jobban szereti a sötétséget a világoságnál.

„A világossággal való szembesülés után hozott döntés azon múlik, hogy mit szeret az ember jobban: a sötétséget vagy a világosságot, önmagát, vagy az igazságot. Szinte hihetetlen, hogy emberek visszautasítják a bűn és a halál fogságából való szabadítás lehetőségét, amelyet Isten ingyen kegyelemből kínál fel... Sokan olyan énszeretők és kényelemszeretők, hogy inkább megmaradnak a rabszolgaságban, nem törődve azzal, mi lesz ennek a vége – s nem vállalják a változást, önmagukkal való szembefordulást, küzdelmet. Sokszor nem is csupán elutasítással válaszolnak, hanem ellenséges szembefordulással, támadással...” (Vankó Zsuzsa: *A boldogság törvénye*, Spalding Alapítvány, Bp., 2003, 248. o.)

„Az igevers így kezdődik: »Aki rosszat cselekszik, az gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjének a cselekedetei.« (20. vers) Tehát amikor bűn van bennünk, kerüljük a világosságot, ami felfedhetné bűnösségünket, Azután így folytatja: »Aki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy kitűnjék cselekedeteiről, hogy Isten szerinti cselekedetek azok...« Isten elsősorban az igazság belátását kéri tőlünk, azt, hogy egyszerűen és őszintén bánjuk meg és valljuk meg bűneinket. Így jutunk el Jézus keresztségéhez, ahol bűnbocsánatot nyerünk, és ha szükséges, ahhoz is, akit megbántottunk, hogy az ő bocsánatát is kérhessük. Ha elég alázat van bennünk, hogy elismerjük az igazságot önmagunkról, békességet találunk Istennel és emberrel egyaránt...” (Roy Hession: *Jézus erőterében*, Harmat Kiadó, Bp., 1999, 53–54. o.)

„Nikodémus szívébe rejtette az igazságot, amelynek három évig alig volt nyilvánvaló eredménye... Amikor végül Jézust fölemelték a keresztre, Nikodémus visszaemlékezett

az Olajfák hegyén elhangzott tanításra: »Amiképpen fel-emelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.« (Jn 3,14–15) A titkos beszélgetésből származó világosság bevilágította a keresztet a Golgotán, és Nikodémus meglátta Krisztusban a világ Megváltóját. Az Úr mennybemenetele után, amikor a tanítványokat szétszórta az üldözés, Nikodémus bátran színre lépett. Vagyonát az ősegyház fenntartására fordította, ami felől a zsidók azt várták, hogy Krisztus halálakor megsemmisül. A veszély idején ő, aki azelőtt óvatos és aggályoskodó volt, olyan szilárd lett, mint a szikla, bátorította a tanítványok hitét, és rendelkezésre bocsátotta javait, hogy elősegítse az evangélium terjedését. Akik előzőleg tisztelettel hajoltak meg előtte, most csúfolták és üldözték. Evilági javak tekintetében elszegényedett, de nem ingadozott hitében, amely azon a bizonyos éjszakán fogant meg, a Jézussal folytatott eszmecsereből fakadt.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, Nikodémus c. fej.)

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

Jézus beszélgetése a samáriai asszonnyal

(János 4,3–26)

I Milyen körülmények között kezdeményezett Jézus beszélgetést a samáriai asszonnyal? Miért lepődött meg az asszony azon, hogy Jézus megszólította őt?

Jn 4,3–9 ■ „Elhagyta Jézus Júdeát és elment ismét Galileába. Samárián kellett átmennie. Ment azért Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek szomszédjába, amelyet Jákób adott az ő fiának, Józsefnek. Ott volt pedig a Jákób forrása. Jézus az utazástól elfáradva, azonmód leült a forráshoz. Mintegy hat óra volt. Jött egy samáriabeli asszony vizet meríteni, és mondta neki: Adj innom! Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek. Mondta azért neki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre tőlem, aki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal.”

.....

.....

„Jézus korában a Jordán folyótól nyugatra eső, a Júdea és Galilea közötti területet nevezték Samáriának. Itt laktak a samaritánusok, akik vallásilag tudvalevőleg elkülönültek az izraelitáktól. Ez az elkülönülés igen régi időre nyúlt vissza, egyik fő oka abban rejlett, hogy az északi ország bukása (i. e. 722) után bete-

lepített nem zsidó lakosság megtartotta saját bálványait, miközben Izráel vallásából is átvett elemeket [lásd bővebben 2Kir 17,24–41]. Amikor a babiloni fogságból visszatért júdabeliek (i. e. 535) újra építeni kezdték a jeruzsálemi templomot [és bálványimádásuk miatt nem fogadták be őket vallási közösségükbe a zsidók; lásd bővebben Ezsdrás 4. fejezetében], a samaritánusok kialakították saját kultuszközösségüket, melynek központja a Garizim hegyén épült templom volt. A zsidók és a samaritánusok között a viszony állandóan feszült volt. Hyrkanus János [hasmoneus zsidó király] i. e. 108-ban feldúlta ezt a szentélyt... Nem építették fel újra a samaritánusok, de romjait szent helynek tartották.” (Karner Károly: *János evangéliuma magyarázata*, Magyar Luther Társaság, Budapest, 1950, 72–73. o.)

A zsidók reggel hat órától számolták a nappal óráit, tehát déli 12 óra volt, amikor Jézus leült a forrásnál. Itt várakozott arra, hogy tanítványai, akik elmentek ennivalót venni, visszatérjenek.

„A zsidók és a samaritánusok esküdt ellenségek voltak, és amennyire csak lehetett, minden érintkezést kerültek egymással. Szükség esetén lehetett kereskedelmi kapcsolatot létesíteni a samaritánusokkal, ezt az írástudók is törvényesnek ítélték, de minden egyéb társadalmi érintkezést megtiltottak. Zsidó nem kért kölcsön samaritánustól, nem fogadott el szívességet, még egy falat kenyeret vagy egy pohár vizet sem. A tanítványok, amikor élelmet vásároltak, a nemzeti szokásoknak megfelelően cselekedtek, ezen túl viszont nem mentek. Szívességet kérni egy samáriaitól vagy segíteni neki, ilyesmi még Krisztus tanítványainak sem jutott eszébe.

Jézus ült a kút szélén éhesen és szomjasan... Egy samáriai asszony közeledett, és mintha észre sem vette volna Jézust, korsóját megtöltötte vízzel, megfordult és elindult, de ekkor Jézus inni kért tőle. Keleti ember ilyen szívességet nem

hárított volna el... Szomjazó utasnak vizet adni – ezt szent kötelességnek tartották... A zsidók és a samaritanusok közötti gyűlölet azonban meggátolta az asszonyt abban, hogy szívességet ajánljon fel Jézusnak. A Megváltó... isteni szeretettől vezérelt tapintatból kéréssel fordult hozzá, nem pedig szívességet ajánlott neki. Ha felajánlja segítségét, lehet, hogy az asszony visszautasítja, a bizalom azonban bizalmat ébreszt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jákób kútjánál c. fej.)

Nekünk is meg kell tanulnunk – természetes és tapintatos módon – szíves kapcsolatot teremteni azokkal az emberekkel, akikkel a mindennapi élet során érintkezünk. Bizalmi légkör megteremtése nélkül nem lehet eredményesen átadni az evangélium jó hírét.

2 Milyen párbeszéd alakult ki a továbbiakban Jézus és az asszony között? Miért nem fedte fel Jézus a kilétét ennek során, noha kínálkozott volna rá alkalom?

Jn 4,10–14 ■ „Felelt Jézus és mondta neki: Ha ismernéd Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja neked – adj innom – te kérted volna őt, és adott volna neked élő vizet. Mondta neki az asszony: Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély, hol vennéd tehát az élő vizet? Avagy nagyobb vagy-e te a mi atyánknál, Jákóbnál, aki nekünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószága is? Felelt Jézus és mondta neki: Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjazik, hanem az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.”

Vö. Jn 7,37–38 ■ „Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus és kiáltott, mondván: Ha valaki szomjazik, jöjjön

énhozzám, és igyék! Aki hisz énbennem, amint az Írás mondta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.”
Vö. Jn 16,12 ■ „Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok.”

Jézus közvetetten utalt az asszonynak a maga kilétére az által, hogy „Isten ajándékaról” beszélt, valamint arról, hogy ha az asszony tudná, kivel beszél, akkor ő kérne tőle élő vizet. Ennél többet viszont nem árult el önmagáról, az ajándékra akarta irányítani a figyelmet. És akkor sem mondott többet kilétéről, amikor az asszony feltette a kérdést: „Avagy nagyobb vagy-e te a mi atyánknál, Jákóbnál”? (Megjegyzendő, hogy Mózes öt könyvét a samaritánusok is elfogadták szent könyvnek az ószövetségi iratgyűjteményből, ennél fogva mondta az asszony Jákóbot a samaritánusok atyjának is.) Jézus azért vette hallatlanra kérdését, mert az asszony még nem volt felkészülve arra, hogy felfedje előtte kilétét.

Két fontos alapelvet fogalmazhatunk meg e beszélgetés alapján arra vonatkozóan, hogy mire ügyeljünk a személyes bizonyítésvégzés szolgálatában:

1. Isten „ajándékaról” tegyünk bizonyítást, a szerető, megmenteni akaró, szabadító Istent mutassuk be, ne pedig Isten kívánalmairól, követelményeiről szóljunk, ráadásul szigorú és egyben ítélkező hangsúllyal a beszédünkben.
2. Kövessük Jézus példaadását Jn 16,12 vonatkozásában is. Mindig tartsuk szem előtt, hogy beszélgetőtársunk megnyitni képes befogadni Isten üzenetéből az adott alkalommal.

„Aki e világ kútjainál próbálja csillapítani szomját, csak azért iszik, hogy újból megszomjazzék. Az emberek mindennütt vágyakoznak valamire, ami lelki szükségleteiket betöltheti. Csak egyvalaki képes ezt megadni. A világ szükséglete,

minden nép reménysege: Krisztus. Az isteni kegyelem, amelyet egyedül Ő tud nyújtani, olyan, mint az élő víz: megtisztít, felfrissít, felüdíti a lelket. Jézus nem úgy gondolta, hogy ha az ember egyszer iszik az élet vizéből, ez elegendő. Aki megízleli Krisztus szeretetét, az folyton többre vágyik ebből, de semmi mást nem keres. A világ gazdagsága, tisztelete, örömei nem vonzzák. Szíve szüntelenül így kiált: többet Krisztusból! Ő, aki feltárja a lélek szükségleteit, arra vár, hogy ezt a belső éhséget és szomjúságot csillapíthassa. Minden emberi tartalék és forrás kiapad. A tartályok kiürülnek, a tavak kiszáradnak, de Üdvözítőnk kimeríthetetlen kútforrás. Újból és újból ihatunk, és Ő mindig oltja szomjunkat. Akinek lelkében Krisztus lakozik, annak a lelkében van az áldás kútja, mégpedig »örök életre buzó víznek kútfeje«. Ebből a forrásból merítheti a minden szükségletét betöltő elegendő erőt és kegyelmet.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jákób kútjánál c. fej.)

Jegyezzük meg: a puszta ismeret – legyen az a Szentírás akár egészen kiváló ismerete – önmagában nem tehet minket élő víz kútforrásává. Csakis a Szentlélek által bennünk élő Krisztus tehet minket azzá. Ezáltal jelleme tükröződik jellemünkben, szeretete árad ki általunk másokra is, Krisztus „jó illata” (2Kor 2,15) leszünk környezetünk számára.

3 Mi adott alapot Jézusnak ahhoz, hogy bővebben is kifejtse bizonyágtételét az asszonynak? Milyen természetes módon fűzte tovább a beszélgetést, egy érzékeny pontot is érintve?

Jn 4,15–18 ■ „Mondta neki az asszony: Uram, add nekem azt a vizet, hogy meg ne szomjazzam, és ne jöjjek ide meríteni! Mondta neki Jézus: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide!

Felelt az asszony és mondta: Nincs férjem. Mondta neki Jézus: Jól mondtad, hogy nincs férjem, mert őt férjed volt, és a mostani nem férjed, ezt igazán mondtad.”

.....

.....

.....

„Míg Jézus az élő vízről beszélt, az asszony csodálkozva figyelte. Jézus felkeltette érdeklődését, vágyat ébresztett benne az ajándék iránt, amelyről beszélt. Felfogta, hogy nem Jákób kutjának a vizéről van szó, mivel ezt rendszeresen itta, mégis újból megszomjazott.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jákób kútjánál c. fej.)

Döntő pillanat volt az, amikor az asszony vágyakozva mondta: „Uram, add nekem azt a vizet!” Az asszony nyitottságának ez a megnyilatkozása, lelki szomjúságának ez a kifejezése adott alapot ahhoz, hogy Jézus teljesebb és mélyebb módon szóljon neki Isten ajándékáról, a megváltás kegyelméről.

Jegyezzük meg: amikor embereknek szeretnénk bizonyosságot tenni, közvetíteni Isten kegyelmi hívását, akkor mindig érzékenyen figyeljünk arra, hogy adja-e valamilyen jelét az illető annak, hogy érdeklő, amit mondunk, hogy szívesen ismerné meg jobban Istent és az Ő ajándékát.

Jézus természetes módon szőtte tovább a beszélgetést, mint ha csak ezt mondta volna: Szívesen adok neked az élő vízből, de hívd a férjedet is, neki is szívesen adok. Az asszony egészen röviden reagált, mint aki elkerülni óhajtja e témát, rendezetlen erkölcsi élete miatt.

Jézus nem is firtatta tovább a kényes kérdést, csupán jelezni akarta, hogy rendeznivalók vannak az asszony életében, ahhoz, hogy az élet vizét elnyerje és igazán értékelné tudja. Annyiban

reagált csak az asszony kurta válaszára, hogy megdicsérte őszinteségét, és a maga részéről röviden szólt arról a tényszerűségről, ami az asszony „nincs férjem” válasza mögött állt.

„Az asszony megremegett, titokzatos kéz forgatta életének lapjait, napvilágra hozta, ami reménye szerint örökre rejtve marad. Ki az, aki olvas élete titkaiban? Eszébe ötlött az örökkévalóság, az eljövendő ítélet, amikor minden most rejtett dolog nyilvánvalóvá lesz. Ennek fényében felébredt a lelkiismerete. Semmit sem tagadhatott...” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jákób kútjánál c. fej.)

Tanuljuk meg, hogy a Szentlélek hivatott kinek-kinek a lelkiismeretét felébreszteni, és arra készíteni, hogy életét Isten kívánalmainak megfelelően rendezze. Ne avatkozzunk bele avatatlanul és erőszakosan, főképpen nem kioktató, agitatív, megmondogató stílusban.

4 Milyen következtetésre jutott az asszony Jézus személyét illetően, látva, hogy élete titkai nyilvánvalók a különös idegen előtt? Milyen más, ugyancsak érzékeny kérdést tett fel ezután, hogy elterelje a szót az előbbi témáról?

Jn 4,19–24 ■ „Mondta neki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy. A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak, és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell. Mondta neki Jézus: Asszony, hidd el nekem, hogy eljön az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. Ti azt imádjátok, amit nem ismertek, mi azt imádjuk, amit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támadt. De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádók lélekben és

igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyeneket keres az ő imádóiul. Az Isten lélek, és akik őt imádják, szükséges, hogy lélekben és igazságban imádják.”

.....

.....

.....

.....

Az asszony immár másodszor feszegette Jézus kilétének kérdését azáltal, hogy tiszteletteljesen mondta: „Uram, látom, hogy te próféta vagy.” Jézus azonban most sem fedte fel kilétét. Tudta, hogy ezzel még mindig várnia kell. Tanuljunk ebből mi is, mindig tartsuk szem előtt János 16,12 alapelvét a bizonyágtévő beszélgetéseink során!

„Az asszony most vallási ellentétekre terelte a szót. Ha az, akivel beszél, próféta, akkor bizonyára el tudja igazítani őt azokban a dolgokban, melyeket oly régóta vitatnak.” (Elen G. White: *Jézus élete*, Jákób kútjánál c. fej.)

Ebből is tanuljunk: ne akarjuk erőltetni a beszélgetést az általunk kívánt irányba. Ha beszélgetőtársunk eltereli a szót más témára, álljunk szóba azzal is, és várjuk türelmesen, magunkban a Szentlélek vezetéséért fohászkodva, hogy visszatérhessünk az előbbi témához, újból felvehessük a fonalat bizonyágtévésünk bővebb kifejtéséhez.

A mi bizonyágtévéseink során is előkerül – előbb vagy utóbb – az úgynevezett felekezeti kérdés. Figyeljük meg, milyen tapintattal válaszolt Jézus az asszonynak. Nem azt mondta, hogy a samaritánusok tévelyegnek, hanem csak azt állapította meg, hogy nincs teljes és helyes ismeretük. A zsidókról pedig nem azt

mondta, hogy igazak és eleve Isten népe, hanem csak azt, hogy az igaz Isten-ismeret őrzői, és a Messiásnak a körükben kell megjelennie.

„Jézus már megmutatta, hogy mentes a zsidók samaritánusokkal szembeni előítéleteitől. Most arra vágyott, hogy ledöntse e samaritánusban a zsidókkal szembeni előítéletet... Arra vágyott, hogy hallgatója gondolatait a külsőségek, ceremóniák és ellentétek kérdése fölé emelje... Nem azáltal kerül az ember közösségbe Istennel, hogy egy szent hegyet, szent templomot keres... Egyedül az a vallás vezet Istenhez, amely Istentől jön. Ha helyesen akarjuk szolgálni Őt, az isteni Lélektől kell születnünk. Ő megtisztítja a szívet, megújítja a gondolkodást, új képességgel ruház fel, hogy ismerjük és szeressük Istent. Összes parancsolata iránti készséges engedelmességgel ajándékoz meg. Az igazi istentisztelet a Szentlélek munkájának gyümölcse.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jákób kútjánál c. fej.)

5 Milyen eligazítást nyújt az asszonynak adott válasz azzal a gyakori felfogással kapcsolatban, hogy mindegy, ki milyen hitelveket vall, a lényeg a szeretet és az egység?

Jn 4,24 ■ „Isten lélek, és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.”

Vö. Mt 7,21–24 ■ „Nem mindenki, aki ezt mondja nekem, »Uram, Uram!«, megy be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát... Valaki azért hallja tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki kősziklára építette a házat.”

Vö. Lk 8,21 ■ „Az én anyám és az én atyám fiai azok, akik Isten beszédét hallgatják és megcselekszik azt.”

Vö. Jn 17,8–17 ■ „Ama beszédeket, amelyeket nekem adtál, nekik adtam, és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem... Én a te igédet nekik adtam, és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, aminthogy én sem e világból vagyok... Szenteld meg őket a te igazságoddal, a te Igéd igazság.”

.....

.....

.....

Állapítsuk meg a fenti igék fényében, van-e jelentősége Isten Igéjének, Isten beszéde megismerésének és cselekvésének az ember üdvösségének művében. Vélekedhetünk-e úgy, Jézus idézett kijelentései ismeretében, hogy a felekezeti kérdés, illetve a hittételek lényegtelen dolgok, egyedül csak az fontos, hogy szeressük Istent és egymást. (Természetesen fel kell vetnünk ezzel kapcsolatban azt a kérdést is, hogy létezik-e valódi szeretet Isten és egymás iránt, Isten Igéje és az Isten Szentlélekével való közösség nélkül.) Hasonlítsuk össze Jézus kijelentéseit az ökumenikus mozgalom jellegzetes jelmondatával: „A tan megoszt, a szolgálat egyesít” – azaz hagyjuk a tanokat, törekedjünk egységre az emberiség szolgálatában.

Ugyanakkor azt a kérdést is fel kell tennünk, hogy elégséges-e az üdvösséghez, ha az Ige igazságát elismerjük, de nincs benső kapcsolatunk Jézussal és Atyjával a Szentlélek által. A *léleken* megjelölés egyaránt utal arra, hogy bensőséges lelki kapcsolatban kell lennünk Istennel, és arra, hogy a Szentléleknek kell munkálkodnia bennünk, vezérelnie minket. (Az Újszövetség eredeti szövegében a *pneuma* szó szerepel itt, ami egyaránt utal a Szentlélek isteni személyére, és az embernek arra a lelki képességére, hogy szíve mélyén kapcsolatba tud lépni Istennel.)

6 Milyen gondolatok formálódtak ki ekkor az asszony elméjében, milyen kimondatlan kérdés rejtőzött Jézushoz intézett szava mögött? Milyen kinyilatkoztatásban részesült ezt követően, és mit tett ezután?

Jn 4,25-42 ■ „Mondta neki az asszony: Tudom, hogy Messiás jön (aki Krisztusnak mondatik), és amikor ő eljön, megjelent nekünk mindent. Mondta neki Jézus: Én vagyok az, aki veled beszélek... Otthagyta azért az asszony a vedrét, és elment a városba, és mondta az embereknek: Jöjjetek, lássatok egy embert, aki megmondott nekem mindent, amit cselekedtem, vajon nem ez-e a Krisztus (azaz a Messiás)?

Kimentek azért a városból, és hozzá mentek. Abból a városból sokan hittek benne a samaritánusok közül annak az asszonynak beszédéért, aki bizonyosságot tett, hogy mindent megmondott nekem, amit cselekedtem. Amint azért odamentek hozzá a samaritánusok, kérték őt, hogy maradjon náluk, és ott maradt két napig. És sokkal többen hittek a maga beszédéért. Ezt mondták az asszonynak: Nem a te beszédedért hiszünk immár, mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynyal Ő a világ Üdvözítője, a Krisztus (a Messiás).”

.....

.....

(Honnan idézte az asszony azt a gondolatot, hogy a Messiás, mikor eljön, „megjelent mindent”? Vö. 5Móz 18,18.)

„Az asszonyt eddig nem érte semmi olyasmi, ami ennyire ráébresztette volna magasabb rendű szükségleteire. Jézus meggyőzte arról, hogy olvas élete titkaiban, mégis barátjának érezte Őt. Olyan valakinek, aki szánja és szereti őt... Jézus egy

szóval sem bántotta őt, hanem kegyelméről beszélt, amely megújíthatja a lelket. Felmerült benne a kérdés: Nem lehet-e, hogy ő a régen várt Messiás?” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jákób kútjánál c. fej.)

Kiderült ezen a ponton, hogy ezt az asszonyt – kifogásolható erkölcsi élete ellenére – valóban foglalkoztatta az igazság kérdése, érdekelték a vallási kérdések. Ismerte például a Mózes V. könyve 18. fejezetében található messiási próféciát. Ki nem mondott kérdésére Jézus egyszerű, nyílt választ adott.

„Jézus nem tehetett olyan egyszerű kijelentést az önelégült zsidóknak, mint ennek az asszonynak... Jézus látta, hogy tudását hasznosítani fogja, és másokat is el fog hozni, hogy részesüljenek kegyelmében... Az asszonyt örömmel töltötték el Krisztus szavai. A csodálatos kinyilatkoztatás szinte ellenállhatatlan erejű volt... Otthagyta a korsót – ez félreérthetetlenül Jézus szavának a hatásáról tanúskodott –, és visszatért a városba, hogy elvigye az üzenetet másoknak... Elfelejtette, miért ment a kúthoz, elfelejtette a Megváltó szomjúságát is, amelyet pedig csillapítani akart volna. Örömtől túlcserdülő szívvel sietett, hogy másokkal is megossza a kapott drága világosságot... Új volt az arckifejezése, egész megjelenése.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jákób kútjánál c. fej.)

Tanulhatunk abból is, hogy az asszony kérdésként fogalmazta meg tanúságtételét Sikár lakóinak. Jóllehet ő maga szívből elfogadta, hogy Jézus a Messiás, mégsem egyszerűen kijelentette ezt honfitársainak, hanem arra buzdította őket, hogy álljanak szóba a kérdéssel, menjenek Jézushoz, és személyes meggyőződésre juszanak kilétéről.

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

A bethesdai beteg meggyógyítása – Jézus bizonyágtétele a főtanács előtt

(János 5. fejezet)

I Milyen tévhit kapcsolódott a Bethesda tavához? Milyen tekintetben vonhatunk párhuzamot korunk tömegeinek a mentalitásával?

Jn 5,2-4 ■ „Van Jeruzsálemben, a Juhkapunál egy tó, amelyet héberül Bethesda-nak neveznek. Őt tornáca van. Ezekben feküdtek a betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága, várva a víz megmozdulását. Mert időnként angyal szállt a tóra, és felzavarta a vizet, aki tehát először lépett bele a víz felzavarása után, az meggyógyult, akármilyen betegségben volt.”*

.....

.....

.....

* „A sok kéziratból hiányzó [Jn] 5,3b-4 hitelessége kérdéses; inkább úgy kell tekinteni, mint népies magyarázatot, amely szerint az időszakonként fel-feltörő víz gyógyító erejének közvetlenül a feltörése után kellett a legerősebbnek lennie... Feltehető, hogy Jézus idejében már nemcsak gyógyvizet láttak benne, hanem szent helynek is tekintették.” (Herbert Haag: *Bibliai lexikon*, 151. o.)

A történet Jeruzsálemben játszódik, ahol többségében Istent ismerő zsidók éltek, mégis a Bibliától idegen babona uralkodott a tóval kapcsolatban. A beteg és kiszolgáltatott emberek és hozzártozóik sok mindenre hajlandók a gyógyulás érdekében. Láthatjuk, micsoda versengés alakult ki a gyógyulás reményében. Habár ismerhették az Igét és Isten gyógyító hatalmát az ószövetségi történetekből, mégsem Istentől várták a gyógyulást, téveszmék tartották fogva gondolataikat. Hajlamos az ember az ilyen nyomasztó helyeket mesze elkerülni, Jézus mégsem így tett. Azt tekintette küldetésének, hogy az emberek szenvedését enyhítse, és ettől még az sem tántorította el, ha téveszmék hatották át a szenvedők elméjét. Ez a tévhit azt a hamis istenképet közvetítette, hogy Isten személyválogató, aki csak a legügyesebbeket vagy a legszerencsésebbeket juttatja gyógyuláshoz, Jézus ezt az istenképet is helyre akarta igazítani.

„Ennek a tónak a vize időnként megmozdult. Az általános hit szerint ez természetfeletti erő műve volt, és aki először lépett a felzavart vízbe, az meggyógyult, bármilyen betegségben szenvedett is. Nyomorultak százai látogatták ezt a helyet. A tömeg olyan nagy volt, amikor a víz felzavarodott, hogy rohanás közben letaposták az előttük levő férfiakat, nőket és gyermekeket, a náluk gyengébbeket. Sokan a tó közelébe sem juthattak. Többen odaértek, és a parton haltak meg. Menedékhelyeket készítettek a tó körül, hogy a betegeket megvédjék a nap hevétől és az éj hűvösétől. Némelyek az éjszakát ezeken a tornácokon töltötték, és onnan másztak a tóhoz nap mint nap, a gyógyulás hiú reményében.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 201. o.)

Ma is tapasztalhatjuk, hogy hajlamosak az emberek különféle babonákat, álhíreket, hiedelmeket vagy hamis információkat követni. Sok esetben hívő emberek sem gondolják végig ezeknek a Bibliával összeegyeztethetetlen voltát. Gyakran betegségek

vagy nehezen feldolgozható életesemények hatására furcsa, Isten szavától idegen eszmék követőivé válnak, vagy maguk alkotják meg ezeket a hiedelmeket, és megpróbálják összeegyeztetni az Istenbe vetett hittel. (A szóban forgó történetben is angyalok munkáját keverték a babonába.) Ezeknek a téveszméknek az alapja egyfajta hit, így hiába próbálja bárki meggyőzni őket tévedésükről, az észérvek nem hatnak.

Gondoljuk át, nincsenek-e nálunk is olyan hiedelmek vagy gyakorlatok, amelyek valamiért szimpatikusak nekünk, de semmi közük Isten Szavához!

2 Mi volt a feltétele a harmincnycolc éve beteg ember gyógyulásának? Hogyan gyógyult meg?

Jn 5,5-15 ■ „Volt pedig ott egy ember, aki harmincnycolc esztendőt töltött betegségében. Amint látta őt Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta így van, mondta neki: Akarsz-e meggyógyulni? Felelt neki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy amikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba, és mire én oda érek, más lép be előttem. Mondta neki Jézus: Kelj fel, vedd fel ágyadat és járj! Azonnal meggyógyult az ember, felvette ágyát és járt... Megkérdezték őt: ki az az ember, aki azt mondta neked, hogy vedd az ágyadat, és járj? A meggyógyult pedig nem tudta, hogy ki az, mert Jézus félrevonult, sokaság lévén azon a helyen. Ezek után találkozott vele Jézus a templomban, és monda neki: Íme meggyógyultál, többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod! Elment az az ember, és hírül adta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki őt meggyógyította.”

.....

.....

Milyen sorsa lehetett ennek a harmincnégy éves beteg embernek! Egyedüli reménye a vízbe való bejutás volt, de hosszú idő óta sikertelenül próbálkozott. Mivel mozgásában meglehetősen korlátozott volt, szinte esélytelen volt, hogy segítő nélkül időben a vízhez érjen. Annyira ebben a gondolkörben mozgott, hogy amikor Jézus fölé hajolt a következő kérdéssel: „Akarsz-e meggyógyulni?“, csak a tóba való bejutás útján tudta azt elképzelni. Jézus viszont egyetlen mondattal ki tudta szabadítani ebből a gondolkörből: „Kelj fel, vedd fel a te ágyadat, és járj!” Döbbenetes látni, hogy ennyi elég volt ennek az embernek, hogy egy hiedelem helyett, ami régóta uralta életét, maradéktalanul Istenbe vesse a bizalmát. Az isteni szóban valóban hatalom volt, szemben a hiedelemmel.

„Jézus nem kérte ezt a szenvedőt, hogy higgyen benne. Egyszerűen így szólt: »Kelj fel, vedd fel a te ágyadat, és járj!« (Jn 5, 8) Ám a férfi hite belekapaszkodik ebbe a mondatba. Minden idegét és izmát átjárja az új élet, bénult tagjai egészségesen kezdenek működni. Kérdés nélkül aláveti akaratát Krisztus parancsának, és összes izma engedelmeskedik akaratának. Felszökken, és újra tud mozogni. Jézus nem biztosította isteni segítségéről. A férfi egy percre kételkedhetett volna, de akkor elveszítette volna a gyógyulás egyetlen lehetőségét. Ő azonban hitt Krisztus szavának, aszerint cselekedett, és visszanyerte erejét.

Ugyanígy nyerhetünk lelki gyógyulást. A bűn elválasztott az isteni lélettől. Lelkünk megbénult. Nem vagyunk képesek szent életet élni, ugyanúgy, mint ahogyan a magatehetetlen férfi sem tudott járni. Sokan ismerik fel gyámoltalanságukat, sóvárognak lelki élet után, amely összhangba hozza őket Istennel, de hiába küzdenek, hogy elnyerjék. Kétségbeesetten kiáltanak fel: »Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?« (Rm 7,24) Ezek a csüggedők, küszködők nézzenek fel! A Megváltó a

vérén megváltottak fölé hajol, és kifejezhetetlen szelídséggel, szájalommal így szól: »Akarsz-e meggyógyulni?« (Jn 5,6) Megparancsolja, hogy kelj fel egészségesen, békében. Ne várj, amíg érzed, hogy meggyógyultál! Higgy szavának, és teljesül! Állj akaratoddal Krisztus oldalára! Szolgálj neki, cselekedj szava szerint, és erőt fogsz kapni! Bármilyen bűnös szokásba, uralkodó szenvedélybe merül is bele az ember hosszú időn át, amely parancsol testnek és léleknek, Krisztus meg tud és meg is kíván szabadítani attól. Életet ad lelkeknek, melyek »holtak a ti vétkeitek miatt« (Eféz 2,1). Megszabadítja a gyengeség, szerencsétlenség és a bűn láncjaival megkötözött foglyot.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 202–203. o.)

3 Mi volt a jelentősége annak, hogy ez a gyógyítás szombaton történt?

Jn 5,9–17 ■ „Aznap pedig szombat volt. Mondták azért a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad neked az ágyadat hordanod! Felelt nekik: Aki meggyógyított engem, ő mondta: Vedd fel az ágyadat, és járj!... Emiatt üldözöbe vették a zsidók Jézust, és meg akarták őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton. Jézus pedig felelt nekik: az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.”

.....

.....

.....

Ha szenvedővel találkozott Jézus, nem halasztotta a gyógyítást későbbre, akkor sem ha éppen szombat volt. Mindig a szükségleteknek megfelelően cselekedett. Tudta, hogy ez ellenérvé-

seket fog kelteni, mégis fontosabbnak tartotta, hogy segítsen valakin. Ez nemcsak nem volt ellentétes a szombat rendeltetésével, hanem éppen betöltötte azt. Jézus nem mulasztott el egyetlen jó cselekedetre való lehetőséget sem azért, hogy másoknak megfeleljen. Mi is kerülhetünk ilyen dilemmába: lehetőségünk lenne valami jót tenni, de ez nem egyezik bizonyos szokásokkal. Bátran tesszük-e a helyeset, ennek ellenére?

„Jézus vágyott arra, hogy gyakorolja gyógyító hatalmát, és minden szenvedőt meggyógyítson, de szombatnap volt. Tömegek mentek a templomba istentiszteletre, és Jézus tudta, hogy egy ilyen gyógyítás annyira felszítaná a zsidók előítéleteit, hogy rövidesen véget vetnének a munkájának. A Megváltó mégis látott valakit, akinek állapota mindenkinél nyomorúságosabb volt. Ez az ember harmincnyolc éve gyógyíthatatlanul béna volt. Betegsége jórészt saját bűneinek következménye volt, amit Isten ítéletének tekintettek. Egyedül, barátok nélkül tengette életét ez a szenvedő a nyomorúság hosszú évein át, és már úgy érezte, hogy kivettetett Isten kegyelméből. Amikor a víz felzavarodása közeledett, várta, hogy valakinek megesik a szíve rajta, és a tornához viszi. De a kellő pillanatban mégsem volt, aki segítsen neki... Nem tudta felvenni a versenyt az önző, tülekedő tömeggel. Folytonos erőfeszítései az egyetlen cél felé, igyekezete és állandó csalódása teljesen felőrölték maradék erejét...

Ha a papok és vének nem avatkoznak közbe, Jézus tanításai olyan reformáló munkát vittek volna véghez, amelyet még nem látott a világ. Csakhogy saját hatalmuk fenntartása érdekében ezek a vezetők elhatározták, hogy megszüntetik Jézus befolyását. Bevádolása a Magas Tanács előtt, tanításainak nyílt elítélése segített volna ennek végrehajtásában, mivel az emberek még mindig igen-igen tisztelték valási vezetőiket. Aki merészelt elítélni a rabbinikus követelményeket, vagy könnyíteni próbált az emberekre rakott

terheken, azt bűnösnek nyilvánították nemcsak istenkáromlásért, hanem hazaárulásért is. A rabbik remélték, hogy ezen az alapon gyanúba keverhetik Krisztust. Úgy mutatták be, mint aki megpróbálja megdönteni a bevett szokásokat, széthúzást kelt a nép között, és így előkészíti a talajt a teljes római leigázás számára.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 201–205. o.)

A rabbik szem elől tévesztették, hogy a szombatnap nem minden tevékenység beszüntetéséről szól, hanem hogy ezt a napot az Istennel való közösségre szenteljük, és ezzel megegyező dolgokat tegyünk:

„Megtiltaná Isten a Napnak, hogy feladatát elvégezze szombaton, megakadályozná langyos sugarait abban, hogy melegítsék a földet és táplálják növényeit? Nyugodnia kell-e a világ rendszerének is ama szent napon? Megparancsolja talán a patakoknak, hogy ne öntözzék a mezőket és erdőket, meghagyná talán a tenger hullámainak, hogy csendesítsék le szüntelen apadásukat és áradásukat? Álljon meg a búza, a gabona növekedése, halassza el az érlelődő fürt bíbor virágzását? Ne hajtsanak a fák, virágok rügyet, bimbót szombaton?” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 206. o.)

Döbbenetes, hogy a vallási vezetők a szombat szerzőjét és Urát akarták elítélni szombatrontásért.

4 Hogyan mutatta be Jézus az Atya és a Fiú kapcsolatát?

Jn 6,18–27 ■ „Emiatt aztán még inkább meg akarták őt ölni a zsidók, mivel nemcsak a szombatot rontotta meg, hanem Istent is saját Atyjának mondta, egyenlővé téve magát Istennel. Felelt Jézus, és mondta: Bizony, bizony mon-

dom nektek, a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket Ő cselekszik, ugyanazokat hasonlóképpen a Fiú is cselekszi.

Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amiket Ő maga cselekszik, és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd neki, hogy ti csodálkozzatok. Mert amint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is, akiket akar, megelevenít. Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, aki elküldte őt... Mert amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában. Hatalmat adott neki az ítélettelre is, mivelhogy ember fia.”

.....

.....

.....

Habár az Atya és a Fiú önálló étellel rendelkező, külön isteni személyek, mégis szorosabb kapcsolatban vannak egymással, mint bárki a világegyetemben. A szeretet és az egység olyan magas fokát ismerhetjük meg Jézus szavaiból, amit emberi ésszel nehéz felfogni. Jézus teljesen alávetette magát Atyjának, és Őrá terelte a figyelmet, az Atya viszont olyan hatalommal ruházta fel Jézust, amely teremtményei figyelmét Őrá irányítja. Megérthetjük ebből azt is, hogy Jézus a gyógyításait teljes isteni jóváhagyással végezte szombaton is, nem csupán saját elgondolása szerint. Érdeemes elmélkedni ezen a kapcsolaton, amely a jól működő szülő-gyermek kapcsolatnál is sokkal szorosabb. Kívánatos, hogy mi is úgy kapcsolódjunk Jézushoz, és általa az Atyához, ahogyan Ő viszonyult Atyjához.

„A papok és a rabbik éppen azt a munkát kérték számon Isten Fián, amelynek az elvégzésére világunkba küldetett. Bűnös voltuk miatt elvágták magukat Istentől, és büszkeségükben Tőle függetlenül cselekedtek. Elegendőnek érezték a saját bölcsességüket, nem tudatosult bennük, hogy magasabb rendű bölcsességre van szükségük, amely irányítja tetteiket. Isten Fia ezzel szemben alárendelte magát Atyja akaratának, és kinyilvánította, hogy az Ő hatalmától függ. Krisztus még terveket sem készített. Elfogadta Isten terveit a sajátjának, és az Atya napról napra tárta fel előtte azokat. Nekünk is úgy kellene függnünk Istentől, hogy életünk az Ő akaratának megvalósítása legyen... Krisztus szavai arra tanítanak, hogy úgy kell tekintenünk magunkat, mint akiket elszakíthatatlan kötelék fűz mennyei Atyánkhoz. Bármilyen helyzetben vagyunk, Istentől függünk, Ő tartja kézben mindenki sorsát. Ő jelöli ki teendőnket, és felruház képességekkel, ellát eszközökkel e munkához. Amíg akaratunkat Isten alá rendeljük, bízunk erejében, bölcsességében, Ő biztos ösvényeken vezet, hogy betölthessük a nagy tervéből ránk eső részt. Ám aki a maga erejére vagy bölcsességére alapoz, az elválasztja magát Istentől. Ahelyett, hogy Krisztussal összhangban munkálkodna, Isten és ember el-lenségének a szándékát viszi keresztül.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 208–209. o.)

5 Milyen fontos dologra hívta fel a figyelmet Jézus a feltámadással kapcsolatban?

Jn 5,28–29 ■ „Ne csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, és kijönnek, akik a jót cselekedték az élet feltámadására, akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.”

Vö. Lk 14,13–14 ■ **„Amikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat, és boldog leszel, mivelhogy nem fizethetik vissza neked, mert majd visszafizettetik neked az igazak feltámadásakor.”**

.....

.....

Jézus korában nem minden zsidó hitt a feltámadásban. A farizeusok igen, a szadduceusok és követőik viszont nem. Ezért is tarthatta fontosnak Jézus, hogy világosan szóljon róla összefüggésben az ítélettel. Jézus szavaiban egyáltalán nem jelenik meg a lélek halhatatlanságának eszméje. A végső feltámadással kapcsolatban koporsókról, sírokról beszélt, ezeknek a foglyai a halottak a feltámadásig.

Arról is világosan szólt Jézus, hogy két külön feltámadás lesz: külön lesz az igazak és külön a gonoszok feltámadása. Jelenések könyvéből pedig megtudhatjuk, hogy a kettő között nagy, ezer esztendőös időbeli különbség lesz (Jel 20,5).

„Ha kézenfekvő a következtetés, hogy Jézus valóban a mennyből jött Megváltó, a Messiás volt, akkor ebből az következik, hogy minden ígérete isteni kinyilatkoztatás. Az is, amit az utolsó ítélettel összefüggő, végső, egyetemes feltámadásról mondott. Gyakran még a hitvalló keresztények ismerete is hézagos abban a tekintetben, hogy Jézus nem egy, hanem két feltámadásról beszélt.” (Vankó Zsuzsa: *„Ha meghal az ember, hol van ő”*, 52. o.)

„Jézus eljövetele a feltámadás zálogát hozta el az emberiségnek, mégsem ismerték fel ennek jelentőségét... Az egyetlen világosság, amely beragyoghatja a sír sötétjét, rájuk áradt. Ám az önfejűség vak. Jézus áthágta az írástudók hagyományait, semmibe vette hatalmukat, ezért nem hittek neki.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 211. o.)

A feltámadásba vetett hitünk valósága, szilárdsága fokmérője annak, hogy valóban hiszünk-e Krisztusban mint a bűntől és haláltól megszabadító Megváltóban.

6 Mi tanúskodott Jézus személyének és szolgálatának a hitelességéről? Miért nem fogadták el ezeket a bizonyosságokat a zsidó vallási vezetők?

Jn 5,31-47 ■ „Ha én teszek bizonyosságot magamról, az én bizonyosságtételem nem igaz. Más az, aki bizonyosságot tesz rólam, és tudom, hogy igaz az a bizonyosságtétel, amellyel bizonyosságot tesz rólam. Ti elküldtetek Jánoshoz, és bizonyosságot tett az igazságról... De nekem nagyobb bizonyosságom van a Jánosénál, mert azok a dolgok, amelyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem, tehát azok a dolgok, amelyeket én cselekszem, tesznek bizonyosságot rólam, hogy az Atya küldött engem. Aki elküldött engem, maga az Atya is bizonyosságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok. Az ő igéje sincs maradandóan bennetek, mert akit Ő elküldött, annak ti nem hiszték.

Ti tudakoztátok az írásokat, mert hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek, és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam. És nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen. Dicsőséget emberektől nem nyerek... Milyen módon hihettek ti, akik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek? Ne állítsátok, hogy én vádolkak majd benneteket az Atyánál, van aki vádol titeket, Mózes, akiben ti reménykedtetek. Mert ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek, mert én rólam írt ő. Ha pedig az ő írásainak nem hiszték, mi módon hiszték az én beszédeimnek?”

.....

.....

A tudományos igényesség azt kívánja, hogy minden állítás több forrásból, bizonyítékokkal legyen alátámasztva, hogy hitelesnek tekinthessük. Jézus személye és tudománya az írástudók előtt nem volt hiteles, holott Jézust „a bizonyságok fellege” vette körül (Zsid 12,1). Ezek mind magukért beszéltek, így nem a saját tekintélyére hivatkozva kérte, hogy higgyenek benne. Kis tájékozódással ezeket bárki megismerhette volna. Jézus első tanítványai is maguk jutottak meggyőződésre ezek felől (lásd Jn 1,35–52). Származására, az Atyától kapott küldetésére vonatkozóan az alábbi bizonyságokat hozta fel Jézus a Magas Tanács előtt: 1. Keresztelő János bizonyágtétele arról, hogy Ő a Messiás (Jn 1,24–29); 2. a mennyei szózat keresztségekor, magától az Atyától (Mk 1,11.); 3. cselekedetei, gyógyításai és csodatételei; 4. a messiási prófécia, amelyek végigkövethetők az egész ószövetségi iratgyűjteményben; 5. a szentély szolgálata, és minden amit Isten Mózesen keresztül ismertetett meg velük. Ezek mind szoros összefüggésben voltak egymással, és hitelesítették szolgálatát. A zsidó vallási vezetők esetében tehát nem a bizonyítékok mennyiségével vagy minőségével volt gond, hanem az volt hitelenségük oka, hogy nem akartak hinni ezeknek. Ezt szemlélteti, hogy Jézus születéséről is pontosan tudták, hol és mikor kell megvalósulnia, mégsem mentek oda.

„A zsidó vezetők tanulmányozták a Messiás királyságára vonatkozó prófétai tanításokat, de ezt nem az igazság megismerése iránti őszinte vágyból tették, hanem azért, hogy bizonyítékot találjanak nagyravágyó reményeik fenntartására. Amikor Krisztus várakozásaikkal ellentétes módon jött el, nem fogadták be Őt, és saját igazolásukra csalónak próbálták beállítani. Amikor már rátették lábukat

erre az ösvényre, Sátánnak könnyű volt Krisztussal szembeni ellenállásukban megerősíteni őket. Ugyanazokat a szavakat, melyeket istensége bizonyítékának foghattak volna fel, ellene magyarázták. Így Isten igazságát hazugsággá változtatták, s minél közvetlenebbül szólt hozzájuk a Megváltó irgalmasságának cselekedetei által, annál csökönyösebben álltak ellent a világosságnak.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 212. o.)

Jézus küldetése nem az emberi dicsőségkeresésről szólt, a farizeusok és írástudók élete viszont igen. Ennek megfelelően magukhoz hasonló Messiást vártak. Mivel Jézus nem tett eleget ennek a kíváncsornak, ez megfeddte a bennük lévő dicsőségvágyat, ami fellobbantotta a gyűlöletet Jézus ellen.

Bennünk, emberekben van egy ösztönös dicsőségvágy, amely újra és újra próbál előtörni, ha kicsit is helyt adunk az emberi természetünknek. Ahogy a farizeusok példája mutatja, ez gyakran éppen a vallással kapcsolatos dolgokban jelentkezik, akár anélkül, hogy észrevennénk. Ezért érdemes újra és újra megvizsgálunk magunkat ebből a szempontból is!

Az e heti adomány a Nyitott Szemmel folyóiratot támogatja.

Válság Jézus galileai szolgálatában, a királlyá kikiáltás elutasítása után

(János 6. fejezet)

Keresztelő János halálát követően olyan eseménysorozat vette kezdetét Jézus és tanítványai életében, amely elvezetett galileai szolgálatának nagy válságához, amikor a szűk tanítványi körön kívül csaknem mindenki elhagyta Őt. Kicsúszott Jézus kezéből az irányítás, vagy tudatosan engedte, hogy mindez bekövetkezzék?

„Amikor Krisztus megtiltotta, hogy királlyá kiáltsák ki, tudta, hogy élete fordulóponthoz érkezett. A tömegek, amelyek ma trónra akarták emelni, holnap elfordulnak tőle. Ha önző becsvágyuk nem teljesül, szeretetük gyűlöletbe fordul, dicséretük átkozódássá válik. Mégsem tett semmit a válság elhárításáért. Ha az emberek megnyerhették volna a világot Krisztussal, tömegek esküdtek volna hűséget neki, Ő azonban ilyen szolgálatot nem fogadhatott el. Sokakat a földi ország reménye vonzott, őket nem csaphatta be... Ezt világossá kellett tennie.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A galileai válság c. fejez.)

1 Milyen események előzték meg a galileai válságot?

Jn 6,10–21 ■ „Jézus ezt mondta: Ültessétek le az embereket. Nagy fű volt pedig azon a helyen. Leültek azért a férfiak, szám szerint mintegy ötezren. Jézus vette a kenyereket,

és hálát adván, adta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a leülteknek, hasonlóképpen a halakból is, amennyit akartak...

Az emberek azért látva a jelet, amelyet Jézus tett, mondták: Bizonyial ez ama próféta, aki eljövendő volt a világra. Jézus azért, amint észrevette, hogy jönni akarnak, és őt elragadni, hogy királlyá tegyék, ismét elvonult egymaga a hegyre...

Amikor huszonöt vagy harminc futamatnyira beveztek, meglátták Jézust, amint járt a tengeren, és közeledett a hajóhoz, megrémültek. Ő pedig mondta nekik: Én vagyok, ne féljete! Be akarták azért venni őt a hajóba, és a hajó azonnal annál a földnél volt, ahová mentek.”

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Jézus több csodát tett egymás után, rövid idő alatt. A kenyérszaporítást követő éjszaka vizen járva ment a tanítványok hajójához, ahol Péter is megtapasztalhatta vizen járás csodáját. Ezután lecsendesítette a szelet, majd a hajó hirtelen azon a helyen termett, ahová menni akartak. Miért tett ennyi csodát? Miért sietett tanítványai után még éjszaka? Előző nap a kenyérszaporítás hatására kialakult felfokozott érzelmi állapotban többen királlyá akarták Őt tenni. Ez az izgalom átterjedt a tanítványokra is. Jézus azonnal látta, hogy itt a hit helyét az érzel-

mektől vezérelt világias gondolkodás vette át. Az irányítás Sátán kezébe került, és ezt a folyamatot határozottan meg kellett állítania. Ezért sietett a másnapi események színhelyére, és a további csodákkal főként a tizenkettő hitét akarta erősíteni, hogy ne botránkozzanak meg másnapi, határozott beszéde nyomán.

Valóban nagy tömeg gyülekezett össze Bethsaidában, akik keresték Jézust és tanítványait Kapernaum környékén. Végül megtalálták a zsinagógában, és kérdezni kezdték a gyors odautazásáról annak ellenére, hogy a tanítványoktól már mindenről hallottak. Reménykedtek, hogy újabb csodáiról magától Jézustól értesülhetnek.

„A kenyerek csodájának híre elröppent közelre, távolra egyaránt, és másnap igen korán reggel a nép sereglett Bethsaidába, hogy lássa Jézust. Rengetegen jöttek a tengerről és a szárazföldről is... Keresésük eredménytelen maradt, és sokan visszatértek Kapernaumba, hogy tovább kutassanak utána. Eközben Jézus – csupán egynapos távollét után – megérkezett Genezaretbe. Amint kiderült, hogy ott kötött ki, az emberek »azt az egész környéket befutván, kezdték a betegek a nyoszolyákon ide-oda hordozni, amerre hallották, hogy ő ott van« (Mk 6,55). Egy idő múlva elment a zsinagógába, ahol megtalálták azok, akik Bethsaidából jöttek. A tanítványaitól megtudták, hogyan kelt át a tengeren. A vihar tombolását, az ellenszéllel szembeni eredménytelen evezés sok-sok óráját, a vízen járó Krisztus megjelenését és félelmüket, majd megnyugtató szavait, Péter kalandját és annak kimenetelét, a vihar hirtelen lecsendesedését és a hajó partra érését – ezeket mind híven elmondták az álmélkodó sokaságnak. Sokan nem elégedtek meg ennyivel, Jézus köre gyűltek, és megkérdezték: »Mester, mikor jöttél ide?« (Jn 6,25) Remélték, hogy saját szájából többet tudhatnak meg a csodáról.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A galileai válság c. feje.)

2 Miért nem válaszolt Jézus a csodákat firtató kérdésekre? Mire volt kíváncsi valójában a sokaság? Tálalunk-e párhuzamot a mai hívő élet kísértéseivel?

Jn 6,26–31 ■ „Felelt nekik Jézus, és mondta: Bizony, bizony mondom nektek: nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek ama kenyerekből, és jóllaktatok. Munkálkodjatok ne az eledeléért, amely elvész, hanem az eledeléért, amely megmarad az örök életre, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert őt az Atya pecsételte el, az Isten. Mondták azért neki: Mit tegyünk, hogy Isten dolgait cselekedjük? Felelt Jézus és mondta nekik: Az Isten dolga, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött. Mondták azért neki: Milyen jelt mutatsz tehát, hogy lássuk és higgyünk neked? Mit művelsz? Atyáink a manát ették a pusztában, amint meg van írva: mennyei kenyeret adott enniük.”

.....

.....

.....

Jézus elutasította a kérésüket. Szokatlan lehetett szembesülniük azzal, hogy aki fáradhatatlanul tanított, gyógyított, szolgált minden segítségkérőnek, most mégis elutasítóan viselkedik. De nem tehetett mást. Rá kellett mutatnia szívük valódi indítékára. A csodák nyomán tudatosult bennük Jézus mennyei származása, és úgy tűnt, végre felismerték benne a Messiást. De sajnos nem Istenre voltak kíváncsiak, hanem abban kezdtek reménykedni, hogy kisajátíthatják Őt önző céljaik számára. Olyan Megváltóra vágytak, aki gondoskodik mindennapi betevőjükről, segít bajaikban, megszabadítja őket a római elnyomás alól. Hajlandók voltak ezért Isten dolgait cselekedni,

bármilyen legyen is az, ha ez az ára, de előbb biztosítékot szerettek volna kapni. Vajon valóban képes Jézus mindezekre? Tud nekik akár naponta kenyeret adni, ahogyan atyáik naponta kapták a mannákat a pusztában?

„Az emberek... nem akarták elfogadni az isteni igazság kijelentését. Jézus pontosan azt a munkát végezte, amelyet a prófécia szerint a Messiásnak végeznie kellett, ők viszont nem azt látták, amit önző reménységük festett eléjük az ő munkájaként. Úgy vélték, hogy Jézus eddig csak egyszer elégítette meg a sokaságot az árpakenyerekkel. Mózes idejében pedig Izráel negyven évig tápláltatott a mannával. Messze nagyobb áldásokat vártak tehát a Messiástól. Elégedetlen szívük kifogásolta, ha Jézus oly sok csodát tud művelni, amennyit láttak, akkor miért nem adhat erőt, egészséget, gazdagságot egész népének, miért nem szabadítja meg őket elnyomóiktól, és dicsőíti meg őket hatalomban és tisztességben? Azt állítja, hogy Isten küldötte, és mégsem akar Izráel királya lenni. Ezt a rejtélyt nem tudták megfejteni. A királlyá tétel elutasítását félreértették. Sokan arra következtettek, hogy nem mer előállni igényével, mert Ő maga is kételkedik küldetésének isteni jellegében. Ezzel kitérték szívüket a hitetlenség előtt, és a Sátán által vetett mag meghozta a maga gyümölcsét, a félreértést és az elszakadást.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A galileai válság c. fejelet)

Érthetetlennek tűnhet számunkra ekkora hitetlenség és elvakultság, mindazok ismeretében, amit Jézussal kapcsolatban tapasztalhattak ezek az emberek korábban. Talán azt gondoljuk, hogy a helyükben mi nem így tettünk volna. De vajon, amikor kételkedünk, amikor azt mondjuk magunkban, hogy hiszünk, ha látjuk Isten szabadítását, vagy amikor kéréseink csupán önző szükségleteinkre korlátozódnak, akkor nem ugyanazt a tévutat járjuk-e mi is, mint a Jézust számon kérő sokaság?

3 Mit jelent az, hogy Jézus „az élet kenyere”? Mire igyekezett rávilágítani a Megváltó? Miért nem fogadták el a bizonyágtételét?

Jn 6,32-44 ■ „Mondta nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek, nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret. Mert az az Istennek kenyere, amely mennyből száll alá, és életet ad a világnak. Mondták azért neki: Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret! Jézus pedig mondta nekik: Én vagyok az élet ama kenyere, aki hozzám jön, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjazik soha. De mondtam nektek, hogy noha láttatok engem, mégsem hisztek...

Zúgolódtak azért a zsidók őellene..., és mondták: Nem ez-e Jézus, József fia, akinek ismerjük atyját és anyját? Mi módon mondja hát, hogy: a mennyből szálltam alá? Felelt azért Jézus és mondta nekik: Ne zúgolódjatok egymás között! Senki sem jöhet énhozzám, hanem csak ha az Atya vonja őt, aki elküldött engem, én pedig feltámasztom őt az utolsó napon.”

.....

.....

.....

Jézus komoly küzdelmet folytatott, hogy szavait ne értsék félre. A zsidók nem voltak tudatlanok a kenyér mint jelkép fogalma felől, most mégsem tudtak kizökkenni önző gondolataikból. Ez a párbeszéd jól érzékelteti a bűn vakító hatását. Amikor valakit foglyul ejt a testies gondolkodás, akkor képtelen felfogni a magasabb rendű dolgok jelentését és fontosságát. Ebben a helyzetben volt a tömeg, hamis reményektől felajzott állapotában.

„Néhány hallgatója még mindig azt hitte, hogy Jézus a mindennapi kenyérre gondol: »Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret!« – mondták (Jn 6,34). Jézus egyszerűen így felelt: »Én vagyok az élet ama kenyere.« (Jn 6,35) A Krisztus által használt hasonlat ismerős volt a zsidóknak. Mózes a Szentlélek sugallatára ezt mondta: »Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal..., ami az Úr szájából származik.« (5Móz 8,3) Jeremiás próféta megírta: »Szavaidat hallattad, és én élveztem azokat, szavaid öröömre váltak nekem, és szívem vigasságára.« (Jer 15,16) A rabbiknak volt egy mondásuk: a kenyér megevése lelki értelemben a törvény tanulmányozását és a jó cselekedetek gyakorlását jelenti. Gyakran mondogatták, hogy a Messiás eljövetelekor egész Izráel megelégtetik. A próféták tanítását világossá tette a kenyerek csodájában rejlő mély lelki tanulság. Krisztus ezt a tanulságot akarta megvilágítani hallgatóinak a zsinagógában. Ha megértették volna az Írásokat, e szavait is megértik: »Én vagyok az élet ama kenyere.« (Jn 6,35) Csak egy nappal azelőtt ették a kenyeret, melyet Ő adott. Ahogyan a kenyérből fizikai erőt, frissességet nyertek, úgy kaphattak Krisztustól lelkiezt az örök életre. »Aki hozzám jön – mondta –, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjazik soha.« Azonban hozzátette: »Láttatok is engem, mégsem hisztek.« (Jn 6,35–36)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A galileai válság c. fejj.)

4 Mit jelent Jézus testét enni és véréét inni?

Jn 6,51–57 ■ „Ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. Az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet adok a világ életéért. Tusakodtak azért a zsidók egymás között, mondván: mi módon adhatja nekünk a testét, hogy együk? Mondta azért nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek,

ha nem eszitek az ember Fia testét, és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én vére, örök élete van annak, és én feltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel, és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én vére, az énbennem lakozik és én is abban. Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek, akként az is, aki engem eszik, él énáltalam.”

.....

.....

Itt már annál is többről van szó, mint hogy Isten Beszéde, Jézus Igéje táplálja a lelket. Jézus áldozatára is utal, megbocsátására, személyes életünk átformálására, isteni természetűvé tételére. A test evése és a vér ivása a vele való eggyé válást érzékelteti, azt a fajta közösséget, ami több mint közelség. Egylényegűvé válni Krisztussal és győzni a bűn felett, ahogyan Ő győzött – mindez benne foglaltatik e képes beszédben.

„Krisztus testét enni és véré inni annyit jelent, mint elfogadni Őt személyes Megváltónak, hinni, hogy megbocsátja bűneinket, Benne teljességre jutunk. Ha szeretetét szemléljük, abban lakozunk, abból iszunk, természetének részesévé válhatunk. Ami az étel a testnek, annak kell lennie Krisztusnak a lélek számára. Az étel nem segít rajtunk, csak ha megesszük, és ha lényünk részévé válik. Így Krisztus sem érték számunkra, ha nem ismerjük el személyes Megváltónknak. Az elméleti tudás nem használ nekünk. Vele kell táplálkoznunk, be kell fogadnunk Őt szívünkbe, és így élete a mi életünké válik. Hozzá kell idomulnunk szeretetéhez, kegyelméhez.

Am még ezek a jelképek sem tudják teljességgel megjeleníteni a hívő ember kiváltságát, amely Krisztussal való kap-

csolatából származik. Jézus így szólt: »Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek, akként az is, aki engem eszik, él énáltalam« – jelentette ki Jézus (Jn 6,57). Ahogyan Isten Fia hit által az Atyában élt, úgy kell nekünk is hit által Krisztusban élni. Jézus olyan tökéletesen alárendelte Magát Isten akaratának, hogy egyedül az Atya volt látható életében. Bár mindenben megkísértetett, hozánk hasonlóan, mégis úgy állt a világ előtt, mint akin nem ejtett foltot az Őt körülvevő bűn. Úgy kell nekünk is győznünk, ahogyan Krisztus győzött.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, A galileai válság c. fejt.)

5 Miért botránkoztak meg a tágabb tanítványi körhöz tartozó követői közül sokan? Hogyan próbálta Jézus továbbra is elfordítani tekintetüket a testi fogalmakról a mennyei igazságokra? Sikerülhet-e ez? Milyen következményei lettek ennek a fordulatnak?

Jn 6,52 ■ „Tusakodtak azért a zsidók egymás között, mondván: Mi módon adhatja ő nekünk a testét, hogy együk?”

Jn 6,60–66 ■ „Sokan azért, akik hallották az ő tanítványai közül, mondták: Kemény beszéd ez, ki hallgathatja őt? Tudván pedig Jézus magában, hogy emiatt zúgolódtak tanítványai, mondta nekik: Titeket ez megbotránkoztat? Hát ha meglátjátok az Emberfiát felszállani oda, ahol előbb volt?! A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket szólok nektek, lélek és élet. De vannak némelyek közöttetek, akik nem hisznek. Mert elejétől fogva tudta Jézus, kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki elárulja őt. És mondta: Azért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet énhozzám, hanemha az én Atyámtól adatott neki. Ettől fogva sokan visszavonultak tanítványai közül, és nem jártak többé övele.”

.....
.....
.....

A hallgatóság kétszeresen is megbotránkozott Jézus szavain. Az emberi test vérrel együtt való fogyasztása a legundorítóbb bűnnek számított, és mivel a szó szerinti jelentéstől nem tudtak elvonatkoztatni, mélységesen megütköztek a hallottakon. A még nagyobb botránkozást azonban az okozta, amit viszont jól megértettek Jézus szavaiból: megértették, hogy nem számíthatnak semmilyen földi jutalomra tőle. Ő nem az a Messiás, akit vártak. Álmaik és vágyaik szertefoszlottak, és ettől fogva már semmit nem jelentettek számukra azok a csodák, tanítások, gyógyítások, amelyeket a saját szemükkel láttak és hallottak korábban. Elhagyták Jézust, és többé nem tértek vissza.

„A hitetlen zsidók a Megváltó szavainak csakis a szó szerinti értelmét akarták látni. A rituális törvény megtiltotta nekik a vér ízlelését, és most Krisztus nyelvezetét istenkáromló beszédnek minősítették, s egymás között megtárgyalták. Sokan még tanítványai közül is így szóltak: »Kemény beszéd ez, ki hallgathatja Őt?«

A próba túl nagy volt. Lelohadt azok lelkesedése, akik erőszakkal el akarták Őt ragadni és királlyá tenni. Ez a zsinagógai beszéd – mondották – felnyitotta szemüket. Most már nem lehet becsapni őket. Meglátásuk szerint szavai közvetlenül bizonyították, hogy nem Ő a Messiás, és a vele fenntartott kapcsolat révén semmilyen földi jutalmat nem remélhetnek. Üdvözölték csodatévő erejét, meg akartak szabadulni a betegségtől és a szenvedéstől, de nem tudtak rokonszenvezni önfeláldozó életével. Nem törődtek a titok-

zatos lelki királysággal, melyről beszélt. A nem őszinték, az önzők, akik azelőtt keresték, többé nem vágyakoztak utána. Ha erejét és befolyását nem a rómaiaktól való szabaddulás érdekében használja fel, akkor semmi közük hozzá. Jézus egyszerűen nyíltan ezt mondta nekik: »Vannak némelyek közöttetek, akik nem hisznek.« És hozzátette: »Senki sem jöhet énhozzám, hanem ha az én Atyámtól adott néki.« (Jn 6,64–65) Azt akarta megértetni velük, hogy azért nem vonzódnak hozzá, mert nem nyitották meg szívüket a Szentlélek előtt. »Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait, mert bolondságok neki, meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg.« (1Kor 2,14) A lélek hit által látja Jézus dicsőségét. Ez a dicsőség rejtve marad, míg a Szentlélek által hit nem fogan a lélekben.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, A galileai válság c. fej.)

Ha valaki megbotránkozik Jézusban, nem áll meg a kívülálló szerepénél. Ebben a küzdelemben nem lehet semlegesnek maradni. A tudatlanság ideje alatt még van lehetőség a megtérésre. Ám ha valakit megérint a Szentlélek, megnyílik számára a menny, de elutasítja, akkor biztosan át fog állni a másik oldalra. A lelkek ellenségének elszánt harcosává válik.

„Mihelyt a csalódott tanítványok elfordultak Krisztustól, egy másik lélek vonta irányítása alá őket. Semmi vonzót nem találtak Őbenne, akire nemrég még odafigyeltek. Ellenségeit keresték, mert az ő szellemükkel, munkájukkal érezték egynek magukat. Félremagyarázták szavait, meghamisították állításait, kételkedtek indítékaiban. Eljárásukat azzal támasztották alá, hogy minden mozzanatot összeszedtek, amit ellene fordíthatnak, és ezekkel a hamis jelentésekkel olyan felháborodást szítottak, amely veszélybe sodorta Jézus életét.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, A galileai válság c. fej.)

6 Mi történt a tizenkettővel? Mi játszódott le bennük? Miért vált javukra ez a válság a drámaisága ellenére?

Jn 6,67–70 ■ „Mondta azért Jézus a tizenkettőnek: Vajon ti is el akartok menni? Felelt neki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örök élet beszéde van tenálad, és mi elhit-tük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Felelt nekik Jézus: Nem én választottalak-e ki titeket, a tizenkettőt? És egy közületek ördög.”

.....

.....

Szinte érezzük Péter szavai mögött a vívódást. Mintha ezt mondaná: Uram, nekünk sem tetszik, hogy nem akarsz király lenni, számunkra is csalódás ez, de halljuk a menny üzenetét ajkadról, senkitől nem hallottunk ilyen beszédet. Ezért csalódásunk ellenére hisszük, hogy te vagy a Megváltó, és veled maradunk.

„Nem mehettek Krisztus tanításától, a szeretet és irgalmasság leckéitől a hitetlenség sötétjébe, a világ gonoszságához. Miközben sokan hagyták el a Megváltót, akik látták csodálatos műveit, Péter kifejezte a tanítványok hitét: »Te vagy a Krisztus.« (Jn 6,69) E horgony elvesztésének a gondolata félelemmel, fájdalommal töltötte el lelküket. Nélkülözni a Megváltót annyi, mint sötét, viharos tengeren hanyódni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A galileai válság c. fej.)

Jézus válaszából még valamit megérthetünk. Utolsó megjegyzése az isteni előre ismerés bizonyossága volt. Tudta, kiket hív el, kik lesznek azok, akik túlélnek a válságokat, és végül az egyház oszlopaivá válhatnak. Azt is előre tudta, hogy egyikük áruló lesz. Válaszából a tanítványok később megértették, hogy az átélt események nem azért következtek be, mert Jézus valamit elrontott,

hanem pontosan követték a mennyei menetrendet. Ekkor még nem tudták a tanítványok, hogy a szélesebb tanítványi kör elfordulása, bármilyen nagy veszteség, végül javukra válik. Felkészíti őket egy még sokkal megpróbálóbbs válságra, Mesterük elítéltetésére és kereszthalálára. Erről ekkor még csak Jézus tudott.

„Amikor Jézus megismertette velük a próbára tévő igazságot, tudta, mi lesz a szavai következménye, de volt egy irgalmas célja. Előre látta, hogy a kísértés órájában minden szeretett tanítványa komolyan megpróbáltatik. Gyötrelme a Getsemánéban, elárulása, megfeszítése igen nagy erőpróba lett volna számukra, ha előzetesen nem kellett volna egy próbát kiállniuk. Jézus világos szavai nélkül sokan velük maradtak volna azok közül, akiket csak önző indítékok vezettek. Amikor Urukat elítélték, amikor a sokaság, amely az imént még királyként magasztalta, kicsúfolta és elátkozta, amikor a forrongó tömeg ordított: »Feszítsd meg!« (Mk 15,13), amikor világi becsvágyukban végképp csalatkozniuk kellett, ezek az önző emberek mindenképpen megszakították volna a kapcsolatot Jézussal. Ez szívet tépő bánatot okozott volna a tanítványoknak, betetőzve szomorúságukat, csalódásukat reményeik összeomlása miatt. Abban a sötét órában a Jézustól elfordulók példája másokat is magával sodorhatott volna. Jézus ezért akkor idézte elő a válságot, amikor még személyes jelenlétével erősíteni tudta igaz követői hitét. Irgalmas Üdvözítő! Tökéletesen ismerte a rá váró sorsot, ezért gyengéden egyengette a tanítványok útját, előkészítette őket az óriási próbára, erősítve őket a végső megpróbáltatások idejére.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az igazi jel c. fejr.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

- Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

A vakon született ember meggyógyítása

(János 9. fejezet)

A négy evangélista közül csak János örökíti meg ezt a gyógyítást, amelyre i. e. 30 őszén, körülbelül fél évvel Jézus kereszthalála előtt került sor Jeruzsálemben. Ez a történet is bizonyságul szolgál arra, hogy Jézus szolgálatának nagy része testileg-lelkileg beteg emberek gyógyításából állt. Emellett számos tanulságot tartalmaz olyan témákat illetően, mint a betegségek okai, tömegek viselkedése, emberektől való félelem, a bátorság vagy a büszkeség és a lelki vakság.

I Minek tulajdonították a tanítványok a vakon született ember testi állapotát? Hogyan helyesbítette Jézus a tévedésüket? Mit mondott Jézus a saját küldetéséről?

Jn 9,1-5 ■ „[Jézus] látott egy embert, aki születésétől fogva vak volt. Kérdezték őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ő vagy a szülei, hogy vakon született? Felelt Jézus: Sem ő nem vétkezett, sem a szülei, hanem hogy nyilvánvalóvá legyenek benne Isten dolgai. Nekem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nap van, eljön az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhat. Amíg e világ vagyok, e világ világossága vagyok.”

Vö. **Jn 8,12** ■ „Ismét szólt hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”

Vö. **2Kor 6,2** ■ „Íme itt a kellemes idő, itt az üdvösség napja.”

.....
.....
.....

A tanítványok kérdése azt tükrözte, hogy őket is befolyásolta a zsidók gondolkodása, mely szerint minden betegség személyes bűnök büntetéseként jelenik meg. Jézus válaszában világossá tette, hogy a betegségeknek többféle okuk lehet, és ebben az esetben Isten azért engedte meg e betegséget, hogy azt hatalmának bemutatására használja fel.

Tanulság számunkra, hogy mi se ítélkezzünk elhamarkodottan egy beteggel találkozva. Noha igaz, hogy személyes vétkeink, rossz szokásaink hozzájárulhatnak egy betegség kialakulásához, nem mondható ki, hogy aki beteg, annak valamilyen konkrét, személyes bűne van. Jézus szavai bátorítást is jelentenek: a betegség Isten eszköze lehet hitünk megerősítésére és jellemünk formálására. Gondoljunk Jób, Ezékiás, Pál apostol betegségére, amelyek végül mind Isten dicsőségét szolgálták.

Megrázó Jézus vallomása a saját küldetéséről, amely ekkor már a vége felé közeledett. A nappal-éjszaka hasonlatával Jézus a zsidók számára hamarosan lejáró kegyelmi időszakra utalt elsősorban. Jézus szavait azonban a saját életünkre és a történelem záró szakaszára is vonatkoztathatjuk. Gondoljunk bele, vajon meddig tart még a „nappal” számunkra? Elmondhatjuk-e mi is, hogy hamarosan beköszönt a történelem „éjszakája”, amikor már nem lesz lehetőség a munkálkodásra? Vajon jól gazdálkodunk-e a ma még rendelkezésre álló idővel?

„A zsidók azt hitték, hogy a bűn már ebben az életben elnyeri büntetését. Minden betegséget valamilyen rossz cselekedet büntetésének tekintettek, amit a szenvedő maga követett el, vagy a szülei. Bár igaz, hogy minden szenvedés

Isten törvényének megszegéséből ered, de ezt az igazságot elferdítették. Sátán, aki minden bűnnek és következményének szerzője, rávette az embereket, hogy a betegséget és a halált Istentől származónak tekintsék – büntetésnek, amelyet Ő önkényesen mér ránk a bűn miatt. Ezért a súlyos betegség vagy szerencsétlenség miatt szenvedőnek még azt a terhet is viselnie kellett, hogy úgy tekintettek rá, mint aki nagy bűnt követett el. A zsidók számára így készült el az út ahhoz, hogy megtagadják Jézust. Őrá, aki »betegségeinket viselte, és fájdalmainkat hordozta«, úgy tekintettek, mint aki »ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől«, és elfordultak tőle (Ésa 53,4). Isten meg akarta óvni őket ettől egy tanítással. Jób története megmutatta, hogy a szenvedéssel Sátán sújtja az embert, a kegyelmes Isten pedig uralja azt. Izráel azonban nem értette meg a leckét. Krisztus megtagadásával megismételték a hibát, amelyért Isten megróttá Jób barátait.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az élet világossága c. fe.)

„A válság fokozatosan lopakodik felénk. A Nap ragyog az égen..., az emberek még mindig esznek és isznak, ültetnek és építenek, megnősülnek és férjhez mennek. A kereskedők még mindig vásárolnak és eladnak. Az emberek még mindig küzdenek egymás ellen, versengenek a magasabb helyért. A szórakozások kedvelői még mindig előzönlük a színházakat, a lóversenyeket, a szerencsejátékok poklát. Az embereken még felülkerekedik a nagyobb izgalmat nyújtó események utáni vágyakozás. A próbaidő, a kegyelmi idő azonban már a vége felé közeledik, és mindenkinek a sorsa örökre eldőlt. Sátán látja, hogy az ideje rövid. Minden erejét és lehetőségét beveti annak érdekében, hogy az embereket becsaphassa, megtéveszthesse, megkötözhesse és megigézhesse, míg a próbaidő, a kegyelmi idő le nem telik, véget nem ér, és az irgalom ajtaja örökre be nem csukódik.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az Olajfák hegyén c. fe.)

„Az emberek nemsokára nagy elhatározásokra kényszerülnek. Alkalmat kell kapniuk, hogy hallják és megértsék a Biblia igazságát azért, hogy értelmesen a helyes utat választhassák. Isten kéri hírvivőit, még hozzá nem bizonytalan kifejezésekkel, hogy figyelmeztessék, intsek a városokat, míg tart a kegyelmi idő, és amíg a tömegek fogékonnyak a Biblia igazságainak meggyőző befolyása iránt.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 25. o.)

2 Hogyan gyógyította meg Jézus ezt az embert? Milyen volt e csodatétel fogadtatása?

Jn 9,6–12 ■ „Ezeket mondva a földre köpött, és nyálából sarat csinált, rákenete a vak szemekre, és mondta neki: **Menj el, mosakodj meg a Siloám tavában (ami azt jelenti: küldött).*** Elment azért, megmosakodott, és megjött látva. **A szomszédok és akik azelőtt látták, hogy vak volt, mondták: Nem ő-e az, aki itt szokott ülni és koldulni? Némi-lyek azt mondák: Ő az, mások pedig, hogy hasonlít hozzá. Ő pedig mondta: Én vagyok az.**”

E gyógyítás két különleges mozzanatot tartalmaz: egyrészt Jézus saját nyálából készített sarat használt a gyógyításhoz, másrészt a magának a betegnek is „feladatot” adott, aminek az elvégzése után részesülhetett csak gyógyulásban. E két dologgal Jézus a természet eszközeire és a beteg részéről szükséges feltétlen engedelmségre irányította a figyelmet. A rendkívüli

* Egy vízzel teli medence volt Jeruzsálem déli részén, amely a város vízellátását szolgálta.

gyógyulás nagy csodálkozást váltott ki, elsősorban a szomszédokból, ismerősökből, akik közelebbről ismerhették ezt az embert.

„Csodatetteiben a Megváltó kinyilatkoztatta azt a hatalmat, amely állandóan munkálkodik az emberért gyógyulása és megmaradása érdekében. Isten a természeti erők felhasználásával napról napra, óráról órára, pillanatról pillanatra azon dolgozik, hogy életben tartsa, megerősítse és helyreállítsa az embert. Ha a test bármely része megsérül, azonnal megkezdődik a gyógyulási folyamat, a természeti erők működésbe lépnek az egészség helyreállítására. De az a hatalom, amely a természeti erők felhasználásával munkálkodik, Isten hatalma. Minden életadó erő Tőle van. Amikor valaki felépül a betegségéből, Isten az, aki meggyógyította.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Isten és ember közös munkája c. feje.)

3 Kikhez vitték végül a vakon születettet, és milyen eredménnyel zárult a kihallgatása? Kiket próbáltak bevonni még a vizsgálatba?

Jn 9,13–23 ■ „Vitték őt, aki előbb még vak volt, a farizeusokhoz. Amikor ugyanis Jézus sarat csinált és felnyitotta ennek szemeit, szombat volt. A farizeusok megkérdezték azért őt, mi módon jött meg a látása... Mondták a vaknak: Te mit szólsz őrá, aki megnyitotta szemeidet? Ő pedig mondta: Azt, hogy próféta.

Nem hitték el azért a zsidók róla, hogy vak volt és megjött a látása, mígnem előhívták a szüleit... Megkérdezték őket: Ez a ti fiatok, akiről azt mondjátok, hogy vakon született? Mi módon lát hát most? Feleltek nekik annak szülei és mondták: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született. De hogy mi módon lát most, nem tudjuk, vagy

hogy ki nyitotta meg a szemeit, nem tudjuk. Elég idős már, őt kérdezzétek, ő beszéljen magáról. Ezeket mondták annak szülei, mivelhogy félték a zsidóktól. Megegyeztek ugyanis már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a gyülekezetből.* Ezért mondták annak szülei, hogy elég idős, őt kérdezzétek.”

.....

.....

.....

Mivel a gyógyítás vitát váltott ki az emberek között, a vakon születettet a farizeusokhoz vitték, hogy vizsgálják ki a történeteket. A vakon született ember bátor nyilatkozatot tett: a maga „mustármagnyi” hitével prófétának mondta Jézust. Ez feldühítette a farizeusokat. Egyesek közülük megkérdőjelezték az ember korábbi vakságát. A szülőket is behívták, akik megerősítették, hogy fiuk vakon született, de igyekeztek elkerülni a farizeusokkal való összeütközést. Úgy tettek, mint akik semmit sem tudnak a gyógyulás körülményeiről.

Gondoljuk át a fentiek alapján, mennyire befolyásol bennünket döntéseinkben vagy megnyilatkozásainkban az emberektől való félelem? Nem fordult-e már elő velünk is, hogy a hallgatást választottuk, amikor inkább bátor kiállásra lett volna szükség?

„[A farizeusok] azt remélték, hogy bűnösnek nyilváníthatják Jézust, és akkor nem lehet Ő a Messiás. Nem tudták, hogy a vakot ugyanaz gyógyította meg, aki a szombatot

* Utalás a zsinagógából való harmincnapos kizárásra. Ez súlyos büntetésnek számított, mivel ez idő alatt tilos volt a körülmétkedés elvégzése és a halottak siratása is az érintett család körében.

adta, és az összes arra vonatkozó kötelezettséget ismeri. A farizeusok csodálatosan buzgónak tűntek a szombat megtartásában, miközben éppen ezen a napon terveztek gyilkosságot. Sokakat azonban mélyen megindított a csodálatos gyógyulás híre, és meggyőződtek róla, hogy aki felnyitotta a vak szemét, az több mint közönséges ember.”
(Ellen G. White: *Jézus élete*, Az élet világossága c. feje.)

4 Miről próbálták meggyőzni a vakon született embert a farizeusok a második kihallgatás alkalmával? Mivel érvelt ő? Milyen ítéletet hoztak a farizeusok?

Jn 9,24-34 ■ „Másodszor is szólították azért az embert, aki vak volt, és mondták neki: Adj dicsőséget Istennek, mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös. Felelt azért az, és mondta: Ha bűnös-e, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok. Újra mondták pedig neki: Mit csinált veled? Mi módon nyitotta meg a szemét? Felelt nekik: Már mondtam nektek és nem hallottátok meg. Miért akarjátok újra hallani? Avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni? Szidalmazták azért őt, és mondták: Te vagy annak a tanítványa, mi pedig Mózes tanítványai vagyunk. Mi tudjuk, hogy Mózeszel beszélt Isten: erről pedig azt sem tudjuk, honnan való. Felelt az ember, és monda nekik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok, honnan való, és az én szemeimet megnyitotta. Pedig tudjuk, hogy Isten nem hallgatja meg a bűnösöket, hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg. Öröktől fogva nem hallatott, hogy vakon születettnek szemeit valaki megnyitotta volna. Ha nem Istentől volna ő, semmit sem cselekedhetne. Feleltek és mondták neki: Te mindenestől bűnben születted, és te tanítasz minket? És kivetették őt.”

.....

.....

A farizeusok ezután Jézus lejárásával próbálkoztak, bűnösnek nyilvánították. Nem számítottak azonban a vakon született logikus válaszaira. A farizeusok egyetlen érve ezután Jézusnak – az ő szemszögükből nézve – alacsony származása volt. A vakon született tulajdonképpen a „saját térfelükön” győzi le a farizeusokat azzal, hogy olyat mond, amit éppen ők hangsúlyoztak: Isten nem tesz csodát bűnösök keze által. Az érvekből kifogyó farizeusok ezután a hatalom eszközéhez nyúlnak: becsmérítő szavakkal kizárják a gyógyult embert a gyülekezetből.

Szomorú, hogy ez az eljárás azóta számtalanszor megismétlődött a történelemben: egy testület úgy számol le az ellenfelével, hogy kizárja soraiból, „átok alá helyezi”, vagy éppen üldözi. Egyben biztosak lehetünk: Isten soha nem hagyja jóvá az ilyen eljárásokat. Ugyanakkor biztatást adhat számunkra a vakon született ember bátor és határozott kiállása. Kérjünk erőt Istentől, hogy mi is meg tudjunk állni hasonló helyzetekben.

„A farizeusok nem ismerték fel, hogy nem csupán azzal a férfival állnak szemben, aki vakon született, ezért nem válhatott tanult emberré. Nem ismerték fel Őt, aki ellen valójában hadakoztak. Isteni világosság ragyogta be a meggyógyított férfi lelkét. Miközben a képmutató farizeusok megpróbálták rávenni a hitetlenségre, Isten segített neki, hogy határozott és jól célzott válaszokat adhasson, ne lehessen összezavarni... Az Úr Jézus tudta, milyen megpróbáltatás vár a meggyógyított emberre. Ő adott neki kegyelmet és segítséget mondani-valója megfogalmazásához, így a látását visszanyert férfi Krisztus bizonyágtevője lehetett. Szavai súlyos megrovást jelentettek a kérdezők számára. Ők az Írások értelmezőinek tartották magukat, a nemzet vallási vezetői voltak, és íme itt

áll valaki, aki csodákat tesz, és ők – saját bevallásuk szerint – nem tudják, honnan van a hatalma, nem ismerték fel jellemét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az élet világhossza c. fejelet.)

„A világ dolgaiban jártas kiváló elmék elől elrejtett igazság feltárul az alázatos, gyermeki lelkületűnek. Ez az igazság önfeláldozást követel. Harcokat kell vívni érte, és győzelmeket aratni. Indulásakor csak kevesen állnak mellé. A világhoz igazodó egyház és a világ nagyjai ellene szegülnek és lebecsülik. Gondoljunk Keresztelő Jánosra, Krisztus előfutárára, aki egymaga emelte fel szavát a zsidó nemzet göggye és formái vallásossága ellen! Gondoljunk azokra, akik először hirdették az evangéliumot Európában! Milyen bizonytalanok, milyen kilátástalannak tűnt Pál és Silás küldetése, amikor Troásban társaikkal hajóra szálltak Filippi felé... Gondoljunk Luther Mártonra, aki szembeszegült a nagy hatalmú egyházzal... Képzeld el, amint Isten szava mellett szilárdan kitartva császárral és pápával szemben kijelenti: »Itt állok, másként nem tehetek. Isten engem úgy segítjen!« A korunknak szóló különleges igazságok nem az egyházi méltóságoknál találhatóak, mint ahogy régen sem, hanem azoknál az embereknél, akiket műveltségük és bölcsességük nem tart vissza attól, hogy higgyenek Isten Szavában.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A mustármag c. fejelet.)

5 Mit tett Jézus, miután értesült a történetekről?

Jn 9,35–38 ■ „Meghallotta Jézus, hogy kivetették őt, és találkozáskor vele, mondta neki: Hiszel-e Isten Fiában? Felelt ő és mondta: Ki az, Uram, hogy higgyek benne? Mondta pedig neki Jézus: Láttad is őt, és aki beszél veled, Ő az. Ő pedig mondta: Hiszek, Uram, és leborult előtte.”

A farizeusok elkeseredett lépésének, a vakon született „kivetésének” a híre gyorsan elterjedt, így Jézushoz is eljutott. A Megváltó ezután megkereste ezt az embert, hogy bátorítást és további tanítást adjon neki. Egyszerű kérdésével a vakon született hitét akarta megerősíteni, aki eddig csak „prófétaként” tekintett rá. Jézus Isten Fiaként való bemutatkozása után azonnal felismerte, kivel áll szemben. Ezt a belső meggyőződését leborulásával fejezte ki.

„A vakon született, aki visszanyerte látását, először nézett Gyógyítója arcába.* Látta a tanács előtt zavart és izgatott szüleit, látta a vének fenyegető tekintetét, és most pillantása megpihent Jézus szerető, békés arcán. Már előbb – bár sokba került neki – isteni erő közvetítőjének ismerte el Jézust, és most magasabb kinyilatkoztatásban volt része. A Megváltó kérdésére a meggyógyított férfi kérdéssel válaszolt: »Ki az, Uram, hogy higgyek benne?« (Jn 9,36) Jézus így felelt: »Láttad is őt, és aki beszél veled, Ő az.« (Jn 9,37)

A férfi a Megváltó lábához borulva imádta Őt. Nemcsak természetes látását nyerte vissza, hanem értelme is megnyílt. Krisztus megnyilatkozott a lelkének, és ő elfogadta Jézust Isten Küldöttként.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az élet világossága c. fejd.)

* Miután megmosdott a Siloám tavában, akkor nyerte vissza a látását, előtte nem látta Őt, csak hallotta hozzá intézett szavait.

6 Mit mondott ezután Jézus földre jövetelének céljáról? Miért gondolhatták a farizeusok, hogy rájuk utalt? Milyen vakságról beszélt itt Jézus?

Jn 9,39–41 ■ „Mondta Jézus: Ítélet* végett jöttem e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakok legyenek. Hallották ezeket némely farizeusok, akik vele voltak, és mondták neki: Avagy mi is vakok vagyunk-e? Mondta nekik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, de ti azt mondjátok, hogy látunk, ezért a ti bűnötök megmarad.”

Vö. Jel 3,18 ■ „Azt tanácsolom neked, végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy, és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenséged rútsága, és szemgyógyító irral kend meg a te szemedet, hogy láss!”

.....

.....

Jézussal találkozva minden embert válaszút elé kerül: vagy beismeri a saját lelki vakságát, és így meggyógyulhat, vagy büszkén látónak vallja magát, ezért még nagyobb sötétségbe merül. A farizeusok kérdése azt tükrözi, hogy megértették Jézus szavainak jelentését, de nem akarták magukra vonatkoztatni. Jézus talányosnak ható válaszában arra utalt, hogy a lelki vakságnak kétféle formája van: az enyhébb, amely a tudatlanságból, ismerethiányból származik, és a súlyosabb, amely a bűnfelismerés és a bűnbánat hiányából fakad. Ez utóbbi állapot jellemezte a farizeusokat. Fenyéget-e bennünket is hasonló veszély? Nem jelenik-e

* Az itt szereplő *krima* szó jelentése: ítélet mint szétválasztás, megrostálás. Az Újszövetségben gyakrabban előforduló *krisis* kifejezés az ítéletre elsősorban mint bírói tevékenységre utal (pl. Jn 5,27–30).

meg életünkben a büszkeség, önhittség mótelye? Nem árnyékolja-e be néha legjobb törekvéseinket is a magabiztosság? Csak az Isten által felkínált gyógymódok segítségével szabadulhatunk meg ebből az állapotból.

„Jézus azért jött, hogy megnyissa a vakok szemét, világosságot árásson a sötétségben ülőkre (Mt 4,16). Kijelentette, hogy Ő a világ világossága, és az előbbi csoda a küldetése hiteltesítését szolgálja. Akik látták a Megváltót, hatalmas kiváltságban részesültek, tökéletesebb kinyilatkoztatást kaptak az isteni jelenlétről, mint amelyet azelőtt valaha is kapott a világ. Még jobban megismerhették Istent, még teljesebben feltárult előttük az isteni jellem. Ám e kinyilatkoztatás által ítélet alá is kerültek. Megpróbáltatott a jellemük, eldőlt a sorsuk.

Isteni erő nyilatkozott meg abban, hogy a vak férfi visszakapta látását, és lelki látást is nyert, a farizeusok ellenben még nagyobb sötétségbe merültek. Voltak, akik érezték, hogy Jézus szavai rájuk vonatkoznak, és megkérdezték: »Avagy mi is vakok vagyunk-e?« (Jn 9,40) Jézus így válaszolt: »Ha vakok volnátok, nem lenne bűnötök.« Ha Isten lehetetlenné tette volna számotokra az igazság megértését, tudatlanságotok nem lenne bűn. »Ámde azt mondjátok, hogy látunk.« (Jn 9,41) Azt hiszitek, képesek vagytok látni, és visszautasítjátok az egyedüli lehetőséget, amely megnyithatná a szemeket. Krisztus felmérhetetlen segítséget nyújt mindazoknak, akik belátják ennek szükségességét. De a farizeusok nem vallották meg inségüket, nem voltak hajlandók Krisztushoz jönni, így sötétségben maradtak, vakságban, amelyért ők maguk voltak felelősek.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az élet világossága c. fej.)

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

A jó Pásztor példázata

(János 10,1–29)

Közvetlenül a vakon született ember szombatnapi meggyógyítása és az ezzel kapcsolatos fejlemények után mondta el Jézus ezt a példázatot. A farizeusok kiközösítették a vakon születettet, mert nem volt hajlandó megtagadni gyógyítóját (Jn 9,1–34). Jézus ezután megkereste, és Isten Fiaként nyilatkoztatta ki magát neki. Ennek nyomán a férfi – fizikai látása visszanyerésén túl – lelki tisztánlátásban is részesült, hitre jutott a megváltó Krisztusban.

I Hogyan hangzott a példázat? Melyik két jelképével azonosította magát Jézus a példázat magyarázatában?

Jn 10,1–11 ■ „Bizony, bizony mondom nektek, aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem máshonnan hág be, tolvaj az és rabló. Aki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztora az. Ennek az ajtónálló ajtót nyit, a juhok hallgatnak annak szavára, a maga juhait nevükön szólítja és kivezeti őket. Amikor kiereszti juhait, előttük megy, és a juhok követik őt, mert ismerik a hangját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól, mert nem ismerik az idegenek hangját...

Én vagyok az ajtó... Én vagyok a jó pásztor, a jó pásztor életét adja a juhokért.”

.....

.....

Jézus azzal, hogy olyan jó pásztorként mutatta be önmagát, aki „életét adja a juhokért”, mintegy szétfeszítette az alkalmazott hasonlat keretét. A keleti pásztor nagyon szoros közösségben él juhaival, saját érdekei elé helyezi azok jólétét, minden tekintetben gondoskodik róluk. A földi jelkép mégsem volt elég-séges ahhoz, hogy a maga teljességében ábrázolja Jézus övéiért végzett szolgálatát, önmegtagadását. Olyan jó pásztor Ő, aki életét adta juhaiért a golgotai kereszten. Tágabb értelemben, átvitt értelemben is érvényes, hogy életét adja értük, mert együtt érez, együtt szenved minden juhával, szüntelen hordozza személyüket, ügyüket közbenjáró szolgálatában. Így szól erről Ésaiai próféta által: „Hallgassatok rám, Jákób háza, Izráel házának minden maradéka, akiket magamra raktak anyátok méhétől fogva, és hordoztalak születésetek óta. Vénségetekig is én vagyok az, megöszülésetekig én visellek. Én teremtettem, én hordozom, én viselem, és megszabadítom.” (46,3-4)

2 Hogyan szólt Jézus e példázat által az igehirdetőkre és tanítókra vonatkozó legfontosabb kívánalomról? Milyen felelősség jár együtt a hivatásukkal?

Jn 10,1-13 ■ „Bizony, bizony mondom nektek, aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem máshonnan hág be, tolvaj az és rabló. Aki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztorja az...

Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók, de nem hallgattak rájuk a juhok... A tolvaj nem egyébért jön, hanem hogy lopjon, öljön és pusztítson, én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek... A béres pedig és aki nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast jönni, és elhagyja a juhokat. Elfut és a farkas elragadozza azokat, elszéleszti a juhokat. A béres pedig azért fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra.”

Vö. Ap csel 20,28–30 ■ „Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett. Mert én tudom, hogy eltávozásom után gonosz farkasok jönnek közéték, akik nem kedveznek a nyájnak. Sőt magatok közül is támadnak férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják.”

Vö. 1Pt 5,1–4 ■ „A köztetek levő presbitereket kérem én, a presbitertárs, Krisztus szenvedésének tanúja és megjelelendő dicsőségnek részese, legeltessétek Isten köztetek lévő nyáját, gondot viselve arra, nem kényszerítésből, hanem örömezt, sem nem rút nyereszkeskedésből, hanem jóindulattal, sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint akik példaképei a nyájnak. És amikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőség hervadatlan koronáját.”

.....

.....

.....

Jézus részben az álmessiasokról szólt úgy, mint akik „előtte voltak”, részben pedig a farizeusokról és az írástudókról, akik éppen kárhoztatták és kiközösítették a meggyógyított, vakon született embert.

„Krisztus Isten aklának ajtaja... Sokan ceremóniákat, vallási rendszereket találtak ki, mert ezek által reméltek megigazulást, megbékélést Istennel. Az egyetlen ajtó azonban Krisztus, és aki mást próbál a helyére tenni, vagy más úton akar az akolba jutni, az tolvaj, rabló... Filozófusok, tanítók minden korban elméleteket adtak elő a világnak, hogy be-

töltsék a lélek szükségleteit. Minden pogány népnek megvoltak a tanítói és vallási rendszerei, amelyek Krisztustól eltérő megváltást ajánlottak. Munkájuk arra irányult, hogy megfosszák Krisztust attól, ami a teremtés és a megváltás jogán az övé... Az embereket is megrabolják. Emberi lények milliói kötődnek hamis vallásokhoz, szolgálai félelem rabságában...

A farizeusok nem léptek be az ajtón..., nem Krisztus által végeztek az igaz Pásztor munkáját... Éppen kirekesztettek valakit az akolból, mert volt bátorsága Krisztus erejéről tanúskodni... Eltaszítottak egy lelket, akit az igaz Pásztor magához vonzott. Ezzel kimutatták, mennyire nincs fogalmuk a rájuk bízott munkáról, mennyire méltatlanok arra, hogy a nyáj pásztorai legyenek. Jézus eléjük tárta a farizeusok és a jó Pásztor közötti ellentétet, és önmagára mutatott mint az Úr nyájának valódi őrizőjére.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 405-406. o.)

Péter és Pál apostol idézett kijelentései arról tanúskodnak, hogy megértették a Jézus példázatában foglalt tanítást az emberek közül elhívott segédpásztorokat illetően. Krisztus gyülekezeteinek mindig szem előtt kell tartaniuk ezt a mércét. Csakis olyan személyeket hitelesíthetnek a „Főpásztor” alá rendelt segédpásztorokként, akik az „ajtón léptek be”, azaz igazán megtértek, Krisztust személyes Megváltójukként fogadták el. Ezek komolyan veszik, hogy a Főpásztortól kapták a megbízatást, tehát mindenkor tőle kell tanácsot és vezetést kérniük. Tudatában vannak annak is, hogy számot kell majd adniuk neki arról, hogy miként gondozták a nyáját, hogyan bántak a juhokkal.

Az egyház nem békesziget, hanem a nagy küzdelem színtere. Sátán nemcsak a tagok közé igyekszik konkolyt szórni, hanem különösképpen törekszik arra, hogy alkalmatlan emberek kerüljenek lelki vezetői tisztségbe, akik „nem kedveznek a nyájnak”, hanem tolvajoknak és rablóknak, avagy béreseknek bizonyulnak majd.

3 Mi jellemzi Jézus igazi juhait?

Jn 10,3–9 ■ „A juhok hallgatnak a szavára, a maga juhait ne-
vükön szólítja, és kivezeti őket. Amikor kiereszti juhait,
előttük megy, és a juhok követik őt, mert ismerik a hang-
ját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól,
mert nem ismerik az idegenek hangját... Én vagyok az
ajtó, ha valaki énrajtam megy be, megtartatik, bejár-kijár
majd, és legelőt talál.”

Vö. Jel 14,4 ■ „Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová
megy...”

Vö. Mt 7,15–16 ■ „Őrizkedjete a hamis prófétáktól, akik
juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó far-
kasok! Gyümölcsseikről ismeritek meg őket...”

.....

.....

Mit jelent Jézust hangról ismerni? Jézus ma a Szentírás igéi
által szól hozzánk. Minél inkább „gazdagon lakik bennünk ez az
ige” (Kol 3,16), annál inkább ismert lesz számunkra az Ő „hang-
ja”, és meg tudjuk különböztetni az idegenekétől. Nem csupán
tartalmilag tudjuk megkülönböztetni, elkülöníteni egymástól az
igaz és a hamis tanítást, hanem már a hangról, azaz a hangvéte-
léről felismerjük, hogy Isten erkölcsi jelleme tükröződik-e ab-
ban, amit hallunk, a Szentlélek szól-e az adott személy által. Is-
tennél mindig összhangban van az igazság és a kegyelem. Az Ő
hangjában nincs sem manipulatív érzelmekre hatás, sem presz-
zió, semmiféle erőszak (vö. 2Kor 3,17).

A hang mellett a gyümölcsök, a Lélek gyümölcssei (Gal 5,22),
az adott személy mindennapi életében megmutatkozó krisztusi
jellemvonások, avagy ezek hiánya tanúskodnak arról, hogy Jézus
Krisztus hiteles pásztoráról van-e szó.

4 Hogyan viszonyul Krisztus a juhaihoz? Milyen bensőséges kapcsolat van a Megváltó és a juhai között?

Jn 10,4-15 ■ „Amikor kiereszti az ő juhait, előttük megy... Én vagyok a jó pásztor, ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim, amiként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát, és életemet adom a juhokért.”

Vö. Zsolt 23,1-6 ■ „Dávid zsoltára. Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget engem. Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért. Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert Te velem vagy, a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem... Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján...”

Vö. Jel 7,17 ■ „A Bárány, aki a királyiszék közepette van, legelteti őket, vizek élő forrásaira viszi őket, eltöröl Isten az ő szemükről minden könnyet.”

.....

.....

„Az összes teremtmény közül a juh a legbátortalanabb, leggyámoltalanabb. Keleten a pásztornak fáradhatatlanul, szüntelen gondoskodnia kell nyájáról. A régi időkben – csakúgy mint ma – rossz volt a közbiztonság, a fallal körülvett városokon kívül... Amint a pásztor vezetni nyáját sziklás dombokon, erdőrengetegen át a folyóparti dús legelőkre..., védi őket a tolvajoktól, szelíden gondoskodik a gyengékről, betegekről, élete egybefonódik az övékével...

Ahogy a földi pásztor ismeri juhait, úgy ismeri az isteni Pásztor is... Jézus egyenként ismer minket, és megindul erőtlenségeinken... Minden lelket oly tökéletesen ismer..., mintha ő lenne az egyetlen, akiért Ő, a Megváltó meghalt...

A keleti pásztor nem hajtja a juhait. Nem erőszakos, nem félemlít meg, hanem elől jár, úgy hívja őket, és mivel ismerik hangját, engednek hívásának... Ahogyan a pásztor nyája előtt jár, és elsőnek találkozik az út veszélyeivel, úgy tesz Jézus is népével... A mennybe vezető utat megszentelik a Megváltó lábnyomai. Lehet az ösvény meredek és rögös – Jézus végigment rajta. Lábai taposták a kegyetlen töviseket, és ezáltal könnyebbé tették az ösvényt számunkra. Minden terhet, amit el kell viselnünk, Ő maga is hordozott.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 406–408. o.)

Nemcsak Jézus ismeri a juhait, hanem azok is ismerik Őt. Milyen mértékben ismerik? Döbbenetes, hogy Jézus miként világitotta meg ezt: „Amiként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát...” (Jn 10,15) Olyan bensőséges kapcsolatban vagyunk-e Jézussal, a jó Pásztorral, mint Ő volt Atyjával földi élete során is?

Ha valóban ilyen a kapcsolat Jézus és köztünk, akkor teljesen azonosulni tudunk a 23. zsoltár tanúságtételével. Mi is el tudjuk mondani, hogy semmiben nem szűkölködünk, Ő megnyugtat, megvidámít minket, az igazság ösvényein vezet, ezért nem félünk a gonosztól, mert tudjuk, hogy Ő mindenkor velünk van.

5 Milyen ígéretet kapcsolt Jézus e példázatához, igazi juhait illetően?

Jn 10,27–30 ■ „Az én juhaim hallják az én szavamat, én ismerem őket, és követnek engem. Örök életet adok nekik, soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. Az én Atyám, aki azokat nekem adta, nagyobb mindenkinél, és senki nem ragadhatja ki azokat az én Atyám kezéből. Én és az Atya egy vagyunk.”

Vö. Rm 8,38–39 ■ „Meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatal-

masságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakíthat el minket Isten szeretetétől, amely van a mi Urunk Jézus Krisztusban.”

.....

.....

.....

Micsoda üdvbizonyosságot ad nekünk ez az ígéret! Ha mi az Ő igazi juhaiként ismerjük és követjük Őt, és ezt a bensőséges kapcsolatot mindenkor, mindvégig fenntartjuk, akkor bizonyosan célba érünk, elnyerjük az örök életet az újjáteremtett Földön. Figyeljük meg, milyen nyomatékot adott Jézus ennek az ígéretének! Ha elbizonytalanodnánk abban, hogy az Ő kezéből senki sem ragadhat ki, akkor még ott van a biztosíték: „Az én Atyám nagyobb mindenkinél, és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyám kezéből. Én és az Atya egy vagyunk.”

6 Milyen tanítást közvetít ez a példázat az egyházzal? Mi a jelentősége annak, hogy nem „akol”-ként, hanem „nyájként” mutatja be Jézus az igaz egyházat?

Jn 10,16 ■ „Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók, azokat is elő kell hoznom, hallgatnak majd a szavamra, s lesz egy nyáj és egy pásztor.”*

Vö. Lk 8,21 ■ „Az én anyám és az én atyámfiái ezek, akik Isten beszédét hallgatják, és megcselekszi.”

* Pontosított fordítás szerint. Az eredeti szövegben az ígéret nem úgy szól, hogy lesz „egy akol és egy pásztor”, hanem úgy, hogy „egy nyáj és egy pásztor”, aki nem más, mint Jézus, a jó Pásztor.

Vö. 1Kor 1,2 ■ „Isten egyházának, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszenteltek, az elhívott szenteknek, mindazokkal egybe, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják, bármely helyen, a magukén és a miénken.”

.....

.....

.....

Az Újszövetség eredeti szövegében ugyanaz az *ekklészia* szó jelöli mind a helyi gyülekezeteket, mind a hívők összességét, éppúgy, mint például az angol nyelvben a *church* szó. Az ekklészia jelentése: kihívottak, elhívottak. Az egyház fogalmának biblikus meghatározása tehát egészen világos:

„A földön már ősidőktől fogva a húséges lelkek alkották az egyházat.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Isten terve egyházával c. fej.)

„A hétéves gyermek is tudja, mi az egyház: a szent hívők, azok a báránykák, akik hallgatják Pásztoruk hangját.” (Luther Márton: *Schmalkaldeni cikkek*, 1537)

„[A *Kirche*, azaz az *egyház* szót] az egyszerű hívek nem az egybegyűlt népre, hanem a felszentelt házra vagy épületre értik. Pedig a házat csak azért volna szabad egyháznak nevezni, mert egybegyülekezik benne a nép.” (Luther Márton: *Nagy káté*, részlet)

Az ökumenikus mozgalom célja az, hogy az összes keresztyének „egy látható egyházba” tartozzanak végül. Ezzel összefüggésben gyakran idézik Jn 10,16-ot, miszerint Jézus egy akolba, egy szervezetbe akar begyűjteni minden keresztyént. Jézus azonban másról beszélt, arról, hogy igazi juhait, akik ismerik Őt és hallgatnak a szavára, előszólítja a különböző aklokból, és így

lesz *egy nyáj, egy pásztor*. Ilyen értelemben beszélt Ellen White is Krisztus nyájának egybegyűjtéséről Jézus dicsőséges megjelenése előtt, a késői eső idején:

„A Babilont alkotó egyházak lelki sötétsége és Istentől való elidegenedése ellenére, Krisztus követőinek nagy serege még mindig soraikban található... Az Úr minden gyermeke, aki még Babilonban van, hallgat majd e hívásra: »Fussatok ki belőle, én népem!«...»

A római katolikusok között vannak őszinte keresztények. Ezek szolgálják Istent abban az egyházban a legjobb ismeretük szerint... Isten kinyilatkoztatja majd nekik az igazságot úgy, ahogyan Jézusban van, és sokan Isten népéhez fognak csatlakozni.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Az elutasított intés; A pápaság célja c. fej.)

„Istennek drágakövei vannak minden egyházban, és nekünk nem az a dolgunk, hogy nagy hangon elítéljük a valóságos világot, hanem hogy alázatosan és nagy szeretettel hirdessük az igazságot mindenkinek, amint az Jézusban van. Hadd lássanak az emberek istenfélelmet és odaadást, hadd lássanak krisztusi jellemet! Akkor majd vonzódnak az igazsághoz.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1893. január 17.)

*Az e heti adomány a médiaosztályt
és az internetes műsorszórás működését támogatja.*

Lázár feltámasztása

(János 11. fejezet)

I Milyen kapcsolatban volt Jézus Lázárral és testvéreivel? Miért nem sietett azonnal Lázár segítségére, amikor hírt kapott a betegségéről?

Jn 11,1-6 ■ „Volt pedig egy beteg, Lázár, Bethániából, Mária-nak és az ő testvérének, Mártának falujából. Az a Mária volt pedig az, akinek a testvére, Lázár beteg volt, aki megkente az Urat kenettel és a hajával törölte meg annak lábait.

Küldtek azért a testvérek Őhöz, mondván: Uram, íme akit szeretsz, beteg. Jézus pedig, amikor ezt hallotta, mondta: Ez a betegség nem halálos, hanem Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa Isten Fia. Szerette pedig Jézus Mártát és annak nőtestvérét, és Lázárt. Amikor azért meghallotta, hogy beteg, akkor két napig maradt azon a helyen, ahol volt.”

Lásd még: Lk 10,38-42; Mk 14,3-9; Mk 16,9

.....

.....

„Jézus egyik legállhatatosabb tanítványa a bethániai Lázár volt. Első találkozásuk óta erősen hitt Krisztusban, mélyen szerette, csakúgy, mint őt a Megváltó. Krisztus Lázárért művelte legnagyobb csodáját. A Megváltó mindenkit megáld, akinek szüksége van a segítségére, az egész emberi csalá-

dot szereti, de vannak olyanok, akikhez különlegesen gyengéd kapcsolat fűzi. Ilyen volt a bethániai család... Lázár otthonában Jézus gyakran talált nyugalmat. A Megváltónak nem volt saját otthona, barátai és tanítványai vendégszeretétől függött, s ha elfáradt és társaságra vágyott, boldoggá tette, hogy ebben a békés otthonban igaz barátokra talált, távol a dühös farizeusok gyanakvásától és féltékenységtől. Itt őszinte, tiszta, szent barátságot alakíthatott ki. Egyszerűen, teljesen szabadon beszélhetett, mert tudta, hogy szavait megértik és meg is őrzik... Barátaikhoz nem kellett példázatokban szólnia.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Lázár, jöjj ki! c. fe.)

E barátság ismeretében érthetetlen volt a tanítványok számára, miért nem indult Jézus útnak azonnal, amikor Lázár betegségéről értesült. Jézus azonban most is tudatosan cselekedett. Nem befolyásolták az érzelmei, pedig biztos, hogy neki és Lázár nővéreinek is könnyebb lett volna, ha azonnal útra kel és meggyógyítja a haladókó Lázárt. A tanítványoknak azonban másra volt szükségük.

„Krisztusnak nemcsak a szeretett bethániaiakra kellett gondolnia, hanem tanítványai oktatására is... Az ő kedvükért engedte Lázárt meghalni. Ha a betegség meggyógyításával állítja helyre barátja egészségét, akkor nem vihette volna véghez azt a csodát, amely a leghathatósabban bizonyította istenségét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Lázár, jöjj ki! c. fe.)

2 Miért beszélt Jézus Lázár „alvásáról”? Mi a Szentírás egyértelmű tanítása a halál állapotáról?

Jn 11,7–16 ■ „Ezután aztán mondta tanítványainak: Menjünk ismét Júdeába! Mondták neki a tanítványok: Mester, most akartak téged megkövezni a júdabeliek, és újra oda mégy? Felelt Jézus: Avagy nem tizenkét órája van-e a nap-

nak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világ világosságát. De aki éjjel jár, megbotlik, mert nincs abban világosság.

Ezeket mondta, és ezután mondta nekik: Lázár, a mi barátunk, elaludt, de elmegyek, hogy felkeltsem őt. Mondták azért az ő tanítványai: Uram, ha elaludt, meggyógyul. Pedig Jézus annak haláláról beszélt, de ők azt hitték, hogy álomnak alvásáról szól. Ekkor azért nyilván mondta nekik Jézus: Lázár meghalt.

És örülök, hogy nem voltam ott, tiértetek, hogy higgyetek. De menjünk el őhöz! Mondta azért Tamás, aki Kettősnek mondatik, az ő tanítványtársainak: Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele.”

Lásd még: Dn 12,2; 1Thess 4,13–15

.....

.....

.....

.....

Az ószövetségi írásokban is találkozhatunk a halállal kapcsolatban az alvás hasonlatával, ami bizonyára a tanítványok előtt sem volt ismeretlen („elaludt Dávid az ő atyáival” 1Kir 2,10; „aluszna a föld porában”, Dn 12,2). Mégis félreértették Jézus kijelentését, és azt hitték, a beteg jobban van. Mivel Jézus azt üzenté Lázár testvéreinek, hogy ez a betegség nem halálos, és mivel nem tragédiaként említette meg „elalását”, hanem csak nyugodtan bejelentette: „elmegyek, és felkelttem őt”, nem is gondoltak a halálára. Ezzel a kijelentésével azonban Jézus azt is megerősítette, hogy Ő valóban az élet Fejedelme, akinek a halottak feltámasztása olyan, mint valakit mély álmából felébreszteni. Az alvás hasonlata vigasztaló lehet

mindnyájunknak, mert fájdalommentes, békés nyugvásra utal, valamint ébredésre a vég idején, az Úr Jézus Krisztus visszajövetelkor.

„Akik alászállnak a sírba, csendességben vannak. Többé nem tudnak semmit arról, ami a Nap alatt történik (Jób 14,21). Áldott pihenés ez a megfáradt igazaknak! Az idő, akár hosszú, akár rövid, számukra egy pillanat csupán. Alszanak, és a mennyei harsonák hangjára dicső halhatatlanságra ébrednek. „Mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban... Amikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg van írva: »elnyeletett a halál diadalra« (1Kor 15,52–54). Amikor Isten előhívja e halottakat mély álmukból, gondolatuk fonálát ott veszik fel, ahol elejtették. Utoljára a halállal tusakodtak, arra gondoltak, hogy a sír fogságába esnek. Amikor előjönnek a sírból, első boldog gondolatuk e győzelmes kiáltásban fejeződik ki: »Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?« (1Kor 15,55).” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Az első nagy csalás c. fej.)

Luther a következőket írta a halottak „alvásáról”: „Sokan vannak, akik szívesen megkérdezték volna Lázárt, mit csinált, mit gondolt, érzett es látott, amikor négy napig a sírban volt (Jn 11. fej.). Hasonlóan szívesen megkérdezték volna más halottakat is, akiket Krisztus és a próféták feltámasztottak... Én azonban... egyedül az Íráshoz tartom magam. Ez pedig azt mondja: alusznak. Úgy vélem, hogy az alvás annyira hatalmában tartja őket, hogy nem éreznek, nem látnak semmit, még sokkal kevésbé, mint amennyit az ember a természetes alvásban érez. Ha pedig feltámadnak, akkor ez úgy megy végbe rajtuk, hogy nem is tudják, hol voltak.” (Luther Márton: *Jónás könyvéhez írt magyarázatok*, 1536, részlet)

3 Miben mutatkozott meg Lázár nővéreinek a hite? Hogyan fogadták Jézust?

Jn 11,19-32 ■ „A zsidók közül sokan mentek Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket testvérük felől. Márta azért, amint hallotta, hogy Jézus jön, elébe ment, Mária pedig otthon ült. Mondta azért Márta Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem, de most is tudom, hogy amit csak kérsz Istentől, megadja neked. Mondta neki Jézus: Feltámad a te testvéred. Mondta neki Márta: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon.

Mondta neki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, élni fog. És aki csak él és hisz énbennem, nem hal meg örökre. Hiszed-e ezt? Mondta neki: Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy Krisztus, Isten Fia, aki e világra jöendő volt.

A zsidók azért, akik ővele otthon voltak és vigasztalták őt, látván, hogy Mária hamar felkel és kimegy, utánamentek, mert ezt mondták: A sírhoz megy, hogy ott sírjon. Mária azért, amint odaért, ahol Jézus volt, meglátva őt, lábához esett és mondta neki: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem.”

.....

.....

.....

Gondoljuk át, mi játszódhatott le a testvérek lelkében ezalatt a néhány nap alatt, amíg Jézus végre megérkezett! Először abban reménykedtek, hogy Jézus haladéktalanul eljön és meggyógyítja Lázárt. Majd pedig a válaszul küldött üzenete adott nekik reményt: „ez a betegség nem halálos”, de a beteg egyre rosszabbul

lett, végül meghalt. Voltak-e az életünkben olyan csalódásaink, amelyek próbára tették a hitünket? Hogyan lehet legyőzni ilyenkor is a Kísértőt, és kitartani mindvégig? A következő idézet segít megértenünk, milyen lelki folyamatokon ment át Lázár két nővére, és hogyan tudták Krisztusban való hitüket megőrizni:

„Látták, milyen heves betegség támadta meg fivérüket, de tudták, hogy Krisztus megmutatta: képes bármilyen betegséget meggyógyítani. Hitték, hogy együttérez velük fájdalmukban, ezért nem sürgették jövetelét, hanem csak ezt a bízó üzenetet küldték: »Akit szeretsz, beteg.« Úgy gondolták, hogy azonnal válaszol üzenetükre, és eljön hozzájuk, amint Bethániába ér. Amíg fivérükben az életnek egy szikrája is pislogott, imádkoztak, és figyelték, jön-e Jézus. A küldött azonban nélküle tért vissza. Ezt az üzenetet hozta: »Ez a betegség nem halálos« (Jn 11,4), ezért kapaszkodtak a reménybe, hogy Lázár élni fog. Szelíden próbálták a remény és bátorítás szavait szólni a szinte öntudatlan szenvedőhöz. Amikor Lázár meghalt, keserűen csalódtak, de érezték Krisztus fenntartó kegyelmét, és ez megővta őket attól, hogy bármivel is vádolják a Megváltót.

Jézus emberi és isteni együttérzéssel tekintett a fájdalomtól elgyötört, gondterhelt arcra. Márta nem akarta felidézni a múltat. Szervedélyes szavai mindent kifejeztek: »Uram, **ha itt lettél volna**, nem halt volna meg a testvérem.« Amikor azonban a szeretetteljes arcra pillantott, hozzátette: »De most is tudom, hogy amit csak kérsz Istentől, megadja neked Isten.« (Jn 11,22)

Jézus ekkor így bátorította Márta hitét: »Feltámad a te testvéred.« (Jn 11,23) Válasza nem azonnali változás reményét kívánta felcsillantani. Márta gondolatait messzebb terelte, testvérének jelenlegi újjáteremtésén túlra: az igazak feltámadására. Ezt azért tette, hogy Lázár feltámadásában Márta az összes igaz halott feltámadásának zálogát lássa, és

biztosítékot, hogy ez be fog következni a Megváltó ereje által. Márta így válaszolt: »Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.« (Jn 11,24)

Jézus továbbra is a helyes irányba akarta terelni az asszony hitét, ezért kijelentette: »Én vagyok a feltámadás és az élet.« (Jn 11,25) Krisztus itt előretekint második eljövetele idejére. Akkor a meghalt igazak feltámadnak romolhatatlanságban, az élő igazak pedig elragadtatnak a mennybe, anélkül, hogy meg kellene halniuk. A csoda, amellyel Krisztus feltámasztotta Lázárt a halálból, az összes igaz halott feltámasztását jelképezi. Szavai és cselekedetei által Jézus a feltámadás szerzőjének jelenti ki magát. Ő, akinek hamarosan kereszthalált kell hálnia, ott állt a halál kulcsaival a sír legyőzőjeként, és kinyilvánította: joga és hatalma van, hogy örök életet adjon.

A Megváltó szavaira – »Hiszed-e ezt?« – Márta így felelt: »Igen, Uram, én hiszem, hogy Te vagy Krisztus, Isten Fia, aki e világra jövendő volt.« (Jn 11,26–27) Nem fogta fel Krisztus szavait teljes jelentőségükben, de megvallotta hitét istenségében, és bizalmát abban, hogy Ő bármit képes megtenni, amit jónak lát.” (Ellen G. White: *Jézus élete, Lázár, jöjj ki!* c. fej.)

4 Miért sírt Jézus Lázár sírjánál, holott tudta, hogy hamarosan fel fogja őt támasztani?

Jn 11,33–38 ■ „Jézus azért, amint látta, hogy ő [Mária] sír és sírnak a vele jött zsidók is, elbúsult lelkében és igen megrendült. És mondta: Hová helyeztéték őt? Mondták neki: Uram, jer és lásd meg! Könnyekre fakadt Jézus. Mondták azért a zsidók: Íme, mennyire szerette őt! Némelyek pedig mondták közülük: Nem megtehetette volna-e ő, aki a vak szemét felnyitotta, hogy ő [Lázár] ne haljon meg? Jézus pedig újra felindulva magában, odament a sírhoz. Az pedig egy üreg volt, és kő feküdt rajta.”

„Az emberi szenvedés láttán, és mert a lesújtott barátok a halottat gyászolták, miközben ott állt a világ Megváltója, »könnyekre fakadt Jézus« (Jn 11,35). Bár Isten Fia volt, magára öltötte az emberi természetet, és megindította az emberi szomorúság. A szenvedés mindig együttérzést keltett szelíd, szánakozó szívében. Ő együtt sírt a sírókkal, és örült az örvendezőkkel.

Jézust azonban nem csak a Mária és Márta iránti emberi együttérzés fakasztotta könnyekre. Szívének bánata annyival felülmúlta az emberi fájdalmat, amennyivel az ég magasabb a földnél. Krisztus nem Lázárt siratta, hiszen éppen elő akarta hívni a sírból. Azért sírt, mert sokan, akik most Lázárt gyászolják, hamarosan eltervezik az Ő halálát, aki a feltámadás és az élet.

Mennyire képtelenek voltak a hitetlen emberek helyesen értelmezni könnyeit! Néhányan, akik barátja halálát vélték szomorúsága egyetlen okának, halkán megjegyezték: »Íme, mennyire szerette őt!« (Jn 11,36) Mások, akik el akarták vetni a hitetlenség magvait a jelenlévők szívébe, csúfolódva kérdezték: »Nem megtehetette volna-e ez, aki a vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg?« (Jn 11,37)

Krisztus nem csak azért sírt, mert ott állt a gyászolók között, barátja sírjánál. Korszakok nyomorúságának súlya nehezedett rá. Látta a szörnyű következményeket, amelyeket Isten törvényének megszegése okoz. Látta, hogy a világtörténelemben, Ábel halálával kezdődően, szakadatlanul folyik a harc a jó és a rossz között. Végigtekintve az elkövetkezendő éveken, látta a szenvedést és a bánatot, a könnye-

ket és a halált, amelyek az emberre vártak. Minden korban és országban élő emberi család fájdalma átjárta a Megváltó szívét. A bűnös emberi nemzetség bajai lelkére nehezedtek, és feltört könnyeinek forrása, amint arra vágyott, hogy minden bánatukat enyhítse.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Lázár, jöjj ki! c. fej.)

5 Hogyan történt a négy napja sírban fekvő halott feltámasztása?

Jn 11,39-44 ■ „Mondta Jézus: Vegyétek el a követ! Mondta neki a megholt nőtestvére, Márta: Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos. Mondta neki Jézus: Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod majd Isten dicsőségét?

Elvették azért a követ onnan, ahol a megholt feküdt. Jézus pedig felemelte szemeit az égre, és mondta: Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem, csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, te küldtél engem.

Amikor ezeket mondta, fennszóval kiáltott: Lázár, jöjj ki! Ekkor kijött a megholt, lábain és kezein kötelékekkel megkötözve, és arca kendővel volt leborítva. Mondta neki Jézus: Oldozzátok ki őt, és hagyjátok menni!”

.....

 Segít jobban megérteni, hogy mi módon történt mindez, ha tudjuk, hogyan zajlott a temetkezés a zsidóknál: „A holttestet a

hozzátartozók anyagi helyzetétől függően, olcsóbb vagy drágább illatos kenettel megkenték. A holttest mellé nyírfa- és aloéketet tettek. A halott tiszta gyolcsba tekerése és így, koporsó nélkül való eltemetése általános szokás volt.” (Dedinszky Gyula: *A Biblia néprajza*, Evangélikus Sajtóosztály, Bp., 1991)

Mivel a halottat nem helyezték koporsóba, nem kellett neki abból kiszállnia, egyszerűen csak kiléphetett a sziklasírból, de először nehézkesen tudott lépni a bebalzsamozott gyolcsdarabok miatt, amibe betekerték, ezektől kellett megszabadítani. (Megjegyzendő itt, hogy Jn 5,28-ban sem koporsóról van szó, hanem az így fordított szó egyszerűen sírt jelent. Tehát Jézus ígérete így hangzott: „Eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírokban vannak, meghallják az ő szavát...”)

Csak a tehetősebbek temették halottjukat sziklasírba, egyébként egyszerűen csak a földdel egyenlő szinten elhelyezett kőlappal fedték be a gödröt, amibe a holttestet behelyezték. Abból, hogy Lázárt sziklasírba helyezték, arra lehet következtetni, hogy jobb módú volt a család, ez kitűnik abból is, hogy szívesen vendégül látták Jézust és tanítványait, valamint az ő házuknál volt az a vacsora is, amelyről Jn 12,1–11-ben olvasunk.

Lázár feltámasztásának eseményéből nagyon sok fontos tanulságot érthetünk meg. Próbáljuk meg ezeket összefoglalni, a következő kérdések által:

- Miért kért Jézus emberi közreműködést a sír zárókövének eltávolítására, és a sírból kilépő Lázár kötelékeinek az eloldozására?
- Milyen fontos tényt erősít meg az, hogy Jézus imádkozott az Atyához, mielőtt kihívta volna Lázárt a sírból?
- Figyeljük meg, hogy Jézus hálát adott, mielőtt még bekövetkezett volna a csoda! (Vö. Jn 6,11; Fil 4,6.) Mire tanít ez bennünket?
- Hogyan vetíti előre Lázár feltámasztása a végső feltámadás eseményét, amikor örök életre hívja elő Jézus a meghalt igazakat?

„Krisztus minden tetteben együttműködött Atyjával. Mindig hangsúlyozta, hogy nem önállóan munkálkodik, hanem hit és imádság által viszi véghez csodáit. Jézus arra vágyott, hogy mindenki megismerje Atyjához fűződő kapcsolatát. »Atyám – mondta –, hálát adok neked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy Te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, hogy Te küldtél engem.« (Jn 11,41–42) Ezután a tanítványok és a nép a legmeggyőzőbb bizonyítékát kapták a Krisztus és Isten közötti kapcsolatnak. Megláthatták, hogy Jézus kijelentése nem csalás.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Lázár, jöjj ki! c. fej.)

6 Hogyan hatott a nyilvánvaló csoda a jelenlévőkre, és azokra is, akik később hallottak róla? Milyen végső elhatározásra jutottak a zsidó vezetők ennek nyomán?

Jn 11,45–57 ■ „Sokan hittek azért benne ama zsidók közül, akik Máriához mentek, és látták, amiket cselekedett. De némelyek azok közül elmentek a farizeusokhoz, és elbeszélték nekik, amiket Jézus cselekedett.

Egybegyűjtötték azért a papi fejedelmek és a farizeusok a főtanácsot, és mondták: Mit cselekedjünk? Mert ez az ember sok csodát művel. Ha ekképpen hagyjuk őt, mindenki hinni fog őbenne: eljönnek majd a rómaiak, és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet. Egy pedig öközülük, Kajafás, aki főpap volt abban az esztendőben, mondta nekik: Ti semmit sem tudtok. Meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen. Ezt pedig nem magától mondta: hanem mivelhogy abban az esztendőben főpap volt, jövendőt mondott, hogy Jézus meg fog halni a népért. És nemcsak a népért, hanem azért is, hogy Isten el-

széledt gyermekeit egybegyűjtse. Ama naptól azért azon tanakodtak, hogy őt megöljék.

Jézus azért nem járt többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elment onnan a vidékre, a pusztához közel, egy Efraim nevű városba, és ott tartózkodott a tanítványaival...

A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsolatot adtak, hogy ha valaki megtudja, hol van, jelentse, hogy őt elfogják.”

.....

.....

.....

Olyan nyilvánvaló és letagadhatatlan csoda történt, amely minden eddigit felülmúlt. Bár Jézus korábban is támasztott fel halottat (Jairus lánya: Mk 5,22–23,35–43, és a naini özvegy fia: Lk 7,11–17), ám Lázár feltámasztása több szempontból is más volt, mint az előzőek. Lázár már négy napja a sírban volt, teste oszlásnak indult. Azt, hogy valóban meghalt, senki sem vonhatta kétségbe. Hatalmas tömeg volt jelen, amikor Jézus imádkozott és feltámasztotta őt a pusztá szavával. Emberek vették el a sírról a követ, emberek oldozták el Lázár köteleit. Ezek a tények az ügyeskedés minden lehetőségét kizárták. Mindez pedig nem a távoli Galileában, hanem Jeruzsálem közvetlen közelében történt. Senki nem vonhatta ki magát az esemény hatása alól, mégis azt olvassuk az evangéliumban, hogy nemcsak „sokan hittek”, de voltak, akik a farizeusokhoz mentek. Még ez a hatalmas csoda sem volt elég ahhoz, hogy mindenki higgyen, aki jelen volt.

„Bethánia közel volt Jeruzsálemhez, és Lázár feltámasztásának híre hamar eljutott a városba. A zsidó főemberek gyorsan megtudták a tényeket a kémeken keresztül, akik szemtanúi voltak a csodának. Azonnal összehívták a főta-

nácsot, hogy eldöntsék, mit kellene tenni. Krisztus kétségbevonhatatlanul megmutatta hatalmát a halál és a sír felett. Isten ezzel a nagyszerű csodával szolgáltatva a döntő bizonyítékot az embereknek, hogy elküldte Fiát erre a világra értük, az ő megmentésükért. Az isteni erő olyan megnyilatkozása volt ez, amely elegendő minden józan, világos gondolkodású ember meggyőzésére. Lázár feltámadásának tanúi közül sokan jutottak hitre Jézusban. A papok gyűlése azonban csak erősödött. Istenségének minden bizonyítékát elvetették, és új csodája még jobban dühítette őket. A halott fényes nappal támadt fel, nagy sokaság szeme láttára. Semmilyen ravaszággal nem lehetett félremagyarázni egy ilyen bizonyítékot. Emiatt vált még szörnyűbbé a papok ellenségeskedése. Minden eddiginél keményebb elhatározásra jutottak: Krisztus munkájának végét vetnek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A papok cselszövései c. fej.)

Az e heti adomány a Nyitott Szemmel folyóiratot támogatja.

Az utolsó vacsora

(János 13. fejezet)

1 Minek a tudatában vett részt Jézus az utolsó vacsorán? Milyen ihletett összegzést ad János apostol Jézus földi szolgálatáról, küldetéséről?

Jn 13,1-3 ■ „A húsvét ünnepe előtt Jézus tudta, hogy elérkezett az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához. Szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket... Jézus, tudva, hogy az Atya mindent hatalmába adott, és hogy Istentől jött, és Istenhez megy...”

.....

.....

.....

Az idézett ige (Jn 13,1) mellett több alkalommal is szólt Jézus az Ő „órájáról” vagy „idejéről” (Jn 2,4; 7,6.30; 8,20; 12,23.27; 17,1).

„Krisztus földi életének minden tette az öröktől fogva létező terv megvalósítása volt. Mielőtt a Földre jött, Isten e terv minden részletét tökéletesen elrendezte.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A menyegzői ünnepségen c. feje.)

Dániel próféciája alapján Jézus azt is pontosan tudta, hogy szolgálata három és fél évig fog tartani (Dn 9,24-27), és többször megjelentette tanítványainak, hogy milyen esemény fogja azt

lezárni. Azért vállalta ezt Jézus, mert „szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket”. Az Atya mindent a hatalmába adott, de Ő teljesen megüresítette magát ettől a hatalomtól – „megalázta magát a keresztfá haláláig” (Fil 2,6–8), hogy megvalósítsa az e világ alapítása óta lefektetett megváltási tervet (Jel 13,8). Annyira szerette az „övéit”, és azokat, akik az ő beszédükre hisznek majd az idők végezetéig (Jn 17,20), hogy mindenképpen biztosítani akarta számukra a lehetőséget, hogy a helyettes áldozatába vetett hit által rendezhessék Istennel a bűneiket, és örök életük legyen. Sajnos kevesen élnek ezzel a súlyos szenvedések árán biztosított lehetőséggel. Sokak számára „Krisztus ok nélkül halt meg” (Gal 2,21).

Az „övéi” koránt sem voltak hibátlanok (vö. Mt 17,17; Mk 8,16–21). Ő azonban „az örökkévalóság felgyülemlett szeretetével jött el erre a világra” – írja Ellen G. White (*Nevelés/Előtted az élet*, Istentől küldött tanító c. fej.). Ez a szeretet nem fogyatkozott meg, „nem fogyott el, mindent hitt, mindent remélt” felőlük (1Kor 13,7–8). A mindvégig kitartó, küzdő szeretete végül elérte célját, a tanítványok betöltötték küldetésüket, a világ világosságává váltak.

2 Mi foglalkoztatta a tanítványokat a vacsora kezdetén, és mit tett Jézus, hogy alapvetően megváltoztassa a gondolataik irányát? A vacsora melyik részében történt a lábmosás?

Jn 13,2–5 ■ „Vacsora közben... felkelt a vacsorától, levetette a felső ruháját, és egy kendőt véve, körülkötötte magát. Azután vizet töltött a medencébe, és kezdte mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, amellyel körül volt kötve.”

Vö. Lk 22,24 ■ „Támadt pedig köztük versengés is, hogy ki tekinthető köztük nagyobbak.”

(Lásd még a szövegösszefüggést: Lk 22,14–23)

Jézus több alkalommal is próbálta felkészíteni a tanítványokat a közvetlenül előttük álló nagy jelentőségű eseményekre, gondolataik azonban egészen máshol időztek – a köztük újra és újra fellobbanó „Ki a nagyobb?” kérdés foglalkoztatta őket. (A gondolatoknak ez a feltűnő és elszomorító eltérése párhuzamba vonható azzal a beszélgetéssel, amikor Pál apostol Félix római helytartónak igazságról, önmegtartóztatásról és az eljövendő ítéletről szolt, miközben ő azon törte a fejét, hogyan tudna minél több pénzt szerezni a fogoly apostoltól – Ap csel 24,24–27.) Jézus a tanítványok lábának megmosásával, Önmaga mély megalázásával olyan példát mutatott, amely határozottan elvágta a „Ki a nagyobb?” vitát a tanítványok között, gondolataikat a helyes mederbe terelve.

„A 2. vers felveti azt a kérdést, hogy *milyen sorrendje volt az utolsó vacsora eseményeinek?* A lábmosás, a húsvéti bárány elfogyasztása, a jelképes kenyér és bor kiosztása, a Júdással és Péterrel való beszélgetés hogyan követték egymást? A 2. versben elkezdett mondat – »És vacsora közben...« – befejezése a 4. versben található. A 2. vers második része és a 3. vers mintegy gondolatjel közé tett, közbevetett megjegyzés. Az időmeghatározás tehát a lábmosás cselekményére vonatkozik... Figyelembe kell venni a 4. versnek ezt a kijelentését: Jézus »felkelt az asztaltól«, és a 12. versben azt a részletet, hogy »újra leült«, valamint azt, hogy az étkezés még ezután történt, aminek során a Júdásról szóló kijelentések is elhangzottak. Mt 28,21–30 és Mk 14,18–26 feljegyzése szerint az árulóról tett kijelentések után történt meg a kenyér és a bor szétosztása. Mindez azt a következtetést támasztja alá, hogy a vacsora elején, az étkezés megkezdése előtt történt a lábmosás. (Ősi szokás volt ez: 1Móz 18,1–5; Lk 7,44)... A »vacsora közben« megjegyzésnek az a jelentősége tehát, hogy

rámutat a vacsora eleji feszült szituációra, ami abból adódott, hogy leültek már, és senki sem volt a tanítványok között, aki a lábmosás szokásos cselekedetének elvégzésére készséges lett volna. Így is lehetne fordítani, a szövegösszefüggést figyelembe véve: »Amikor a vacsora már megkezdődött...« (Vankó Zsuzsa: *Jézus élete*, a Sola Scriptura Teológiai Főiskola jegyzete, Budapest, 2004, 273–274. o.)

„Jézusnak ez a tevékenysége kinyitotta a tanítványok szemét. Keserű szégyen és megaláztatás töltötte be szívüket. Megértették a szavakkal ki nem mondott dorgálást, és teljesen új fényben látták meg magukat. Krisztus így fejezte ki tanítványai iránt érzett szeretetét. Tanítványai önző lelkülete szomorúsággal töltötte el Őt, de nem szállt velük vitába ez alkalommal. Ehelyett olyan példát adott nekik, amelyet sohasem felejtnek majd el. Irántuk mutatott szeretetét nem lehetett egykönnyen megzavarni vagy kioltani. Krisztus tudta, hogy az Atya mindent az Ő kezébe adott, és hogy Ő Istentől jött és Istenhez megy. Krisztus teljesen tudatában volt az Ő istenségének. Ő, az Úr azonban félretette királyi koronáját és királyi öltözetét, és egy szolga alakját vette magára. Földi életének egyik utolsó cselekedete volt az, hogy alázatosan körülkötötte magát egy kendővel, és betöltötte egy szolga szerepét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A szolgák szolgája c. fej.)

3 Hogyan kapcsolódik a lábmosás a keresztséghez?

Jn 13,6–10 ■ „Ment azért Simon Péterhez, és az mondta neki: Uram, te mosod meg az én lábaimat? Felelt Jézus és mondta neki: Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted. Mondta neki Péter: Az én lába-

imat nem mosod meg soha! Felelt neki Jézus: Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs hozzám. Mondta neki Simon Péter: Uram, ne csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is! Mondta neki Jézus: Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta.”

.....

.....

.....

A tanítványok nem értették Mesterük magatartását. Jézus ezt mondta magyarázatként Péternek: „Aki megfürdött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta.” Jézusnak tehát nem csupán az volt a célja a lábmosással, hogy felejtetetlen leckét adjon tanítványainak az alázatosságból. Nyilvánvalóan a *keresztségre* célzott, amikor a *fürdésről* beszélt.

A lábmosás tehát kiegészítésként járul a keresztséghez, az újjászületés fürdőjéhez (Tit 3,5). Az első és alapvető megigazítást a keresztség szimbolizálja, a teljes fürdő, amely normális körülmények között nem ismétlődik meg. A megszentelődés folyamán újból és újból szükséges teljes bűnrendezést, megbocsátásért folyamodást pedig a lábmosás jelképezi.

„Jézus két szót alkalmaz, melyek által különbséget tesz egy testrész megmosása és az egész test megmosása között, szembeállítja a részleges lemosást és a teljes fürdést. Péter megfürdött állapotban volt, a teljes lemosásban megkapta már a teljes bocsánat jelét. Mégis szüksége volt a lábmosásban szimbolizált újbóli bűnbocsánatra, mert bár a keresztény mindjárt kezdetben részesül a megigazulásban, mégis a világban jár, és naponként beszennyezi lábát.” (Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története*, Spalding Alapítvány, 2006, 281–282. o.)

Súlyos kijelentés: „Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs énhozzám.” A szent Isten „bűnnel együtt nem lakik” (Zsolt 5,5). Ennek tudatában nagyon komolyan kell vennünk az úrvacsora előtti önvizsgálatot, az úrvacsorában való részvételt, ezen belül az Isten bocsánataért folyamodást a lábmosás által. Enélkül nem járulhatunk a Krisztus büntelen életét és helyettes áldozatát jelképező szent jegyekhez. Enélkül nem újíthatjuk meg a szövetséget Krisztussal.

4 Miért egyértelmű a bibliai leírásból az, hogy Jézus a lábmosást az úrvacsorához hasonlóan a jövőben is megisméltendő gyakorlattá tette mindenkori követői számára? Milyen boldogságban lehet részük azoknak, akik ezt gyakorolják?

Jn 13,12–17 ■ „Amikor azért megmosta azok lábát, és a felső ruháját felvette, újra leülve, mondta nekik: Értitek, hogy mit cselekedtem veletek? Ti engem így hívtok, Mester és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok. Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek. Bizony, bizony mondom nektek, a szolga nem nagyobb az ő uránál, sem a követ nem nagyobb annál, aki őt küldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.”

.....

.....

A lábmosást ugyanolyan „szereztetési igékkel”, azaz ismétlődő szertartás alapításának a szándékával rendelte el Jézus tanítványainak, mint a szent jegyek kiosztását (vö. Lk 22,19–20).

Ezért amennyiben az úrvacsorát Jézus szavai és példaadása nyomán gyakoroljuk, következetlenség, ha a lábmosást szintén Jézus szavai és példaadása alapján nem végezzük. Ráadásul Jézus külön ígérettel ad nyomatékot e rendelkezésének: „Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.”

1Tim 5,10 bizonyítja, hogy az apostoli egyház megértette, tanította és gyakorolta a lábmosást.

A lábmosás jelentőségét felismerő protestáns szerző tette fel ezt a kérdést: „Mikor fogjuk gyakorolni ezt a mindig olyan időszerű tartalmú szentséget, amelyben a krisztusi lelkület ölt testet? Élünk-e vajon a közösségi szolgálat szentségével, még mielőtt ez a lelkület végleg eltűnne a világból?” (Paul Doumergue – idézi A.Vaucher, i. m., 283. o.)

5 Hogyan küzdött Jézus az utolsó vacsorán Őt eláruló, illetve az Őt megtagadó tanítványért?

Jn 13,10–19 ■ „Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan. Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt, azért mondta: Nem vagytok mindnyájan tiszták! ...Nem mindnyájotokról szölok, tudom én, kiket választottam el; hanem hogy beteljesedjék az írás: aki velem ette a kenyeret, felemelte a sarkát ellenem. Most mondom meg nektek, mielőtt meglenne, hogy amikor meglesz, higgyétek majd, hogy én vagyok.”

Jn 13,21–27 ■ „Amikor ezeket mondta Jézus, igen nyugtalanodott lelkében, bizonyoságot tett, és mondta: Bizony, bizony mondom nektek, hogy egy tiközületek elárul engem. A tanítványok ekkor egymásra tekintettek bizonytalanokodva, hogy kiről szól. Egy pedig az ő tanítványai közül, akit Jézus szeretett, a kebelén nyugodott. Intett azért ennek Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, akiről szól? Az pedig a Jézus kebelére hajolva, mondta neki:

Uram, ki az? Felelt Jézus: Az, akinek a bemártott falatot adom. Azután bemártva a falatot, adta Iskáriótes Júdásnak, Simon fiának. Miután elvette a falatot, bement abba a Sátán. Mondta azért neki Jézus: Amit cselekszel, hamar cselekedd!”

Jn 13,36–38 ■ „Mondta neki Simon Péter: Uram, hová mégy? Felelt neki Jézus: Ahová én megyek, most éutánam nem jöhetsz, utóbb azonban utánam jössz. Mondta neki Péter: Uram, miért nem mehetek most utánad? Az életemet adom érted! Felelt neki Jézus: Az életedet adod értem? Bizony, bizony mondom neked, mire a kakas megszólal, háromszor megtagadsz engem.”

.....

.....

.....

Jézus a kereszthalála előtti utolsó együttlétüket is arra használta fel, hogy küzdjön tanítványaiért. Júdás iránti szeretete sem fogyott el, a kitartó ellenállása miatt azonban az ő esetében ez a szeretet meghátrálásra kényszerült. Sokatmondó részlet az, hogy Jézus „igen nyugtalankodott lelkében” (Jn 13,21) – nem maga miatt, hanem Júdás miatt. Nyitott könyvként olvastott a lelkében, látta hogyan rohan a vesztébe, és fájt érte a szíve. Megtette, amit még tehetett – többszörösen nyilvánvalóvá tette számára, hogy pontosan tudja, mire készül, s ezzel ismételten istenségét bizonyította számára. Júdás azonban olyan helyzetbe hozta magát sorozatos rossz döntéseivel, lelki megalkuvásaival, hogy már Isten Fia sem tudta őt megmenteni önmagától.

„Egy közületek ördög” – mondta róla Jézus már a galileai váltság idején (Jn 6,70). Az utolsó vacsorán pedig azt olvassuk, hogy „bement abba [Júdásba] a Sátán” – vagyis ekkor már tel-

jesen átadta az irányítást a Gonosznak az élete felett, aki „kezdettől fogva embergyilkos” (Jn 8,44), így gyorsan vezette őt tragédiája felé.

„[Júdás élettörténete is] bizonyítja, milyen rettenetes dolog a bűn, tanúsítja, hogy még a végtelen hatalom számára is milyen nehéz feladat a bűnöst megmenteni az isteni parancsolatok áthágásának következményeitől.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Jeruzsálem pusztulása c. fejelet)

„Amikor Péter azt mondta, hogy követné Urát még a börtönbe és a halálba is, azt úgy is értette. Minden egyes szavát komolyan gondolta, de nem ismerte eléggé önmagát. Szívében elrejtve bűnös elemek is voltak, amelyeket a körülmények felélesztettek. Ezek a bűnök örök kárhozatba vitték volna, ha Krisztus nem ébreszti veszedelme tudatára. Az Üdvözítő meglátta Péterben az önszeretetet és magabizást, amely még Krisztus iránt érzett szeretetet is felülmúlta. Sok gyengeség, le nem győzött bűn, lelki nemtörődömség, meg nem szentelt vérmérséklet, az erős kísértésekkel szembeni gondatlanság lett nyilvánvalóvá az életében. Krisztus ünnepléses figyelmeztetése arra szólította fel Pétert, hogy vizsgálja meg a szívét. Kevésbé kellett bíznia önmagában, és mélyebben kellett hinnie Krisztusban. Ha alázatosan elfogadta volna Krisztus figyelmeztetését, akkor folyamodhatott volna a nyáj Pásztorához, hogy tartsa meg őt, az Ő juhát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ne nyugtalankodjék a ti szívetek! c. fejelet)

Jézus Péter elesése után is folytatta érte a küzdelmét: imádkozott (Lk 22,32), külön üzent neki a feltámadása után (Mk 16,7), megjelent neki személyesen (Lk 24,34; 1Kor 15,5), és visszaiktatta a tanítványi körbe (Jn 21,15–17). „Lelkigondozói munkája” eredményesnek bizonyult, az apostol jó eszköz lett az evangélium terjesztésében.

6 Milyen értelemben adott Jézus új parancsolatot?

Jn 13,34-35 ■ „Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek. Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Vö. 1Jn 2,7-8 ■ „Atyámfiain, nem új parancsolatot írok nektek, hanem régi parancsolatot, amely előttetek volt kezdettől fogva. A régi parancsolat az ige, amelyet hallottatok kezdettől fogva. Viszont új parancsolatot írok nektek, ami igaz Őbenne és tibennetek, mert a sötétség szűnni kezd, és az igaz világosság már fénylik.”

.....

.....

.....

Az új parancsolat nem értelmezhető úgy, hogy az ószövetségi parancsolatokat – beleértve a Tízparancsolatot is – a kereszténység félreteheti, és most már „csak” szeretniük kell egymást Jézus felhívása szerint. A szeretet parancsolata nem új, kezdettől fogva ez volt a parancsolatok lényege, amint arra Jézus rámutatott (Mt 22,37-40; 5Móz 6,5; 3Móz 19,18). A parancsolat attól új, hogy Jézus élete által az isteni szeretet tökéletes mintája tárult eléjük. Jézus életét és hamarosan bekövetkező halálát látva a tanítványoknak úgy kell szeretniük egymást, ahogyan Jézus szerette őket. Olyan türelmesen kell hordozniuk egymás gyengeségeit, ahogyan Ő tette, ugyanakkor ugyanolyan határozottan, de szeretettel kell egymás hibáit megfeddeniük, ahogyan Ő fedtte őket. Az ő jellemükben is úgy kell egyesülni az igazságnak és a szeretetnek, ahogy azt Jézus jellemében szemlélhették (Jn 1,14).

„Krisztus meghagyta tanítványainak, hogy úgy szeressék egymást, ahogyan Ő szerette őket. Ezzel bizonyítsák be a világ előtt, hogy Krisztus, a dicsőség reménysége, testet öltött bennük. »Új parancsolatot adok nektek – mondta –, hogy egymást szeressétek. Amiként én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.« (Jn 13,34) Amikor e szavak elhangzottak, a tanítványok nem értették meg, de miután szemtanúi voltak Krisztus szenvedéseinek, keresztre feszítésének, feltámadásának és mennybemenetelének; miután pünkösdkor a Szentlelket elnyerték, felfogták Isten szeretetét, fogalmat alkothattak maguknak arról a szeretetről, amellyel egymás iránt kellett viseltetniük: »Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta értünk. Mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.« (1Jn 3,16)

A Szentlélek kiárasztása után a tanítványok széjjel jártak, hirdetni az élő Megváltót. Egyetlen vágyuk a lelkek üdvé volt. Emellett megízlelhatték a szentek közösségének szépségét is. Egymás iránt tapintatosak, figyelmesek, önmegtagadók és az igazságért minden áldozatra készek voltak. A mindennapi érintkezésben azt a szeretetet tanúsították egymás iránt, amelyet Krisztus parancsolt nekik. Ezt a szeretetet igyekeztek nyájas szavak és önzetlen cselekedetek által, mások szívében is felébreszteni.

Ezt a szeretetet, az új parancsolat iránti készséges engedelmességet kell a hívőknek mindenkor kinyilvánítaniuk. Olyan bensőséges összeköttetésben éljenek Krisztussal, hogy teljesíteni tudják összes követelményeit. Őket választotta ki Isten, hogy életükkel dicsőítsék a Megváltó hatalmát, aki büntelensége által megigazította őket.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Hű tanúbizonyság c. feje.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

A Szentlélekről szóló ígéretek Jézus búcsúbeszédeiben

I Milyen elnevezéssel szólt Jézus a Szentlélekről a búcsúbeszédeiben? Miért alkalmazta ezt az elnevezést négy alkalommal is, és tette ezáltal hangsúlyossá?

Jn 14,16–26; 15,26; 16,7 ■ „Kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké. Ama Vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya... Mikor pedig eljön majd a Vigasztaló, akit én küldök nektek az Atyától... Jobb nektek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló, ha pedig elmegyek, elküldöm Őt hozzátok.”

.....

.....

.....

A *Vigasztaló*nak fordított eredeti görög szó igei alakjának (*parakaleo*) jelentése: *mellé hív, magához hív, maga mellé ültet* (például egy bensőséges, bizalmas beszélgetésre). További jelentése: *megvigasztal* valakit, aki szomorúságban, bánatban van. Egyes újszövetségi igék esetében ez a szó *kérlelés, kérés, intés* jelentéssel is szerepel (Mt 5,4; 8,5; 31,14–36; Lk 3,18; Ap csel 2,40, 2Kor 1,4 stb.), amiben az jut kifejezésre, hogy a vigasztalásban sokszor *kérlelés, kérés* is benne foglaltatik.

Jézus búcsúbeszédeiben a *Vigasztaló* főnévi alakjában (*paraklétosz*) szerepel. Így nevezte Jézus az elküldendő Szentlelket, utalva ezzel sokoldalú tevékenységére. A *paraklétosz* kifejezés *szószólót, képviselőt, pártfogót, ügyvédet* is jelent. János apostol Krisztusra vonatkoztatja 1. levelében: „Én fiacskáim, ezeket azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek. Ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” (2, 1)

„Görögországban és Rómában az újtestamentumi időben a szószóló két különböző helyzetben segítette az ügyfelet: néha beszélt érdekében a bíróság előtt és védte az ügyét, más alkalmakkal pedig csupán előkészítette számára a beszédet, hogy az ügyfél maga beszélhessen. Krisztus a mi Szószólónk az Atya előtt, a Szentlélek pedig Krisztus Szószólója a mi számunkra. Ahogy Krisztus könyörög értünk, úgy kérlek a Szentlélek minket szívünk mélyén.” (Le Roy Edwin Froom: *A Vigasztaló eljövetele*, Advent Kiadó Bp., 2018)

Jézus előre látta, hogy tanítványait nem hagyhatja magukra feltámadása és mennybemenetele után sem. „Nem hagyalak titeket árváknak...” – mondta nekik (Jn 14, 18). Tudta, milyen túlerővel kell megküzdeniük szolgálatuk során, a rájuk váró megpróbáltatásaik közben is (Jn 14,30; 15,19). Tudta, hogy követőinek ellen-szenvvel és gyűlölettel kell szembenézniük a történelem során (Jn 16,19–20.33).

Jézus mindezekkel az igékkel arra hívja fel a figyelmünket, hogy ne csodálkozzunk és ne essünk kétségbe azon, hogy földi életünk során mennyi nehézséggel, testi-lelki megpróbáltatással kell együtt élnünk. A megígért Vigasztaló eljövetelével azonban mindig találunk vigasztalást, bátorítást, biztatást még akkor is, ha külső körülményeink jelentősen nem változnak meg.

„Minden időben és minden helyen, minden szomorúságban és minden nyomorúságban, amikor a kilátások borús-nak látszanak, a jövő pedig zavarosnak, amikor tehetetlennek és magányosnak érezzük magunkat, Krisztus elkül-

di hozzánk a Vigasztalót, válaszul hitből fakadó imádságunkra. A körülmények elválaszthatnak bennünket minden földi barátunktól, de nincs az a körülmény, nincs az a távolság, amely elválasztana bennünket mennyei Vigasztalónktól. Bárhol vagyunk, bárhová megyünk, Ő mindig a jobb kezünknel áll, hogy támogasson, fenntartsa, erősítsen és megvidámítsa bennünket. (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” c. fejt.)

William Blake (1757–1827) angol költő *A mások bánata* c. versének alábbi részlete is szépen fejezi ki a Vigasztaló személyes munkáját a bajban, bánatban lévőkért:

„S ne hidd, míg száll sóhajod,
Hogy Teremtőd nincsen ott,
És ne hidd, ha könnyezel,
Hogy Teremtőd nincs közel.

Belénk oltja örömét:
Hogy bajunk ő zúzza szét,
És míg meg nem enyhülünk,
Mellénk ül és sír velünk.”

(Tótfalusi István fordítása)

2 Mit jelent az, hogy a Szentlélek Jézust dicsőíti? Hogyan valósul meg ez általa?

Jn 16,13–15 ■ „[A Szentlélek] nem magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti nektek. Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti nektek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém, azért mondtam, hogy az enyémből vesz, és megjelenti nektek.”

.....
.....
.....

Milyen világosan, milyen szeretettel szolt Jézus a Szentlélek „rejtőzködő”, titokzatos személyéről. „...nem magától szól, csak azokat szólja, amiket hall...” Mennyire tapintatosan tud a Szentlélek háttérben maradni, mindenben alárendelődni az Atya és a Fiú akaratának, hogy csakis az Ő személyük, jellemük és nagyságuk válják nyilvánvalóvá az emberi világban, az emberi szívben. A Szentlélek mindent „Krisztustól vesz”, azaz csakis Krisztust jeleníti meg, az Ő „dicsőségét”, azaz jellemét tárja elénk elevenen, szeretné jelenlétét valóságossá tenni mibennünk.

„A Szentlélekről való gondolkodás közvetlenül vezet ahhoz, hogy fontolóra vegyük az Ő *személyiségét*. Könnyű elfogadni, hogy az Atya és Jézus is személy, magunk elé tudjuk képzelni őket. A Szentlélek azonban olyan titokzatosnak, láthatatlannak, rejtélyesnek tűnik, tettei pedig olyannyira a színpalak mögött játszódnak, hogy személyiségét megkérdőjelezzük, mintegy szembe állítjuk a másik két isteni személlyel... Ha Ő isteni személy, mi viszont úgy gondolunk rá, mint személytelen befolyásra, akkor egy isteni személyt rabolunk meg az Őt megillető tisztelettől, hódolattól és szeretettől. Ha a Szentlélek csak erő és befolyás, akkor megpróbáljuk megragadni és használni. Ha azonban személyként ismerjük el Őt, akkor azt fogjuk tanulmányozni, hogy miként rendeljük alá magunkat akaratának, hogy Ő használhasson bennünket... Jézus volt a legjelentősebb személy ezen a földön, és a Szentlélek az Ő megüresedett helyét hívatott betölteni. Jézus csodálatos személyének a helyét csak egy másik csodálatos isteni *személyiség* tölthette be, pusztán csak egy befolyás nem lett volna elegendő.” (Le Roy Edwin Froom: *A Vigasztaló eljövetele*, 27–29. o.)

3 Miképpen tud Jézus jelen lenni a Szentlélek által ebben a világban? Milyen áldást közvetít ez számunkra? Mi a jele, bizonyossága annak, ha a Szentlélek bennünk lakik?

Jn 16,7 ■ „Én az igazat mondom nektek: Jobb nektek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló, ha pedig elmegyek, elküldöm Őt hozzátok.”

Jn 14,16–17 ■ „Én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazság ama Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt és nem ismeri Őt, de ti ismeritek Őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.”

.....

.....

.....

„Az emberi test kötöttsége miatt Krisztus személyesen nem lehetett mindenütt egyszerre jelen. Követői javára volt, hogy elmenjen az Atyához, és utódjaként elküldje a Lelket a földre. Ezután senki sem lehetett előnyben tartózkodási helyéből vagy Krisztussal való közvetlen kapcsolatából eredően. Ettől kezdve elérhetővé lett a Megváltó minden ember számára a Lélek által. Ebben az értelemben Krisztus közelebb lehetett követőihez, mintha nem ment volna fel a mennybe.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek!” c. fej.)

Az elmúlt korszakokban a Szentlélek mindig is jelen volt, pünkösd óta szeretne folyamatosan *bennünk lakozni*. Ez a szívben érzékelhető tapasztalat valóság lehet minden keresztény

számára, akik hittel befogadják a Szentlelket. Ezáltal Krisztus valóságosan is velünk, illetve bennünk lehet! Miért van erre olyan nagy szükségünk? Miért mondja az Ige, hogy „akiben nincs Krisztus Lelke, az nem az övé” (Rm 8,9)?

Az Ige szerint a Szentlélek nemcsak időnkénti vendégként szeretne jelen lenni az életünkben, hanem lakni szeretne bennünk. Vagyis Jézus folyamatos, élő kapcsolatra vágyik az övével, mert „akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai” (Rm 8,14). De miről állapíthatjuk meg, hogy valóban Krisztusban lakozunk-e, van-e élő közösségünk Ővele?

„Kie a szívünk? Kivel foglalkoznak gondolataink? Kiről és miről beszélünk legszívesebben? Kie leghőbb érzelmünk és legjobb erőnk? Ha Krisztuséi vagyunk, gondolataink Őfelé irányulnak. Övé legédesebb érzelmünk. Akkor mindenünket – amik vagyunk és amivel bírunk – neki szenteljük. Kívánunk hozzá hasonlítani, óhajtjuk Lelkének leheletét, vágyunk akarátát teljesíteni és neki tetsző életet élni. Akik Krisztus Jézusban új teremtmények, a Lélek gyümölcsseit termik: szeretetet, örömet, békességet, türelmet, barátságot, jóságot, hitet, nyájasságot és mértékletességet. Nem találnak többé örömet a régi élvezetekben, hanem az Isten Fiában való hit által az Ő nyomdokait követik, az Ő jellemét tükrözik vissza, és »megtisztítják magukat, amint hogy Ő is tiszta« (1Jn 3,3). Amit régen gyűlöltek, azt most szeretik, s amit régebben szerettek, azt most gyűlölnek. Akik azelőtt büszkék és akaratosak voltak, most nyájasak és aláztosak, akik azelőtt a hiúság és az önérzet rabjai voltak, most szerények és komolyak lesznek. Az iszákos mértékletes és józan, a szemérmetlen pedig erényes lesz. A világ hiú szokásait elhagyják. Az igaz keresztény nem a »külső dísz« keresi, hanem a »szív elrejtett emberé«-t, »a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával« (1Pt 3,3-4).” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*, A tanítványság próbaköve c. feje.)

4 Mi a részünk abban, hogy a Szentlélek és általa Krisztus bennünk lakozzék?

Jn 14,21-23 ■ „Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem őt, és kijelentem magamat annak. Mondta neki Júdás (nem az Iskáriótes): Uram, mi dolog, hogy nekünk jelented ki magadat, és nem a világnak?

Felelt Jézus és mondta neki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet, és az én Atyám szereti azt, ahhoz megyünk, és annál lakozunk.”

.....

.....

.....

Jézus egymás után két alkalommal is megfogalmazta, hogy ki az, aki igazán szereti őt: „aki ismeri és megtartja parancsolataimat”. Ez tehát a lelki feltétele annak, hogy Jézus „kijelenthesse magát” nekünk, illetve, hogy igazi közösségünk lehessen Jézussal és az Atyával a Szentlélek által.

Ahogy Jézus és az Atya közötti egység alapja a szeretet, úgy számunkra is az Isten iránti szeretet, azaz az Ő parancsolatainak megtartása alapján jöhet létre kapcsolat a Szentlélekkel. Jézus főpapi imájában is ezért a szeretetközösségért imádkozott: „Megismertettem velük a te nevedet, és megismertetem, hogy az a szeretet legyen bennük, amellyel engem szeretted, és én is őbennük legyek.” (Jn 17,26) Figyeljük meg, hogy Jézus Isten szeretetének a megismertetését először múlt, majd folyamatos jelen időben is megfogalmazza. Tehát, ahogy földön jártakor, ugyanúgy ma is folyamatosan szeretne betölteni minket szeretetével a Lélek által.

Vajon szeretetből kívánjuk-e megtartani parancsolatait? Tudjuk-e, hogy csakis ezáltal lehetünk kapcsolatban mindhárom isteni személlyel? Igényünk-e, hogy mindig fejlődjünk, növekedjünk az Isten és emberek iránti szeretetben, mivel csakis ezáltal lehet valóságos közösségünk Istennel, de az emberekkel is!?

„Isten csak azoknak adja Szentlelkét, akik alázatosan várakoznak Istenre, akik éberren figyelnek vezetésére és kegyelmi ajándékaira. Ez a hit által igényelt megígért áldás maga után von minden más áldást. Krisztus az áldást kegyelmének gazdagsága szerint adja nekünk. Kész arra, hogy minden lelket megáldjon, szükségük és befogadóképességük szerint.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” c. fej.)

5 Miért nevezte Jézus a Szentlelket az igazság Lelkének?

Jn 14,16–17; 15,26 ■ „Én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké, az igazság ama Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt és nem ismeri Őt...

Amikor pedig eljön majd a Vigasztaló, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, Ő tesz majd bizonyosságot rólam.”

„Jézus az igazság Lelkének nevezi a Vigasztalót (Jn 16,13). Feladata, hogy meghatározza és őrizze az igazságot. Mindenekelőtt az igazság Lelkeként lakozik szívünkben, és így lesz Vigasztalónk. Az igazságban vigasztalás és békesség

van, de a hamisságban nem találhatunk sem igazi vigasztalást, sem igazi békességet. Sátán hamis elméletek és hagyományok útján tesz szert hatalomra elménk felett, és miközben az embereket a tévedések útjára vezeti, eltorzítja a jellemüket is.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” c. fej.)

„Az Úr Szentlelke által egyetlen szempillantás alatt több ismeretre tehetnétek szert, mintha a világ legnagyobb embereinek tanítványai lennétek. A világegyetem figyeli a Földön folyó harcot. Isten a maga végtelen szeretetével minden ember számára felkínálja az igazság megszerzésének lehetőségét, amely megváltáshoz vezető bölcsességgel ruház fel. Milyen nagy buzgalommal keresik az angyalok azt a személyt, aki majd él ezzel a lehetőséggel!” (Ellen G. White: *Keresztény szolgálat*, 155. o.)

6 A Szentlélek mely fontos munkájáról beszélt még Jézus, amit nem csupán tanítványaiban, hanem minden ember szívében szeretne véghez vinni? Hogyan függ össze ez evangelizációnkkal, bizonyágtevő szolgálatunkkal?

Jn 16,7–11 ■ „Amikor [a Szentlélek] eljön, megítéli a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében. Bűn tekintetében, hogy nem hisznek énbennem, igazság tekintetében, hogy én az Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem, ítélet tekintetében pedig, hogy e világ fejedelme megítéltetett.”

.....

.....

.....

„»Isten akarata az, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson.« (1Tim 2,4) Nem nehéz belátni, hogy ennek megvalósulását pusztán evangelizációs programokkal, a legegyszerűbb emberi tevékenységekkel sem lehetséges elérni. Ezért bátorító, hogy Isten Lelke az, aki küzd minden ember értelméért, lelkiismeretéért, akaratáért, hogy az igazság ismeretére elvezérelve örök életet adhasson neki.

Elgondolkodtató, hogy az Szentlélek három dolgot szeretne megértetni minden emberrel: mi a bűn, az igazság és az ítélet, ezeknek a valódi fogalma szerint.

A bűn gyökere, hogy »nem hisznek bennem«. Az ősbűn is az Isten iránti bizalmatlanságból eredt (1Móz 3,1–7). Azóta is ez a bizalmatlanság okozza a legtöbb bajt, önzést, panaszkodást, Isten elleni lázadást világunkban, annak ellenére is, hogy Isten a történelemben és ma is naponta számtalan élethelyzetben bizonyítja irántunk szeretetét, gondviselését. Az a legfájóbb, hogy egyszülött Fia Földre jövetelét, keresztyáldozatát sokan semmibe veszik ma is, mint ahogy korábban is.

»Igazság tekintetében, hogy én az Atyához megyek« – a Szentlélek megvilágosító munkájára van szükség annak az igazságnak a megértéséhez is, hogy miért ment Jézus feltámadása után az Atyához, mit tesz értünk ma is a mennyben, mit jelent az, hogy »helyet készít nekünk, hogy majd mi is örökre ott lehessünk, ahol Ő van« (Jn 14,1–3; Jel 21,1–3).

»Ítélet tekintetében, hogy e világ fejedelme megítéltetett.« A Szentírás mellett a Szentlélek munkájára van szükség annak megértéséhez, hogy »e világ fejedelme«, Sátán megítéltetett, azaz legyőzetett Krisztus által a keresztyénen (1Móz 3,15; Jn 12,31). Krisztus megváltó műve erkölcsi győzelmet biztosított, és most már csak rövid idő kérdése, hogy ez minden ember számára nyilvánvaló legyen! Előbb azonban a »mi lábunk alatt« (Rm 16, 20) is, a mi életünkben is le kell győznie Krisztusnak e világ fejedelmét, a mi hitbeli együtt-

működésünkkel. Ezeknek az igazságoknak a prédikálásával, Szentlélek általi megértésével több békességet, megnyugvást, hitbeli tapasztalatot nyerhetne mindenki.

»És [az igazság Lelke] amikor eljön, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.« (Jn 16,8) Isten Szava prédikálásának semmi haszna nem lenne a Szentlélek folytonos jelenléte és segítsége nélkül. Egyedül a Lélek az isteni igazság hatásos és eredményes tanítója. Csakis az Ő munkája nyomán ébred fel lelkiismeretünk, és alakul át életünk. Alkalmassá válhatunk arra, hogy Isten Beszédét másokkal is közöljük, mint akik jól ismerjük Isten parancsolatait és ígéreteit, de ha a Szentlélek nem teszi otthonossá szívünkben az igazságot, akkor egy lélek sem esik a »kőre«, nem »zúzatik szét« azon bizonyosságtevésünk nyomán (vö. Lk 20,18). Sem a tudományos képzettség, sem a földi előnyök, bármilyen nagyok legyenek is, nem tudnak senkit a világgosság hordozójává tenni Isten Lelke együttműködése nélkül. Az evangélium magvának elhintése csak akkor eredményes, ha mennyei harmat kelti életre a magot.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” c. fej.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

*– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Jézus kihallgatása Pilátus előtt, párbeszéde a helytartóval

(János 18,28–19,16)

Az igeszakasz tanulmányozása előtt szólnunk kell arról, ki volt Pilátus: „Pontius Pilátus, két évvel Jézus nyilvános működésének kezdete előtt, Krisztus után 26-ban mint ötödik [római] helytartó érkezett Júdeába... Kinevezését a császári gárda prefektusának, Seianusnak köszönhette... Seianus az egész birodalomban hírhedt volt zsidóellenességéről... Pilátus nem okozott csalódást, ezért Seianus hamarosan megtisztelte őt »a Császár barátja« (Amicus Caesaris) címmel...” (Gerhard Kroll: *Jézus nyomában*, Szent István Társulat, Budapest, 1962, 429–431. o.)

Részlet egy levélből, amelyet a kortárs I. Heródes Agrippa király írt Pilátusról Rómába barátjának, Caligulának (a későbbi császárnak): „Pilátus alkata szerint hajthatatlan és kegyetlenül kemény volt. Az ő idejében besúgások, erőszakos cselekmények, rablások, megalázások, elnyomás, bírói ítélet nélküli kivégzések sora és elviselhetetlen szigor uralkodott Júdeában.” (Idézi G. Kroll, i. m., 431. o.)

I Milyen szóváltás zajlott le Jézus vádlói és a római helytartó között Jézus kihallgatását megelőzően?

Jn 18,28–32 ■ „Vitték azért Jézust Kajafástól a törvényházba.

Reggel volt. Ők nem mentek be a törvényházba, hogy meg ne fertőztessenek, hanem megehessék a húsvéti bárányt.

Kiment azért Pilátus hozzájuk, és mondta: Micsoda vádat

hoztok fel ez ember ellen? Feleltek és mondták neki: Ha nem volna gonosztevő, nem adtuk volna őt a te kezébe. Mondta azért nekik Pilátus: Vigyétek el őt ti, és ítéljétek meg a ti törvényetek szerint. Mondták azért neki a zsidók: Nekünk senkit sem szabad megölnünk – hogy beteljesedjék Jézus szava, amelyet mondott, amikor előre jelentette, milyen halállal kell majd meghalnia.”

Vö. Lk 23,1-2 ■ „Felkelvén az ő egész sokaságuk, vitték őt Pilátushoz. Kezdték őt vádolni, ezt mondták: Úgy találtuk, hogy félrevezeti a népet, és tiltja a császár adójának fizetését, mivelhogy magát ama király Krisztusnak mondja.”

.....

.....

.....

„Reggel volt” – írja az evangélista. Arra következtethetünk, hogy kora reggel volt. Az evangéliumi leírásokból kitűnik, hogy a teljes szanhedrin (a zsidó főtanács) virradatkor ült össze az ítélelhozatalra. A lehető legkorábban, de olyan időben, amely formailag megfelelt annak a kívánalomnak, hogy nappal történjék az ítélelhozatal. Az ülés nem tartott sokáig, mert a döntő tárgyalás, a főpróba a hivatalos üléshez már éjszaka megtörtént. Jézust délelőtt 9 órakor feszítették meg (Mk 15,25).* Ezt megelőzően Pilátus – az első meghallgatás után – átküldte Jézust Heródeshez, majd újra visszavitték hozzá. Az ítélelhozatal után kísérték Jézust a kivégzés helyére. Mindezt figyelembe véve igencsak kora reggel kellett a zsidó főembereknek és az őket kísérő sokaságnak a törvényházhoz érkezni a megkötözött Jézussal.

* Márk evangélista szerint három óra volt, amikor megfeszítették Jézust. A zsidók reggel hat órától számították a nappal óráit, tehát a 3 órakor délelőtt 9 órát jelent.

A zsidó főemberek nem akartak bemenni a törvényházba rituális tisztaságuk megőrzése érdekében, ami egy rabbinikus előírás alapján alapult (vö. Ap csel 10,28). Képmutatásuk döbbenetes lelepleződése ez. Úgy vélték, hogy a pogány ember házába való belépés tisztátalanná tesz, a gyilkos szándék, az álnoksággal kifundált hazug vád viszont nem!

A római helytartó, Pilátus bizonyára kelleltenül ment ki hozzájuk kora reggel, hogy megtudja, miért keresik:

„A papok azt gondolták, hogy Pilátusnál minden nehézség nélkül keresztül tudják vinni tervüket. Korábban is írt alá halálos ítélet végrehajtására szóló parancsot sietősen... Egy fogoly élete nem sokat számított nála... Volt azonban valami a fogolyban, ami visszatartotta Pilátust ettől a döntéstől... Elhatározta, hogy mielőtt aláírná az ítéletet, előbb megtudja, hogy mivel vádolják... Pilátus nem volt lelkiismeretes bíró, mégis megtagadta a papok kérését... A papok kényszerhelyzetben voltak... Nem akarták, hogy úgy tűnjön, mintha Krisztust vallási alapon, vallási okból tartóztaták volna le... Így azt a látszatot kellett kelteniük, hogy Jézus a törvény és a rend ellen munkálkodott, ennek alapján aztán politikai bűnözőként lehetne elítélni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Pilátus palotájának udvarán c. fejezet)

Lk 23,2-höz fűzi Ellen G. White ezt a megjegyzést:

„Három vád, és mindhárom minden alapot nélkülöző. A papok tudták ezt, de hajlandók voltak a hamis tanúzásra, csakhogy elérhessék céljukat. Pilátus átlátott szándékukon. Nem hitte el, hogy a fogoly összeesküvést szőtt a kormányzat ellen. Szelíd és alázatos megjelenése egyáltalán nem volt összhangban ezzel a váddal. Pilátusnak az volt a meggyőződése, hogy aljas összeesküvést szerveztek egy ártatlan ember megsemmisítésére, aki valamiért útjában állt a zsidó főembereknek.” (*Jézus élete*, uo.)

2 Milyen kérdést tett fel a vádak nyomán Pilátus Jézusnak? Milyen párbeszéd alakult ki köztük? Milyen bizonyosságtétellel válaszolt Jézus a kérdésre?

Jn 18,33–37 ■ „Ismét bement Pilátus a törvényházba, és szólította Jézust: Te vagy a zsidók királya? Felelt neki Jézus: Magadtól mondod-e te ezt, vagy mások beszéltek neked énfelőlem? Felelt Pilátus: Avagy zsidó vagyok-e én? A te néped és a papi fejedelmek adtak téged kezembe: mit cselekedtél?

Felelt Jézus: Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna az én országom, szolgálaim vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való. Mondta azért neki Pilátus: Király vagy-e hát te csakugyan? Felelt Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómrá.”

.....

.....

.....

Jézus különleges személyisége, méltóságteljes némasága az ellene felhozott vádak hallatán bizonyára egyre mélyebb benyomást tett a helytartóra. Ezért kivonta a vádlottat a tömegből és bement vele a törvényházba. Egyedül János evangéliuma örökíti meg ezt a beszélgetést, amely az épületen belül zajlott le Jézus és Pilátus között. A tanítványok közül János volt az, aki Jézust az elfogatása után is a leghűségesebben és legbátrabban követte mindenhová. Bejuthatott valamiképpen a törvényházba is, és olyan helyen húzódhatott meg, ahonnét mindent hallott.

A helytartó kérdésének – „Te vagy-e a zsidók királya” – körülbelül ilyen hangsúlya lehetett: most itt, magunk között, őszintén mondd meg nekem, tényleg az vagy-e. Bizonyos mértékű őszinte érdeklődés, sőt tisztelet is volt e kérdésben. Ez adott alapot Jézusnak ahhoz, hogy közvetlen hangvétellő beszélgetést kezdeményezzen a helytartóval. Viszont kérdést tett fel Pilátusnak, amivel ezt fejezte ki: Valóban érdekel a válasz, vagy csak mások mondása alapján, bírói minőségemben kérdezed ezt tőlem? Finoman érzékelte Jézus ezzel a maga valódi méltóságát, és megkísérelte őszinte beszélgetéssé alakítani a vizsgálóbírói kihallgatást. A helytartó büszkesége azonban feléledt, és ingerülten utasította vissza a kezdeményezést. Emellett megvetést és kételyt is tartalmazott válasza: Mit érdekelnek engem a ti zsidó dolgaitok! Lásd csak milyen a te néped, a ti papi fejedelmeitek! Nem ők adtak-e téged a kezembe? Csak nem azt akarod mondani, hogy van ebben az egészben valami, ami engem személyesen érdekelhet?

Jézus azonban mégis megragadta azt a kis érzékenységet, fogékonyságot, amely Pilátusban felszínre jött. Nem engedte el az értékes szálat, hanem az előzőleg kezdeményezett, más hangnemben folytatta a beszélgetést. Világossá tette, hogy mennyiben király Ő, és mennyiben nem. Az Ő „országáról” beszélt, amivel megerősítette azt, hogy király. Egyértelművé tette azonban, hogy ez nem olyan királyság, mint amilyenről vádlói beszéltek és amilyenre Pilátus gondolhat. Az Ő országa „nem e világból való”, ezért az Ő királysága semmiféle veszélyt nem jelent a Római Birodalomra. Ennek nyilvánvaló bizonyossága, hogy nem toborzott maga mellé csapatokat, elszánt harcosokat. Nyomatékosan megismételte: „Az én országom nem innen való.” Ezzel szinte kezébe adta Pilátusnak a fonalat, hogy tovább kérdezősködjék kiléte, királysága felől.

Pilátus megértette Jézus választát, a lázadás témáját azonnal elejtette, ami bíróként érdekelhette volna. Meglepődve kérdezte Jézustól: „Király vagy hát te csakugyan?” Ő így kezdte válaszát: „Te mondod, hogy én király vagyok.” Ezt fejezte ki ezzel: Úgy

érezed, szóba lehet állni azzal, hogy én király vagyok? Mit láttál meg, mit sejtettél meg az én nem innen való lényemet illetően? Nem állt meg itt azonban Jézus, hanem világossá tette, kicsoda is Ő. Kijelentette, hogy Ő nem úgy született e világra, mint más emberek, hanem egy másik világból „jött erre a világra”. Ezután arra terelte a szót, hogy mi a küldetése, miért jött-e világra. Végül egy leheletfinom, de jelentőségteljes megjegyzést is hozzáfűzött még Jézus a kilétéről és küldetéséről szóló bizonyágtételhez: „Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.” Közvetett, tapintatos, ugyanakkor szívélyes meghívást tartalmazott ez az utolsó mondat Pilátus számára.

Jézus hitvallása a maga küldetéséről, földre jövele céljáról, abszolút hiteles volt:

„Az igazság sohasem gyengült el ajkán, sohasem torzult el élete során a követelményei iránti engedelmesség hiánya miatt. Az igazság nagy horderejű elvei az új kinyilatkoztatás frissességével peregetek ajkáról. Az igazságot végtelen fontosságához... illő komolysággal szólta.” (Ellen G. White, 49. kézirat, 1898)

3 Hogyan reagált Pilátus Jézus önmagáról szóló bizonyágtételére? Milyen alkalmat, nagy lehetőséget mulasztott el ezzel?

Jn 18,38 ■ „Mondta neki Pilátus: Micsoda az igazság? Amint ezt mondta, újra kiment a zsidókhöz, és mondta nekik: Én nem találok benne semmi bűnt.”

.....

.....

.....

Lélegzetelállító pillanat volt ez. Mi lesz vajon Pilátus válasza Jézus bizonyágtételére és meghívására? A fény vagy a sötétség felé indul el? Mintha a fény felé fordította volna fejét egy pillanatra, amikor feltette az örök nagy emberi kérdést: „Micsoda az igazság?” A következő percben azonban már sarkon is fordult, és indult ki a térre. Szólította a kötelesség, tudta, hogy égő türelmetlenséggel várják őt odakint. Egyrészt érthető ez, másrészt viszont mennyire sajnálatos, hogy nem várta meg a választ.

„Pilátus elszalasztotta az aranyat érő lehetőséget... Megragadták az Üdvözítő szavai, szívét felkavarta a vágy, hogy megismerje, mi is valójában az az igazság, amelyről Jézus beszélt... A választ azonban már nem várta meg.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Pilátus palotájának udvarán c. fej.)

Jellemző ez sok ember esetében, a megszólítottóság utáni megtorpanás (vö. Ap csel 26,28)? Eszünkbe juthat egy verssor énekeskönyvünk egyik énekéből: „Lelked csak majdnem kész, s a majdnem túl kevés.”

4 Miként fáradozott Pilátus ezt követően is Jézus megmentéséért? Milyen súlyos hibát követett el azonban ismét?

Jn 18,39–19,1 ■ „Szokás nálatok, hogy elbocsássak nektek egyet a páska ünnepén: akarjátok-e azért, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát? Kiáltoztak azonban mindannyian: Nem ezt, hanem Barabbást! Ez a Barabbás pedig tolvaj volt. Akkor azért előhozatta Pilátus Jézust, és megostoroztatta.”

.....

.....

Pilátus tanúságot tett arról, hogy semmi bűnt nem talált Jézusban. Tudta azonban, hogy a felmentő ítélettel a végsőkéig felkorbácsolná az indulatokat. Ezt vélte enyhíteni a fenyíték felajánlásával. Jót akart, de letért a következetes igazságosság ösvényéről. Ez pedig törvényszerűen maga után vonta azokat a következményeket, amelyek a szándékával éppen ellentétes irányba vitték az eseményeket. Mennyire igaz a bölcs mondás: „Még megbírságotlani is az igazat nem jó, a tisztességest megverni az ő igazságáért.” (Péld 17,26)

„Pilátus... kijelentette, hogy Jézus ártatlan, mégis hajlandó volt megkorbácsoltatni, hogy lecsillapítsa vádlóit. Feláldozta az igazságosság alapelvét, hogy kölcsönös engedmények adásával megegyezhessen a csőcselékkel. Ezzel azonban kellemtelen helyzetbe sodorta magát. A sokaság, észelve a helytartó határozatlanságát, még hangosabban ordítózva követelte a fogoly halálra ítéelését. Ha Pilátus az első pillanattól fogva határozott lett volna, és megtagadja annak az embernek az elítélését, akit ártatlannak talált, ha kezdettől fogva a lelkiismeretére hallgat, akkor a zsidók nem kísérelték volna meg, hogy előírják neki, mit tegyen. Krisztust megölhették volna, de a gyilkosság bűne nem terhelte volna Pilátust. Ő azonban egyik [rossz] lépést a másik után tette meg... Ingadozása és határozatlansága végül a romlását okozta.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Pilátus palotájának udvarán c. fej.)

5 Milyen párbeszédre került sor ezután a zsidó vezetők és a helytartó között? Mitől rémült meg Pilátus? Mit kérdezett ezt követően Jézustól? Milyen újabb bizonyítékok hangzottak el számára Jézus részéről?

Jn 19,4-11 ■ „Ismét kiment Pilátus, és mondta nekik: Íme kihozom őt nektek, hogy értsétek meg, nem találok benne semmi bűnt... Mondta nekik Pilátus: Ímhol az ember!

Mikor azért látják őt a papi fejedelmek és a szolgák, kiáltoztak, mondván: Feszítsd meg, feszítsd meg! Mondta nekik Pilátus: Vigyétek el őt ti, és feszítsétek meg, mert én nem találok benne bűnt! Feleltek neki a zsidók: Nekünk törvényünk van, és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mivelhogy Isten Fiává tette magát.

Mikor ezt a beszédet hallotta Pilátus, még inkább megrémült. Ismét bement a törvényházba, és szólt Jézusnak: Honnét való vagy te? De Jézus nem felelt. Mondta azért neki Pilátus: Nekem nem szólsz-e? Nem tudod-e, hogy hatalmam van arra, hogy megfeszítselek, és hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak? Felelt Jézus: Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked. Nagyobb bűne van azért annak, aki a te kezvedbe adott engem.”

.....

.....

.....

„Isten fia ott állt... töviskorona volt a fején. Derékig levetkőztették, hátán láthatóvá lettek a korbácsolás nyomai, a hosszú, kegyetlen csíkok, amelyekből patakokban folyt a vér. Arca vérfoltos volt, és magán hordozta a kimerültség és a fájdalom jeleit... [Ugyanakkor] arcának minden vonása jóindulatot, alázatot és irgalmat sugárzott kegyetlen ellenségei iránt. Magatartásában nem volt gyengeség, hanem a hosszú szenvedés elhordozásának az ereje és méltósága sugárzott belőle. Pilátust bámulattal öntötte el az Üdvözítő panaszkodástól mentes türelme. Nem kételkedett abban, hogy ennek az embernek a látványa... felkelti iránta a zsidók részvétét. Nem értette a papok vele szemben tanúsított fanatikus gyűlöletét... A papok, a főemberek és a tömeg

ismételten szörnyű kórusban kiáltozták: Feszítsd meg, feszítsd meg! (Lk 23,21) Végül Pilátus elvesztette minden türelmét oktan kegyetlenségükkel szemben, és így kiáltott fel: »Vigyétek el őt ti, és feszítsétek meg, mert én nem találok benne bűnt!« (Ellen G. White: *Jézus élete*, Pilátus palotájának udvarán c. fej.)

A papi fejedelmek szinte kétségbe estek, hogy annyi küzdelem és az eddig elért eredmények után mégis elveszíthetik a csatát. Kimondták azt, amit pedig nem akartak megvallani a helytartó előtt, a valódi indoklást, amely miatt maguk között Őt halálra ítélték. Miért *rémült meg* ekkor Pilátus? Mi oka lehetett a római hatalom képviselőjének a félelemre? Feljelentéssel csak később fenyegették meg. Miért *rémült meg* hát? Arra lehet csak gondolni, hogy Pilátusban összeállt mindaz, ami ebben az ügyben benyomást tett rá, megfordult benne: Lehetséges, hogy Jézus nem egyszerű ember csupán? A történet folytatása elárulja, mi *rémítette* meg: „Ismét bement a törvényházba, és szólt Jézusnak: Honnét való vagy te?”

Jézus azonban hallgatott. Pilátus, noha tudta, elismerte, hogy ártatlan, megostoroztatta Őt. Ezután nincs, mit mondania. Hallgatásával érzékeltette, hogy Pilátus elárulta az igazságot. A helytartó ekkor idegesen, ingerülten szólt rá: „Nekem nem szólsz-e, nem tudod-e, hogy hatalmam van arra, hogy elveszítselek, és hatalmam van arra, hogy elbocsássalak?”

Jézus nem hagyhatta szó nélkül Pilátus kijelentését, miszerint a helytartónak hatalma lenne felette. Előző hallgatása Pilátus igazságtalan eljárásának a minősítése volt, most azonban közvetett módon válaszolt arra, hogy *honnét való*. A helytartó csak valamilyen titokzatos, felülről jövő akarat folytán dönthet sorsáról, egyébként „semmi hatalma” sem lehetne felette. Az isteni megváltási terv mély és csodálatos titkára utalt Jézus idézett kijelentésével (Ésa 53,10–11). Pilátus iránti részvétből azonban hozzátette még: „Nagyobb bűne van azért annak, aki a te kezede-

be adott engem.” Benne volt ebben a megállapításban, hogy a papi fejedelmek bűne nagyobb, mint az övé, de a helytartó sem lesz vétlen, ha lelkiismereti meggyőződése ellenére elítéli Őt.

6 Mely ponton tört meg Pilátus ellenállása azt illetően, hogy kiszolgáltassa Jézust ellenségeinek? Mivel tudta megfogni őt az ősellenség? Miből tűnik ki, hogy megvetette a zsidó vallási vezetőket, akik mindenáron Jézus halálát kívánták?

Jn 19,12–22 ■ „Ettől fogva igyekezett Pilátus őt szabadon bocsátani, de a zsidók kiáltoztak, mondván: Ha szabadon bocsátod őt, nem vagy a császár barátja, mert ha valaki magát királlyá teszi, ellene mond a császárnak!

Pilátus azért, amikor hallotta e beszédet, kihozatta Jézust, és ült a törvénytevő székbe... majd átadta nekik őt, hogy megfeszíttessék.

Átvették azért Jézust és elvitték... Pilátus pedig címet is írt, és feltette a keresztfára. Ez volt pedig az írás: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. Sokan olvasták e címet a zsidók közül, mivelhogy közel volt a városhoz az a hely, ahol Jézus megfeszítettetett... Mondták azért Pilátusnak a zsidók papi fejedelmei: Ne írd: A zsidók királya, hanem úgy, ahogy ő mondta: A zsidók királya vagyok. Felelt Pilátus: Amit megírtam, megírtam.”

.....

Pilátus nem tudott győzni abban a próbatételben, hogy válasszon e kettő között: a lelkiismerete meggyőződése szerinti

igazságot kövesse-e, avagy – a következményeket mérlegelve – a megalkuvást válassza. Nagy erkölcsi próbatétel ez. Sok ember bukott már el ezen a ponton, az ilyen választásnál. Az igaz emberre viszont az jellemző, hogy nem fontolgatja a következményeket. Szóba sem jöhet nála a megalkuvás, mert nem tud, nem akar másként gondolkodni, cselekedni, mint ahogy a lelkiismereti meggyőződése szerinti igazság diktálja.

„[A zsidó vezetők] annak érdekében, hogy elhatározott tervük szerint Krisztust megöljék, hajlandók voltak kifejezni hűségüket az idegen uralom iránt, amelyet egyébként szívük mélyéből gyűlöltek. Pilátus gyenge pontjára tapintottak rá. A római kormányzat gyanakodott rá,* és Pilátus tudta, hogy ha magatartásáról egy ilyen jelentés érkezne Rómába, az könnyen a vesztét jelenthetné... Pilátus szeretne volna megszabadítani Jézust, de látta, hogy ezt nem tudja megtenni úgy, hogy közben a pozícióját ne veszélyeztesse. Ezért inkább feláldozott egy ártatlan életet.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Pilátus palotájának udvarán c. fej.)

Pilátus döbönt kérdése a papi fejedelmekhez – „A ti királyotokat feszítem meg?” – ezt fejezte ki: Tudjátok, mit beszéltek? Ti, akik annyira megaláznak tartjátok Rómának való alávetettségeteket, most arra biztattok engem, ennek a hatalomnak a képviselőjét, hogy feszítem meg a ti királyotokat? Annyira gyűlölitek ezt a Jézust, hogy elítéltetéséért cserébe önként elfogadjátok a római hatalom vasigáját?

Később a papok is rájöttek, hogy kontraproduktív volt, amit tettek. A kereszt feliratát látva rá akarták venni Pilátust, hogy változtassa meg a szöveget.

* A fenti idézet erre utal: a római udvarban gyanakodtak Pilátusra, hogy ő is belekeveredett a Seianus-féle összeesküvésbe.

„Pilátus azonban, mivel haragudott magára korábbi gyengeségéért, és megvetette a féltékeny, ravasz papokat és főembereket, ridegen ennyit felelt: »Amit megírtam, megírtam.« Pilátusnál és a zsidóknál nagyobb hatalom irányította a felirat elhelyezését Jézus feje fölé. Isten gondviselésében az volt a szerepe ennek, hogy a Szentírás tanulmányozására késztesse... Emberek ezrei érkeztek minden országból Jeruzsálembe, és a felirat, amely a názáreti Jézust Messiásnak jelentette ki, megragadta figyelmüket. A felirat szövege eleven igazság volt, melyet egy Isten által vezérelt kéz írt le.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Pilátus palotájának udvarán c. fej.)

*Az e heti adomány a médiaosztályt
és az internetes műsorszórás működését támogatja.*

A feltámadt Jézus első találkozásai tanítványaival

(János 20. fejezet)

I Hogyan állíthatók sorrendbe a Jézus feltámadását követő események a négy evangélium leírásának egybevetése alapján?

Tanulmányunk a János evangéliumában megörökített eseményekkel foglalkozik részletesen. A teljes kép kedvéért a másik három evangélium beszámolóit is felhasználva az alábbi sorrend állapítható meg a Jézus feltámadását követő eseményekre vonatkozóan:

„– *A feltámadás tanúi római katonák voltak.* Amint felocsúdtak, azonnal a városba mentek jelenteni a történeteket. A papok azonban egy sötét hazugságba vitték bele őket, megvesztegetéssel (Mt 28,11–15). »A papok megnyugtatták a katonákat. Teljes biztonságot ígértek nekik, ha a valóságot elhallgatják. Azzal érveltek, hogy Pilátus sem kívánja e hírek terjedését. A római katonák eladták pénzért az igazságot. Őszinte, igaz lélekkel jöttek a papokhoz – a hazugság bűnével terheltén, az árulás bérével távoztak tőlük.« (Ellen G. White: *Jézus élete, Feltámadott az Úr c. fejj.*)

– *Mária Magdaléna látta ezután először az üres sírt,* mivel ő már szürkületkor odament. Akkor ő nem látta sem Jézust, sem az angyalokat, hanem az üres sír feletti megdöbbenésében azonnal futott a városba, hogy Pétert és Jánost értesítse.

– Ezután *a többi asszony érkezett meg a sírhoz*, ők viszont már az angyalokat is látták, hallották, sőt útközben magával Jézussal is találkoztak.

– Miközben ezek az asszonyok úton voltak Jeruzsálemben, *Mária Magdaléna, valamint Péter és János visszaértek a sírhoz*. Péter és János megtekintették az üres sírt és visszatértek a városba.

– *Mária Magdaléna azonban ott maradt sírva és gyötrődve*. Amint újra benézett a sírboltba, ott látott két angyalt, akik meg is szólították őt. Közvetlenül ezután maga Jézus is megjelent neki és beszélt vele.

– *Ugyanezen a napon jelent meg Jézus Péternek is*, akinek külön, név szerint is üzent, ezzel biztosítva az őt megtagadó tanítványt bűnbocsánataról és változatlan szeretetéről. Erről a találkozásról semmi közelebbit nem tudunk, de kétszer is említi az írás, és az is kitűnik, hogy ezen az első napon történt, még azelőtt, hogy a késő esti, illetve éjszakai órákban Jézus valamennyi tanítványával találkozott volna (1Kor 15,5; Lk 24,33–34).

– *Ennek a napnak estéjén csatlakozott Jézus az emmausi úton* – először kilétét rejtve – két, tágabb körhöz tartozó tanítványhoz, akik közül az egyiknek Kleofás volt a neve. Később az otthonukba térve megnyilatkozott nekik, és felismerték Őt.

– *A késő esti, illetve valószínűleg már éjszakai órákban megjelent Jézus az egybegyűlt tanítványoknak és a velük együtt lévő, más követőinek*.

Nyolc nap múlva – amikor már Tamás is velük volt – *megjelent Jézus ismét az egybegyűlt tanítványoknak*.

– *Galileában a még halála előtt megjelölt helyen találkozott ismét tanítványaival és mintegy 500 atyáfival*.

– Nem tudjuk, pontosan mikor, de megjelent *Jakabnak is* (akin az Úr testvérét kell érteni, nem János testvérét, a később mártírhalált halt Jakobot). Pál apostol erről a találkozásról is említést tesz a maga felsorolásában. Úgy tűnik leírásából, mint ha a nagy galileai találkozó után történt volna ez (1Kor 15,7).

– Lehetséges, hogy voltak ezen kívül még más találkozások és megjelenések is, amelyekről azonban az evangéliumok nem szólnak részletesen (Ap csel 1,3 vö. Jn 20,30; 21,25).” (Vankó Zsuzsa: *Jézus élete*, a Sola Scriptura Teológiai Főiskola jegyzete, Bp., 2004, 367–368. o.)

2 Hogyan erősíti az evangéliumok hitelességét beszámolóik elevensége, a történések életszerű leírása? Mi győzte meg János apostolt – a többi apostolt megelőzően – Jézus feltámadásáról?

Jn 20,1–8 ■ „A hét első napján pedig jó reggel, amikor még sötét volt, odament Mária Magdaléna a sírhoz, és látta, hogy elvétellett a kő a sírról. Futott azért és ment Simon Péterhez és ama másik tanítványhoz, akit Jézus szeret, és mondta nekik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették Őt.

Kiment azért Péter és a másik tanítvány, és mentek a sírhoz. Együtt futottak pedig mindketten. De ama másik tanítvány hamar megelőzte Pétert, és előbb jutott a sírhoz. Lehajolva, látta, hogy ott vannak a lepedők, mindazáltal nem ment be. Megjött azután Simon Péter is nyomban utána, bement a sírba, és látta, hogy a lepedők ott vannak, a keszkenő pedig, amely fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön, összegöngyölítve egy helyen. Akkor aztán bement a másik tanítvány is, aki először jutott a sírhoz, és látott és hitt...”

.....

.....

E leírást olvasva nem merülhet fel kétely bennünk afelől, hogy az események így történtek. Az apró, természetes mozzanatok

és részletek miatt is lehetetlenség kitalált történeteknek tekinteni az evangéliumok tanúvallomásait és elbeszéléseit. E beszámolók elevensége, életszerűsége is bizonyítja hitelességüket.

Mária Magdalénának az üres sírról való híradása után Péter és János futva siettek a sírhoz. János Pétert megelőzve ért oda, de megvárta idősebb társát, megállt a bejáratnál, mindazonáltal behajolt és benézett a sziklasírba.

„János hozzáteszi elbeszéléséhez, hogy amint az összehajtott kendőket látta, ő rögtön hitt..., noha nem hallott még biztos hírt Jézus feltámadásáról. Pusztán csak a sír üressége volt a felfogható tény még akkor. A gondosan összehajtott lepel és kendők látványa azonban olyan megdöbbentő volt, hogy azonnal felvillantotta benne a gondolatot: Jézus él, feltámadt. Hiszen ha a test elrablása történt volna, a lepedők és a kendő leszedése is valószínűtlen lett volna, nemhogy gondos összehajtogatásuk! Egyre lehetett csak gondolni: e sír lakója felkelt – a rá jellemző tiszteséggel és rendszeretettel –, elrendezett maga körül mindent, és úgy távozott innét. Ilyen történetet nem lehet kitalálni! (Itt jegyezzük meg azt, hogy a torinói lepel ereklyéje körül folyó hitelességi vitában is perdöntő ez az ígehely. Jézus nem egy lepellel volt letakarva, hanem lepedőkbe burkolták a testet, és külön kendővel kötötték át a fejét. Ez volt a korabeli zsidó szokás a temetkezésnél, amint ezt Jn 11,44 is egyértelműen tanúsítja.)” (Vankó Zsuzsa, i. m., 371–372. o.)

„A tanítványok a sírbolthoz siettek és azt látták, amit Mária mondott nekik. Látták a sírboltban a halotti lepelt és a kendőt, de nem találták ott az Urat. Éppen ez volt a bizonyítéka annak, hogy Krisztus feltámadt. A halotti lepedőket nem hanyagul rakta félre, hanem gondosan összehajtogatva, mindegyiket a maga helyére tette. János „látott és hitt” (Jn 20,8). Még nem értette meg az Írásnak azt az üzenetét, hogy Krisztusnak fel kell támadnia a halottak közül (Jn 20,20), de most már visszaemlékezett az Üdvözítő szavaira,

amelyekkel megjövendölte feltámadását. Maga Krisztus volt az, aki a halotti lepedőket gondosan elhelyezte... Jézus szemében, aki a csillagokat éppúgy vezérli, mint a parányi atomokat, semmi sincs, ami nem fontos. Rendet és tökéle-
tességet láthatunk minden munkájában.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Mit sírsz?” c. fej.)

3 Hogyan találkozott ezután a sírnál tovább időző Mária Magdaléna a feltámadt Üdvözítővel? Mit tanulhatunk Jézus Máriához intézett szavaiból ma is?

Jn 20,11–18 ■ „Mária pedig kint állt a sírnál sírva. Amint ott sirt, behajolt a sírba, és látott két angyalt fehér ruhában ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, ahol Jézus teste feküdt. Mondták neki: Asszony, mit sírsz? Mondta nekik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették őt. Amikor ezeket mondta, hátrafordult, és látta Jézust ott állni, de nem tudta, hogy ő az. Mondta neki Jézus: Asszony, mit sírsz? Kit keresel? Az pedig azt gondolva, hogy a ker-
tész az, mondta neki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted őt, és én elviszem őt. Mondta neki Jé-
zus: Mária! Az megfordulva, mondta neki: Rabboni! Ami ezt teszi: Mester! Mondta neki Jézus: Ne illess engem, mert nem mentem még fel az én Atyámhoz, hanem menj az én atyámfiához, és mondd nekik: Felmegyek az én Atyám-
hoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istene-
tekhez. Elment Mária Magdaléna, hirdetve a tanítványok-
nak, hogy látta az Urat, és hogy ezeket mondta neki.”

.....
.....
.....

„Milyen sok keresztény cselekszik ma is úgy, miként a tanítványok tettek! Milyen sokan visszhangozzák Mária kétségbeesett kiáltását: »Elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették őt.« (Jn 20,13) Milyen sok embernek lehetne elmondani azokat a szavakat, amelyeket az Üdvözítő mondott: »Mit sírsz? Kit keresel?« (Jn 20,15) Pedig az Úr szorosan mellettük vagy előttük áll. Könnyeiktől megvakított szemük azonban nem tudja meglátni, nem képes felismerni Őt. Az Úr beszél hozzájuk, de ők nem értik azt, amit mond nekik. Ó, bárcsak a lehajtott fejek felemelkedhetnének, bárcsak a szemek megnyílhatnának, hogy meglássák az Urat, bárcsak a fülek odafigyelnének az Úr hangjára!... Ne gyászoljatok úgy, mint azok, akik reménytelenek és tehetetlenek! Jézus él, és mert Ő él, mi is élni fogunk. Hálás szívekből, ajkokról... hadd zengjen a boldog ének: Krisztus feltámadt! Krisztus azért él, hogy közbenjárjon értünk!... Higgy, és meg fogod látni Isten dicsőségét!” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Mit sírsz?” c. fej.)

Jézusnak az a kijelentése, hogy a feltámadása után, Máriával történt találkozásakor nem ment még fel az Atyához (Jn 20,17), segít egy vitatott igehely – Lk 23,43 – helyes értelmezésében is. Ennek alapján Jézus nem lehetett halála napján a paradicsomban, és értelemszerűen nem is ígérhette ezt meg a vele együtt keresztre feszített embernek. Így a vers helyesen: „Bizony mondom neked ma, hogy velem leszel a paradicsomban.”

„Említésre méltó, hogy Jézus még a feltámadás napján felment az Atyához. Mária Magdalénának világosan szólt erről, és megüzente tanítványainak is: Jn 20,17. Elképzelhetetlen is, hogy a golgotai áldozat idején való fájdalmas elszakadásuk után, Jézus még 40 napig várakozott volna az Atyával való találkozásra. Micsoda találkozás lehetett ez! Az Írás hallgat róla, bizonyára azért, mert emberi szavakkal visszaadhatatlan. Másrészt milyen

csodálatos, hogy Jézus még aznap visszatért tanítványaihoz a Földre. Pedig mennyire vágyakozhatott mennyei Atyjával és hazájában maradni! De az övéi és földi műve az elveszett ember-ekért oly fontos volt neki! Azt is láthatjuk itt, hogy Isten számára nincs távolság menny és Föld között. Erről tanúskodik Dn 9,21–23 is.” (Vankó Zsuzsa, i. m., 368. o.)

4 Milyen megbízatást adott Jézus a tanítványoknak a feltámadása utáni első találkozásukkor? Milyen segítségre volt szükségük ehhez? Egyúttal mire kaptak felhatalmazást, és mire nem?

Jn 20,19–23 ■ „Amikor este volt, azon a napon, a hét első napján, amikor az ajtók zárva voltak, ahol egybegyűltek a tanítványok a zsidóktól való félelem miatt, eljött Jézus és megállt középen, mondta nekik: Békesség nektek! Azután megmutatta nekik a kezeit és az oldalát. Örvendeztek azért a tanítványok, hogy látták az Urat.

Ismét mondta nekik Jézus: Békesség néktek! Amiként engem küldött az Atya, én is akképpen küldlek titeket. És amikor ezt mondta, rájuk lehelt. Mondta nekik: Vegyetek Szentlelket: akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak, akikéit megtartjátok, megtartatnak.”

.....

.....

.....

A tanítványoknak ott kellett folytatniuk a munkát, ahol Jézus abbahagyta halála előtt, és úgy kellett azt végezniük, ahogyan Ő végezte. Ahogyan az Atya küldte Őt, úgy küldte most őket Jézus megkezdett munkája folytatására – az evan-

gélium hirdetésére, az emberiség testi és lelki gyógyulásának munkálására (vö. Jn 17,18).

„Amikor Jézus találkozott tanítványaival, emlékeztette őket azokra a szavakra, amelyeket a halála előtt mondott nekik: hirdetniük kell a világnak azokat a csodálatos igazságokat, amelyeket rájuk bízott... Nekik kell hirdetniük a békesség és az üdvösség evangéliumát, az Üdvözítő hatalmát. »Amikor ezt mondta, rájuk lehelt, és mondta nekik: Vegyetek Szentlelket!« ...A Szentlélek adományaiból való bőségesebb részesedés nem következett be Krisztus mennybemeneteléig... Jézus így akarta emlékeztetükbe vésni azt a tényt, hogy ezt a szolgálatot nem tudják elvégezni a Szentlélek nélkül...

»Akinak a bűneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak, akikéit megtartjátok, megtartatnak.« Krisztus nem ad itt szabadságot senkinek arra, hogy másokat megítéljen. A Hegyi beszédben is megtiltotta ezt. Az ítélet Isten előjoga. Krisztus azonban a gyülekezet testületét felelőssé teszi minden egyes tagjáért, akik bűnbe estek. A gyülekezetnek az a kötelessége, hogy figyelmeztesse, fegyelmeztesse, és ha lehet, állítsa helyre őket. »Ints, feddj, buzdíts – írja Pál apostol – teljes béketűréssel és tanítással!« (2Tim 4,2) Minden igazságtalansággal szemben lelkiismeretesen járj el! Ints minden lelket, aki veszélyben forog! Ne hagyj magára senkit, hogy megcsalja önmagát! Nevezd a bűnt mindig a valódi nevével!...

Azok, akik a bűn elkövetését választják, megtagadják Krisztust. A gyülekezetnek meg kell mutatnia, hogy nem szentesíti, nem hagyja jóvá tetteiket, különben maga a gyülekezet becsteleníti meg Urát... A gyülekezetnek úgy kell foglalkoznia a bűnnel, amint azt Isten előírta, és akkor a gyülekezet cselekedeteit a mennyben is jóváhagyják. Aki megveti a gyülekezet tekintélyét, Krisztus tekin-

télyét veti meg. A képnek azonban van egy világosabb oldala is. »Akinak a bűneit megbocsátjátok, megbocsátanak azoknak.« ...A prédikátorok az Üdvözítő megbocsátó irgalmasságával szóljanak a tévelygőkhöz. A bűnösöket bátorítsák arra, hogy tartsanak bűnbánatot, és higgyenek abban, aki egyedül tud megbocsátani. Isten Szava tekintélyével mondják meg a bűnösöknek: »Ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.« (1Jn 1,9) Mindazoknak, akik megbánják bűneiket, bizonyosságuk van erről: »Hozzánk térvén könyörül rajtunk, eltapossa álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket!« (Mik 7,19)

A gyülekezet halás szívvvel fogadja el a bűnösök bűnbánatát. A bűnbánót vezessék a hitelenség sötétségéből a hit és az igazság világosságára... A megbocsátásnak ezt a formáját a menny jóváhagyja. A gyülekezetnek csak ilyen értelemben van hatalma megbocsátani a bűnösöknek. A büntől való szabadulást csak Krisztus érdeme útján nyerhetjük el. Sem egyetlen embernek, sem az emberek valamilyen közösségének nem adott hatalmat arra Krisztus, hogy bárkinak a lelkét megszabadítsa bűneitől. Krisztus csak azzal bízta meg tanítványait, hogy az Ő nevében prédikálják a bűnök bocsátatát minden népnek, de nincs hatalmuk arra, hogy a bűn egyetlen foltját is eltávolítsák. Jézus neve az egyetlen olyan »név, amely által kell nekünk megtartatnunk.« (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Békesség néktek!” c. fejelet)

Figyeljük meg jól Jézus kijelentését: Amit a gyülekezet határoz, azt még a mennynek is jóvá kell hagynia, amennyiben Isten akarata szerint való. Ugyanarról van szó, amit Jézus más alkalmakkal így fogalmazott: „Amit megköttök a földön, a mennyben is kötve lesz, és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz.” (Mt 18,18)

5 Hogyan erősíti Jézus feltámadásának valóságát – lát-szólagos ellentmondásként – Tamás és a többi tanítvány hitetlensége is? Meddig lesznek láthatók a Tamás által megérintett sebhelyek, és mi célból?

Jn 20,24-29 ■ „Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Kettősnek hívtak, nem volt velük, amikor eljött Jézus. Mondták azért neki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig mondta nekik: Ha nem látom kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az Ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem.

Nyolc nap múlva ismét benn voltak az Ő tanítványai, Tamás is velük. Noha az ajtó zárva volt, bement Jézus, megállt közepen, és mondta: Békesség nektek! Azután mondta Tamásnak: Hozd ide ujjadat, és nézd meg kezeimet, hozd ide a kezed, bocsásd az én oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő! Felelt Tamás és mondta neki: Én Uram, és én Istenem! Mondta neki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél. Boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Vö. Mk 16,14 ■ „Azután, amikor asztalnál ültek, megjelent magának a tizenegynek, szemükre hányta az ő hitetlenségüket és keményszívűségüket, hogy azoknak, akik őt feltámadva látták, nem hittek.”

Vö. Mt 28,16-17 ■ „A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába, a hegyre, ahová Jézus rendelte őket. Amikor meglátták őt, leborultak előtte, némelyek pedig kételkedtek.”

Hab 3,3-4 ■ „Isten a Témán felől jön, és a Szent a Párán hegyéről... Dicsősége elborítja az eget, dicséretével megtelik a föld. Ragyogása, mint a Napé, sugarak ragyognak elő oldalából, ott van az ő hatalma rejteke.”

Az evangéliumok beszámolóit olvasva a tanítványokat igazán nem lehet hiszékenységgel vádolni. Nem lehet róluk azt állítani, hogy könnyen becsaphatók, megvezethetők lettek volna. Épp az ellenkezőjét láthatjuk. Jézus többször is megfeddte hitetlenségüket.

„Nincs miért megütköznünk a tanítványok gyarláságán, hogy Jézus és az Írás szavának, ígéreteinek annyi bizonyosága ellenére sem hittek. Mindnyájunkra jellemző a lelki csüggedés és elvakultság pillanataiban a hasonló következetlenség. Megütközés helyett inkább tanulnunk kell mindezekből: a legvégletesebb vagy látszólag az Isten ígéreteinek ellentmondó helyzetekben se kételkedjünk kijelentései igazságában és beteljesedésük bizonyosságában. Azt is láthatjuk mindezekből, hogy a tanítványok nem hiszékenységre, hanem ellenkezőleg – más emberekhez hasonlóan –, kétkedésre hajlamos, csak a láthatókra és az elképzelhetőre építő emberek voltak. Jézus feltámadásáról csak a tények letagadhatatlan bizonyosága győzte meg őket. Közvetve ez a tény is Jézus feltámadásának valóságos bizonyosága.” (Vankó Zsuzsa, i. m., 370. o.)

„Jézus kereszten megsebzett oldalára utal Habakuk megjegyzése. Bizonyoságot tesz arról, hogy a döbbenetes dicsőségben és fenségben megjelenő Isten a keresztt szenvedője lesz. Mély értelmű ez a kijelentés is: »ott van az ő hatalmának rejteke«. Jézus az Ő áldozatával szerzett erkölcsi jogot a Föld feletti hatalomátvitelre, és ebben rejlik lelkeket átformáló hatalmának titka is.” (Vankó Zsuzsa: *Habakuk próféta könyve*, BIK, Bp., 1989, 22. o.)

„A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalála nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán. A megdicsőült Krisztust szemlélve a próféta így szól: »Ragyogása, mint a Napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az Ő hatalmának rejteke.« (Hab 3,4) A megsebzett oldalából folyó vér békéltette

meg az embert Istennel. Ott van az Üdvözítő dicsősége, ott van az »Ő hatalmának rejteke«. A Megváltó áldozata »elég-séges... a megtartásra«, ezért arra is van hatalma, hogy megsemmisítse azokat, akik Isten irgalmát semmibe vették. Jézus a megalázás nyomait a legmagasabb érdemjelként viseli. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik, és hatalmát hirdetik az örök korszakon át.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/ Korszakok nyomában*, A küzdelem véget ér c. fej.)

6 Mi volt János apostol célja az evangéliuma megírásával?

Jn 20,30–31 ■ „Sok más jelt is tett Jézus a tanítványai szemeláltára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus (azaz a Messiás), Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.”

.....

.....

.....

A Jézusba vetett hit által elérhető élet „az atyáinktól örökölt hiábavaló élettel” (1Pt 1,18) szemben egy értelmes célokban és feladatokban bővelkedő (Jn 10,10), tartalmas, másokat boldogan szolgáló, és egyúttal örök élet is.

„Ezeket a történeteket nemcsak azért írták meg, hogy elolvassuk és csodálkozzunk rajtuk, hanem hogy ugyanaz a hit munkálkodjon bennünk is, mint Isten régi szolgálóiban. Ma sem jelentéktelenebb a Szentlélek munkálkodása, mint akkor a hívő szívekben, akik hatalmának közvetítő közvetí-

tői voltak. Tanítsuk meg Istenre támaszkodni azokat, akiknek nincs önbizalmuk, aki az önbizalom hiánya miatt visszariadnak az önálló gondolkodástól és a felelősségtől! Így sokan, akik talán senkik lennének a világban, vagy csak gyámultalan terhek mások számára, elmondhatják Pál apostollal: »Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.« (Fil 4,13)...

A Krisztusban való hit által minden jellemhiba javítható, minden szenny tisztítható, minden rossz helyesbíthető és minden jó tulajdonság fejleszthető.” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, Hit és ima c. fejelet)

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
- Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

A feltámadt Jézus találkozása tanítványaival a Galileai-tengernél

(János 21. fejezet)

1 Miért ismételte meg Jézus a halfogás csodáját? Mit akart tanítványai lelkére helyezni ezzel?

Jn 21,1-14 ■ „Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerénél, megjelentette pedig ekképpen: Együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Kettősnek hívtak, Nátánaél, a galileai Kánából való, Zebedeus fiai, és más kettő is az ő tanítványai közül. Mondta nekik Simon Péter: Elmegyek halászni. Mondták neki: Elmegyünk mi is teveled. Elmentek és azonnal a hajóba szálltak, és azon az éjszakán nem fogtak semmit. Amikor pedig immár reggeledett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem ismerék meg, hogy Jézus van ott. Mondta azért nekik Jézus: Fiaim! Van-e valami ennivalótok? Feleltek neki: Nincs! Ő pedig mondta nekik: Vessétek a hálót a hajó jobb oldala felől, és találtok. Oda vetették azért, és kivonni már nem bírták azt a halak sokasága miatt... Amikor azért a partra szálltak, látták, hogy parázs van ott, és azonfelül hal és kenyér. Mondta nekik Jézus: Hozzatok a halakból, amelyeket most fogtatok... Mondta nekik Jézus: Jertek, ebédeljetek... Odament azért Jézus, vette a kenyeret és adta nekik, és hasonlóképpen a halat is. Ezzel már harmadszor jelent meg Jézus a tanítványainak, miután feltámadt a halálból.”

„Élénken visszaemlékeztek arra a tóparti jelenetre, amikor Jézus megparancsolta nekik, hogy kövessék Őt. Visszaemlékeztek, hogy parancsára miként szálltak tengerre és eveztek ki a mély vízre, engedték le hálójukat, és a fogásuk olyan bőséges volt, hogy szakadásig megtelt a háló. Azután Jézus arra szólította fel őket, hagyják ott halászbárkáikat, és megígérte nekik, hogy emberek halászaivá teszi őket. Jézus azért vitt végbe egy újabb csodát, hogy felidézze emlékezetükben ezt a jelenetet és elmélyítse ennek hatását a szívükben.

Ez a csoda korábbi megbízásának a megújítása volt a tanítványok számára. Megmutatta nekik, hogy Mesterük halála nem csökkentette kötelezettségüket annak a munkának az elvégzésével kapcsolatban, amelyet reájuk bízott. Bár meg kellett őket fosztania személyes társaságától, és az életfenntartásnak attól az eszköztől, amellyel előző foglalkozásuk látta el őket, a feltámadott Üdvözítő még mindig gondoskodik róluk. Mindaddig, amíg az Úr munkáját végezték, az Úr gondoskodott azokról a dolgokról, amelyekre szükségük volt. Jézus határozott szándékkal parancsolta meg nekik, hogy a bárka jobb oldalán vessék be a hálójukat. Jézus ugyanis a bárkának ezen oldala felől állott a parton. Ez volt a hit oldala. Ha Üdvözítőjükkal együtt fognak dolgozni, ha emberi erőfeszítéseiket összekapcsolják isteni hatalmával, akkor sohasem maradhat el az eredmény.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ismét a tengerél c. fej.)

Fontos tanítás rejlik még más szempontból is abban a mozzanatban, hogy Jézus azt mondta, a hajó jobb oldala felől vessék ki a hálót. Rávilágít arra, hogy életünk minden ügyében, de különösen Isten művében végzett szolgálatunkban minden részlet fontos, mindenben, a legapróbb részletekben is az Úr tanácsát, vezetését kell kérnünk, nem a saját elgondolásunk szerint cselekedni, hiszen csak így lehet eredményes a munkánk.

2 Mit kérdezett Jézus háromszor Pétertől, mielőtt visszaiktatta apostoli szolgálatába? Mit tükröznek Péter válasza, milyen változás ment vége benne?

Jn 21,15–17 ■ „Amikor aztán megebédelték, mondta Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél? Mondta neki: Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged!... Mondta neki ismét másodszer is: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Mondta neki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged... Mondta neki harmadszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Megszomorodott Péter, hogy harmadszor is mondta neki: Szeretsz-e engem? És mondta neki: Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged...”

.....

.....

.....

„Krisztusnak egy másik tanítást is kellett adnia, különösen Péterre vonatkozóan. Az a tény, hogy Péter megtagadta Urát, szégyenletes ellentétben állt hűsége korábbi megnyilatkozásaival. Péter megszégyenítette Krisztust, és ezzel kiváltotta tanítványtársai bizalmatlanságát. A tanítványok azt gondolták, Krisztus nem engedi meg majd neki, hogy elfoglalja korábbi helyét köztük. Maga Péter is érezte, hogy eljátszotta társai bizalmát. Mielőtt Krisztus felszólította volna, hogy vegye fel ismét apostoli munkáját, Péternek mindenekelőtt bizonyítékát kellett adnia bűnbánatának tanítványtársai előtt. Enélkül bűne, még ha megbánta is azt, tönkretelhetett volna neki mint Krisztus szolgájának a tekintélyét. Az Üdvözítő alkalmat adott arra, hogy visszanyerje tanítványtársai bizalmát, és amennyire csak

lehetséges, jóvátegye hibáját, amit magatartásával az evangélium ügye ellen követett el.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ismét a tengernél c. fejj.)

„Krisztus, utolsó találkozásakor tanítványaival, a Genézret tavánál Pétert ismét beiktatta a tizenkettő közé. Háromszor kérdezte meg tőle: »Szeretsz-e engem?« Így tette próbára... A szolgálatnak csupán egy feltételét említette: »Szeretsz-e engem?« Ez az egyedül lényeges képesítés. Bármilyen más tulajdonságai legyenek is Péternek, a krisztusi szeretet nélkül mégsem lehet hűséges pásztora Isten nyájának. A tudás, az ismeret, a jóakarát, a szóközi képesség, a buzgóság mind-mind fontos az eredményes munkához, de ha az evangélista szívében nem él Krisztus szeretete, akkor munkája hiábavaló. A krisztusi szeretet nem az elragadtatás fellángoló érzelme, hanem élő, megelevenítő alapelv, amelynek ereje állandóan megnyilvánul életünkben.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Krisztus hű pásztora c. fejj.)

„Ha Krisztus vonult be szívünkbe, akkor annyira megteelik tiszta szeretettel és a vele való közösség szent örömeivel, hogy szakadás többé nem állhat be. Ha Őrá tekintünk, megfélekedzünk önmagunkról. Krisztus szeretete életünk és tevékenységünk forrásává válik... A Krisztusról való vallástétel az iránta mutatott mélyebb szeretet hiányában üres beszéd csupán, értelmetlen külsőség és szolgálai járom.” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*, Odaadás c. fejj.)

Miért tette fel az első kérdést Jézus így: „Jobban szeretsz-e engem ezeknél”?

„»Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!« (Jn 21,15) Ebben a feleletében nincs semmi heves bizonygatás arról, hogy az ő szeretete nagyobb tanítványtársai szereteténél...

Azt kéri, hogy Ő, aki olvasni tudja a szív minden indítékát, Ő ítélje meg válasza őszinteségét: »Te tudod, hogy szeretlek téged.« (Jn 21,15)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ismét a tengernél c. fejj.)

3 Mivel bízta meg Jézus Pétert ezután? Miért csak ekkor, Jézus megtagadását követően vált alkalmassá Péter a pásztori szolgálatra?

Jn 21,15–17 ■ „Mondta neki: Legeltesd az én bárányaimat!... Mondta neki: Őrizd az én juhaimat!... Mondta neki Jézus: Legeltesd az én juhaimat!”

„Krisztus, még mielőtt Péter megtagadta volna, így szólt hozzá: »Te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.« (Lk 22,32) Péter megtagadta a fájdalmas férfiát, amikor megaláztatása óráján félelem fogta el. De később megbánta, és újra megtért. Lelke mélyéből megalázkodott, újra átadva magát Üdvözítőjének. Könnyes szemmel visszament a Getsemáne-kert magányába, és ott borult arca, ahol Üdvözítőjét látta arca borultan, amikor roppant gyötrelme véres verejtéket sajtolt ki pórusaiból. Pétert furdalta a lelki ismeret, amikor eszébe jutott, hogy átaludta az időt, amikor Jézus esedezett a félelmetes óráin. Büszke szíve összetört, és a bűnbánat könnyei öntözték a földet, melyet alig pár órája Isten szeretett Fiának verejtékcsöppjei festettek be. Péter megtért emberként távozott a kertből. Akkor már készen állt megszánni a megkísértettet. Porig volt alázva, ezért szánni tudta a gyengét, tévelygőt. Inteni és figyelmeztetni tudta az önteltet, és egészen felkészült rá, hogy erősítse testvéreit.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, III. köt., 416. o.)

„[Legeltesd az én bárányaimat!] Ezek a szavak rámutattak arra a nagy és jelentőségteljes munkára, amelyet Péter apostolnak a jövőben a megtérőkért és a megtértekért végeznie kell. Erre a munkára Pétert saját bűne, szenvedése és bűnbánata készítette elő. Mindaddig, amíg be nem látta gyengeségét, nem tudta felismerni, hogy a hívő teljesen Krisztustól függ. Csak a kísértés viharában eszmélt rá, hogy az ember csak akkor jár biztonságban, ha mit sem bízik saját erejében, hanem teljesen az Üdvözítőre bízva életét... Péter, miután rájött, hogy minden önbizalma hiábavaló, megtanulta, hogy egyedül Isten hatalmában bízson. Ekkor nyerte megbízatását, hogy Krisztus pásztoraként munkálkodjék... Az Üdvözítő eljárása Péterrel szemben nagyon tanulságos mind Péter, mind testvérei számára. Noha Péter megtagadta Urát, de az a szeretet, amellyel Krisztus hordozta őt, sohasem ingott meg. Tehát amikor az apostol megkezdi munkáját, hogy másoknak hirdesse az Igét, neki is türelmes, részvétteljes és megbocsátó szeretettel kell közelednie a bűnöshöz. Meg kell emlékeznie saját gyengeségéről és bukásáról, hogy a reá bízott juhokkal és báránnyokkal ugyanolyan gyengéden bánjon, mint ahogyan Krisztus bánt vele.

Emberek, akik szintén kísértések áldozatai, nagyon hajlamosak arra, hogy a megkísértettel és a tévelygővel ridegen bánjanak. Nem olvasnak társaik szívében, és így mit sem tudnak küzdelmeikről, szenvedéseikről. Meg kell hát tanulniuk a feddést, amely szeretetből fakad; az ütést, amely sebet ejt, hogy gyógyítson; és olyan intést, amely reménységgel tölt el.

Péter evangéliumi szolgálatának egész ideje alatt hűen őrizte a reá bízott nyáját. Ezáltal méltónak bizonyult az Üdvözítő által rá ruházott kötelességekre és felelősségre.”

(Ellen G. White: *Az apostolok története*, Krisztus hú pásztor c. fej.)

„Megalázkodása és bűnbánata következtében Péter jobban felkészült, mint valaha is előzőleg arra, hogy a nyáj pásztoraként működjék. Az első munka, amit Krisztus rábízott Péterre a szolgálatra való visszaállítása után, a bárányok legeltetése volt. Olyan munka volt ez, amelynek a végzése terén Péter kevés tapasztalattal rendelkezett. Ez a munka nagy gondoskodást és gyengédséget, sok türelmet és állhatatosságot követelt.

Ez a munka tulajdonképpen arra hívta el Pétert, hogy szolgálja azokat, akik még fiatalok voltak a hitben; hogy tanítsa a tudatlanokat; hogy magyarázza nekik a szent írásokat és oktassa őket a hasznos együttműködésre Krisztus szolgálatában.

Egykor Péter nem volt alkalmas erre a feladatra, vagy éppen e szolgálat fontosságának a felfogására. Jézus azonban most éppen ennek a munkának az elvégzésére hívta el. Erre a munkára a szenvedésről és bűnbánatról szerzett saját tapasztalata készítette őt fel...

Péternek, miután megemlékezett saját gyengeségéről és kudarcáról, olyan gyengéden kellett foglalkoznia nyájával, mint amilyen gyengédséggel Krisztus foglalkozott vele.”
(Ellen G. White: *Jézus élete*, Ismét a tengernél c. fej.)

4 Miért jelentette meg Jézus Péternek előre, hogy mártírhalt fog halni?

Jn 21,18–19 ■ „Bizony, bizony mondom neked, amikor ifjabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartad; amikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarod. Ezt pedig azért mondta, hogy jelentse, milyen halállal dicsóíti majd meg Istent. Ezt mondván, szólt neki: Kövess engem!”

„Péter életének volt olyan korszaka, amikor nem óhajtotta látni a keresztet Krisztus művében. Amikor az Üdvözítő a tanítványoknak a reá váró szenvedésekről és haláláról beszélt, Péter így kiáltott fel: »Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg teveled!« (Mt 16,22) Önmaga iránti sajnálata, amely visszariadt a Krisztussal való közös szenvedéstől, indította Pétert erre az ellenvetésre. Keserű lecke volt számára, és csak lassan tanulta meg, hogy Krisztus útja e földön szenvedéseken és megaláztatásokon keresztül vezet.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Krisztus hű pásztora c. fejelet)

„Amióta Péter Krisztus megtagadása után újból elfoglalta helyét az apostolok között, minden veszéllyel bátran szembeállva, a megfeszített, feltámadott és mennybe szállt Megváltót rettenthetetlen bátorsággal hirdette. Római börtönében visszaemlékezett arra, hogy Jézus egykor így szólt hozzá: »Bizony, bizony mondom neked, amikor ifjabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahová akartad; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarsz.« (Jn 21,18) Ezzel Jézus pontosan megjelölte, hogy Péter mártírhalált szenved; még karjainak kifeszítését is a kereszten előre megjövendölte.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Hű mindhalál c. fejelet)

„Azért, hogy megerősödhessen hite végső próbájára, az Üdvözítő feltárta előtte a jövőjét. Megmondta neki, hogy egy hasznos élet leélése után, amikor életkora elfogyasztot-

ta már erejét, valóban követheti majd Urát... Péter most már kész volt arra, hogy részt vegyen Ura szolgálatában, amelyhez az áldozat is hozzátartozott.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ismét a tengernél c. fejj.)

5 Miért nem jelentette meg Jézus Péternek azt is, hogy mi lesz János életének a vége?

Jn 21,20–23 ■ „Péter pedig megfordulva, látta, hogy követi őt az a tanítvány, akit Jézus szeretett, aki nyugodott is ama vacsora közben az ő kebelén, és mondta: Uram, ki az, aki elárul téged? Ezt látva Péter, mondta Jézusnak: Uram, ő pedig mint lesz? Mondta neki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, nem tartozik rád, te kövess engem! (Kiment azért e beszéd az atyafiak közé, hogy az a tanítvány nem hal meg, pedig Jézus nem mondta neki, hogy nem hal meg, hanem [csak azt]: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, nem tartozik rád?)”

.....

.....

.....

„Amikor Péter Jézus mellett lépkedett, észrevette, hogy János követi őket. Elfogta a vágy, hogy megismerje János jövődjét is. Jézushoz fordult, és megkérdezte: »Uram, ez pedig mint lesz? Mondta neki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!« (Jn 21,21–22). Péternek meg kellett volna fontolnia, hogy Ura csak azt jelenti ki neki, aminek a tudása, megismerése a legjobb számára. Mindenkinek az a kötelessége, hogy kövesse Krisztust indokolatlan aggodalmaskodás nél-

kül azok felől, ami a mások számára kijelölt munkát illeti. Jánosról való kijelentésében: »Ha akarom, hogy ő megmaradjon amíg eljövök...«, Jézus nem adta biztosítékát annak, hogy ez a tanítvány megéri az Úr második eljövetelét. Krisztus egyszerűen kijelentette saját legfőbb hatalmát, és azt, hogy ha éppen akarná, hogy így legyen, az semmiképpen nem érintené Péter munkáját. Mindkettőjük, János és Péter jövője is, Uruk kezében volt. Jézus mindegyiküktől csak annak a kötelességnek a teljesítését kérte meg, hogy engedelmesen kövessék Őt...

Krisztus visszahelyezte Pétert apostolságába. Az a tisztelet és tekintély azonban, amit Krisztustól kapott, nem adott neki elsőséget, főhatalmat tanítványtársai fölött. Ezt Krisztus világossá tette, amikor Péter kérdésére – »Uram, ő pedig mint lesz?« – ezt válaszolta: »[Nem tartozik rád], te kövess engem« (Jn 21,22). Pétert nem úgy tartották tiszteletben [az ősegyházban], mint az egyház fejét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ismét a tengernél c. feje.)

6 Mi a jelentősége Jézus Péterhez intézett felszólításának, amelyet – fontossága miatt – kétszer is említ a vele folytatott párbeszédben? Milyen mértékig valósult meg ez Péter életében?

Jn 21,19-22 ■ „Te kövess engem!”

Vö. **Jel 14,4** ■ „[A Jézus visszajövele előtt élő, elpecsételt hívőkről mondja az Írás:] Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy.”

.....

.....

.....

„Péter számára ezek a szavak: »Kövess engem!« (Jn 21,19) tele voltak tanítással. Krisztus nemcsak halálára vonatkozóan, hanem élete minden lépésére nézve is leckét adott neki ezzel a két szóval. Eddig Péter hajlott arra, hogy függetlenül cselekedjék. Megpróbálta megtervezni Isten munkáját, ahelyett, hogy megvárta volna Isten terve kinyilatkoztatását, és követte volna azt. Semmit nem nyerhetett azonban azzal, hogy előre sietett, és nem várta meg, míg Isten közli vele tervét. Jézus ezt parancsolja meg neki: »Kövess engem!« (Jn 21,19) Ne rohanj elém! Akkor nem kell majd magányosan, egyedül összetalálkoznod a Sátán seregével. Engedd, hogy én menjek előtted! Engedd, mert akkor nem győz majd le téged az ellenség!” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ismét a tengernél c. fejj.)

„Az igaz vallás Krisztus példájának követése. Aki Őt követi, meg fogja tagadni önmagát, felveszi keresztjét, és Krisztus nyomába lép. Krisztus követése azt jelenti, hogy engedelmeskedik minden egyes parancsának. Krisztus telen volt szeretettel, gyengédséggel és szánalommal. Példájának követése megköveteli, hogy naponta húzódjunk közelebb hozzá...”

A tiszta vallás Krisztus követése. Az önhittsége és az önzésre épített vallásnak semmi haszna. Az igaz keresztény Krisztus követője. Ez a követés világosságban való járást jelent... Személyes Üdvözítőnek fogadni el a Megváltót, Krisztust követni a lemondás útján – ez a szentség titka.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, részlet)

„Te kövess engem!” Ez nemcsak egy felszólítás Jézus részéről, hanem egyben ígéret is. Azt ígéri, hogy a leggyengébbek számára is követhető, nem fog elsietni, a bárány lépései szerint halad előttünk. Mindig látható, hallható vezetőnk és védelmezőnk.

„Végül Jézus még utoljára ezt parancsolta neki: »Kövess engem!« Most már igazán tudta értékelni ezeket a szavakat. Azt is megértette, mire is akarta Krisztus tanítani őket, amikor odaállított középre egy kisgyermeket, és azt parancsolta nekik, legyenek ők is hozzá hasonlók. Mivel alaposabban megismerte úgy a saját gyengeségét, mind Krisztus gyengéd szeretetét és hatalmát, már készségesen tudott bízni és engedelmeskedni. Krisztus erejével tudta követni Mesterét.

Fáradtságos munkával töltött, áldozatos élete végén pedig ez a tanítvány, aki egykor annyira ódzkodott a keresztnek még a gondolatától is, örömmel tartotta feladni életét az evangéliumért, és csak azért volt szívében keserű érzés, hogy neki, aki megtagadta Urát, talán túl nagy dicsőség úgy meghalni, ahogyan Mestere meghalt.

Péter jellemének átalakulása Jézus Krisztus szelíd szeretetének csodája volt. Életre szóló lecke ez mindazok számára, akik a legfőbb Tanító nyomdokaiban szeretnének járni.” (Ellen G. White: *Nevelés/Előtted az élet*, 90–91. o.)

„Isten gondviselése volt, hogy Péter apostol Rómában fejezhette be lelkipásztori szolgálatát. Néro császár elrendelte bebörtönzését, Pál utolsó fogsága idején. Így tehát a küzdelemben megőszült két apostolnak, akiket eltérő működési körök hosszú éveken át elválasztott egymástól, most együtt kellett bizonyosságot tenni Krisztusról a világ fővárosában; együtt hullatták vérüket mint magvetést, szentek és mártírok aratására...

Pétert, aki a rómaiak szemében zsidó és jövevény volt, megkorbácsolásra és keresztre feszítésre ítélték. Amikor az apostol erről a borzalmas ítéletről értesült, arra a súlyos bűnére gondolt, amelyet elkövetett, amikor Jézust kihallgatása órájában megtagadta. Aki egykor annyira irtózott a kereszt hordozásától, most öröm töltötte el, hogy oda-

adhatta életét az evangéliumért. Az az érzése volt, hogy reá nézve, aki Urát megtagadta, túl nagy megtiszteltetés olyan halállal kiszervenvedni, mint ahogy Ura meghalt. Jól-lehet bűnét őszintén megbánta, és Krisztustól is bocsánatot nyert, amit a juhok és a nyáj legeltetésére vonatkozó megbízatás igazolt, ő maga azonban sohasem tudta megbocsátani eltévelyedését. Még az utolsó, rettenetes óra gyötrelmeinek gondolata sem tudta enyhíteni szomorúságának és bűnbánatának fájdalmaikat. Hóhéraitól tehát mint utolsó kegyet azt kérte, hogy fejjel lefelé szegezzék keresztre, és ezt a kérelmét teljesítették is. Így halt meg Péter, a nagy apostol.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Hű mindhalálíg c. fej.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

IGÉK MINDEN NAPRA

Október

1. kedd	Zsid 5,7-9	
2. szerda	Mk 14,38	
3. csütörtök	Rm 12,12	
4. péntek	1Jn 5, 14-15	Napnyugta: 18:18
5. szombat	1Thess 5,17	
6. vasárnap	Mt 6,6	
7. hétfő	Zsolt 5,2-3	
8. kedd	Mt 10,29-31	
9. szerda	Jn 16,26-27; 15,16	
10. csütörtök	Fil 1,3-5	
11. péntek	1Kor 12,26-27	Napnyugta: 18:04
12. szombat	Zsolt 103,2	
13. vasárnap	Zsolt 100,2; 4-5	
14. hétfő	Zsid 11,1	
15. kedd	Jób 11,7-8	
16. szerda	Rm 11,33	
17. csütörtök	Ésa 55,8-9	
18. péntek	Zsid 3,12	Napnyugta: 17:51
19. szombat	Jn 16,13-14	
20. vasárnap	Mt 18,3	
21. hétfő	Zsolt 119,18-27	
22. kedd	Jn 7,17	
23. szerda	Zsolt 34,8	
24. csütörtök	2Pt 1,16	
25. péntek	2Pt 3,18	Napnyugta: 17:38
26. szombat	1Kor 13,12	
27. vasárnap	Jn 17,18	
28. hétfő	Mt 5,14-16	
29. kedd	Mt 11,30	
30. szerda	Ésa 40,18	
31. csütörtök	Fil 4,8	

IGÉK MINDEN NAPRA

November

1. péntek	Eféz 5,14	Napnyugta: 16:26
2. szombat	2Kor 6,16–18	
3. vasárnap	Ésa 60,1–3	Napnyugta: 16:16
4. hétfő	Jel 3,1–2	
5. kedd	2Kor 2,10–11	
6. szerda	Ésa 30,22–23	
7. csütörtök	Kol 1,27	
8. péntek	Ésa 50,6–7	
9. szombat	Lk 9,23	
10. vasárnap	Mt 15,7–8	
11. hétfő	Mk 9,50	
12. kedd	Rm 9,30–32	
13. szerda	Rm 10,11–13	
14. csütörtök	Zak 4,6	
15. péntek	Jer 7,3–7	
16. szombat	1Kor 2,2	
17. vasárnap	Zsolt 40,6–11	Napnyugta: 16:00
18. hétfő	Zsolt 119,37	
19. kedd	Zsolt 116,7–9; 12–13	
20. szerda	Ésa 49,14–16	
21. csütörtök	Eféz 4,29	
22. péntek	Ésa 43,10	
23. szombat	Ésa 50,4	
24. vasárnap	Ésa 35,3	Napnyugta: 15:55
25. hétfő	Jn 1,14	
26. kedd	Gal 5,22	
27. szerda	Eféz 4,32	
28. csütörtök	Fil 4,6–7	
29. péntek	Mt 6,31–34	
30. szombat	Zsolt 55,23	

IGÉK MINDEN NAPRA

December

1. vasárnap	Lk 10,41–42	
2. hétfő	Hós 6,6	
3. kedd	Mal 1,10; 3,7	
4. szerda	Eféz 2,8–9	
5. csütörtök	Jel 2,4–5	
6. péntek	Jel 3,17–19	Napnyugta: 15:52
7. szombat	1Kor 5,7	
8. vasárnap	Eféz 5,8	
9. hétfő	Zsolt 51,14	
10. kedd	1Kor 1,30	
11. szerda	1Jn 3,7	
12. csütörtök	Eféz 3,19–21	
13. péntek	1Kor 6,9–11	Napnyugta: 15:51
14. szombat	Zsolt 51,7–9	
15. vasárnap	Jer 33,16. 6	
16. hétfő	Rm 3,27; 1Kor 1,29–31	
17. kedd	Rm 5,1–2	
18. szerda	Jn 14,6	
19. csütörtök	Zsid 7,19; 25	
20. péntek	2Pt 3,18	Napnyugta: 15:53
21. szombat	Fil 2,13; Jel 3,20	
22. vasárnap	Rm 6,19	
23. hétfő	Mt 13,44–46	
24. kedd	Ap csel 3,18–19	
25. szerda	Ap csel 5,31	
26. csütörtök	Mk 13,34	
27. péntek	Rm 12,1	Napnyugta: 15:57
28. szombat	Júd 24–25 Ésa 66,2	
29. vasárnap	Eféz 4,13–15	
30. hétfő	Rm 4,2–5	
31. kedd	Zsolt 90,12	

A reggeli igéket a *Ne félj, csak higgy* című könyvből idéztük.